

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 06506

FISH-FANG

Abe Goldstein

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER

AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פיש-פאנג

א.ב. גאלדשטיין

פיש-פאנג

פארצײכעגונגען

פון א פיש-פאנג ליכהאכער

נוױארק — 1951

ABE GOLDSTEIN
FISHING
NOTES OF A FISHERMAN

NEW-YORK, 1951

COPYRIGHT, 1951

PRINTED IN THE UNITED STATES OF AMERICA
BY MARSTIN PRESS, INC., NEW YORK CITY

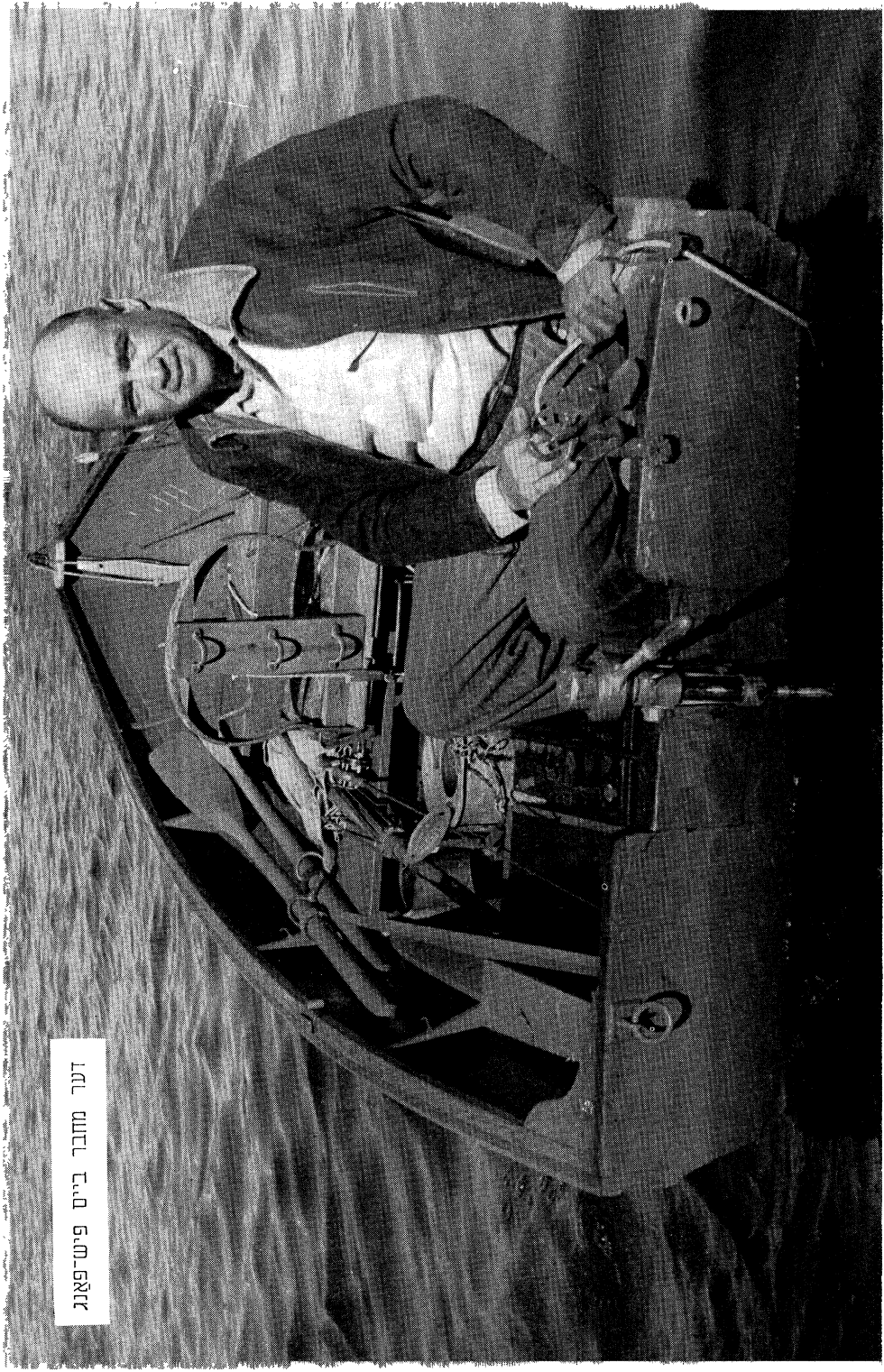

דאָס בוך איז געוידמעט
מײן געטרייער לעבנס־באַגלייטערײַן,
מײן פּרוי חנה

דער מחבר בייס פיט-פאנג

איך ווייס ניט, צי אַ בוך דאַרף בכלל
האַבן אַ הקדמה. אָבער אין דעם פּאַל איז עס גאַר אַנדערש, מחמת
עס איז אַ יוצא מן הכלל. ווי מיר איז באַקאַנט, איז אין דער
גאַנצער, רייכער יידישער ליטעראַטור ניטאָ גאַרניט וועגן פּיש-
פּאַנג, הגם מיר יידן האָבן דווקא יאָ אַ נאַענטן שייכות צו פּיש-
ווי צו אַ נאַציאָנאַלן מאַכל.

ביי אונז אין אַמעריקע, ווי אויך אין אַנדערע לענדער, זיינען
פּאַראַן טויזנטער און צענער טויזנטער מאַחינו, וועלכע גיבן
זיך אָפּ מיט דעם פּיש-פּאַנג-ספּאַרט. איך וואָלט דעריבער וועלן
מיט מיין איצטיקער זאַמלונג בייטראַגן מיין באַשיידענעם חלק
צו דעם מין ליטעראַטור אין יידיש און אפשר אויך פּאַרשטאַרקן
ביי אונזערע לייענער דעם אינטערעס צום פּאַרצווייגטן פּיש-
פּאַנג-ספּאַרט.

אין דעם בוך זיינען מערסטנס פּאַרצייכנט מיינע איינדרוקן, דער-
פּאַרונגען און אויספירן, צו וועלכע איך בין געקומען אין דער
צייט פון לאַנגע יאָרן פּאַרברענגען אויף די וואַסערן. דאָ האַנדלט
זיך דער עיקר וועגן פּיש, וועלכע געפינען זיך אין די זיסע
וואַסערן און דאָס אויך ניט וועגן אַלע מינים, נאָר וועגן די יענדיקע,
וואָס לעבן אין די קליינע טייכן איבער דער לענג און ברייט פון
אַמעריקע.

איך וואָלט געווען שטאַרק צופרידן, ווען מיר זאָל געלונגען, אַ
דאַנק מיין בוך, אַוועקצורייסן דעם לייענער פון שטאַטישן טומל
און אים ברענגען צום טייכל, נאַענט פון גאַטס נאַטור.

איך האָב מיין גאַנץ לעבן געווידמעט דער אידיע פון ציוניזם,
און איצט, האַבנדיק דערלעבט די יידישע מדינה, לעב איך מיט
דער האַפּענונג, אַז אפשר וועט דאָס דאָזיקע בוך מיינס מיטהעלפּן
צו דער אַנטוויקלונג פון דער פּיש-אינדוסטריע אין מדינת ישראל.
ביים אַרויסגעבן דאָס דאָזיקע בוך האָב איך שטאַרק אין זינען
אונזערע קינדער אין די שולן, זיי זאָלן דורך אונזער יידישער
שפּראַך קומען צו דעם ספּאַרט פון פּיש-פּאַנג, וואָס האָט אַזאַ
שטאַרקע ווירקונג אויף דער אַנטוויקלונג פון דעם קינדס כאַ-
ראַקטער.

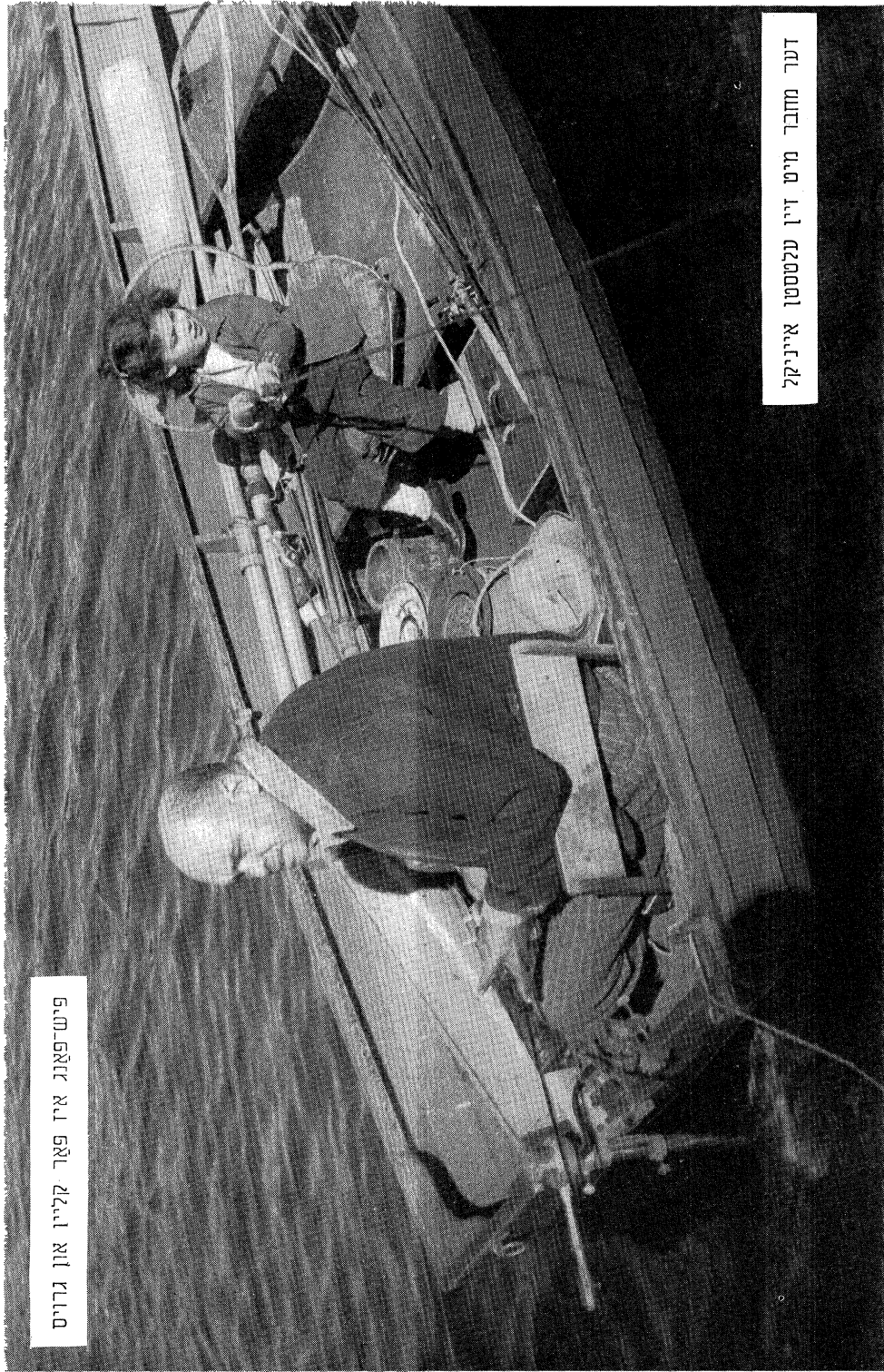
איך דריק אויס מיין דאַנק צו דער „ירעס פּיש און וואָלד סער-
וויס“ פאַר זייער מיטהילף ביים באַזאָרגן מיר די בילדער פאַר
דעם בוך.

א.ב. גאַלדשטיין

פיטפאָנג איז פאַר קליין און גרויס

דער מחבר מיט זיין עלטסטן אייניקל

מײן טײכל

קוקט אויף די וואסערן פון מײן טײכל אין א מיטן זומער-טאָג. אַלץ אַרום איז שלעפּעריק. פּליגעלעך, אויסגעפּוצטע אין זומערדיקע בגדים פון העלע קאַלירן, טראָגן זיך אַרויף און אַראָפּ, אָן אַ ציל און אָן אַ תּכלית, אָן אָפרו און אָן אויפהער.

די גאַנצע מלוכה וואָס שוויבלט און גריבלט אַרום מײנע וואַסערן כאַפט אַ דרימל. די היץ האָט זיך אין פאַרשידענע ווינקלען אַראָפּגעלאָזט אַזוי ווי אַ טוי. אין מײנע וואַסערן קאָן מען זיך שפּיגלען. אויך דער וואַלד אַרום מיר שלאַפט שטייענדיק אָן דער מינדסטער באַוועגונג.

ביי אַ ברעג, אונטערן שאָטן פון אַ גרויסן בוים, זיצן אין אַ שיפל צוויי פּישערלייט. זייערע אויגן זיינען אָנגעשטרענגט. זיי פּאַלגן נאָך מיט גרויס אויפּמערקזאַמקייט די קאַלירטע קאַרקעס, וואָס ליגן אָן באַוועגונג אויף דעם רוקן פון טײך. זיי רויכערן ליולקעס, פון וועלכע עס זעט זיך קוים דער רויך, און וואַרטן ביז דער קאַרק וועט זיך אַ ריר טאָן. טאַמער אָבער גיט זיך דער קאַרק אַ טונק און הויבט אָן שווימען אין וועלכער נישט איז ריכטונג, איז עס פאַר זיי אָן אָנזאָג, אַז עמיצער טיף אין די וואַסערן פאַרמעסט זיך צו פאַרוזכן זייער מאַכל.

אומזיסט זייער וואַרטן! די פּיש זיינען אין אַזעלכע טעג ניט קיין בעלגים אויף עסן. אין הייסע טעג באַזאָרגן זיי זיך מיט זייער שפּייז גאַנץ פּרי, באַגינען, איידער די זון הויבט זיך אויף הויך אויף דעם הימל. ערשט ווען די שטראַלן פון דער זון ווערן קילער און לאַנגע שאָטנס פּאַלן אויף די וואַסערן, לאָזן זיך די פּיש נאָכאַמאָל אַרויס זוכן חיונה און פּרנסה... ניט איינמאָל שמיכל איך, ווען איך זע ווי אומגעדולדיקע פאַרשויען ווילן כאַפּן פּיש דווקא ווען זיי גלוסט זיך, און ווילן זיך גאָר ניט רעכענען מיט דעם, אַז די פּיש האָבן זיך זייער אייגענעם לעבנס-וועג.

אַנדערע, וועלכע זיינען שוין באַקאַנט מיט דעם לעבנס-שטייגער פון די פּיש און ווען זיי קומען שוין יאָ פּאַנגען אין אַ מיטן העלן טאָג, זוכן זיי אויס די טיפע ערטער, וואו פּרישע קוואַלן שלאָגן פון טיפּן אָפּגרונט; זיי פאַרשטייען אויך, אַז אין אַזאַ צייט פון טאָג מוז דער פּישפּאַנג צוגיין זייער פּאַמעלעך און אַז די צוציאונג-שפּייז, אויף וועלכער מײנע פּיש קוואַפען זיך, ווי אויף אַ גרינגן פאַרדינסטל, מוז זיי גרייכן אין די טיפע וואַסערן, ניט ווייניקער ווי אַ פּוס פון סאַמע גרונט.

גליטשן זיך די שיפלעך פון די פיש-פאנגער אויף די גלאטע וואסערן
און שפיגלען זיך אָפּ אין זייער גאנצער לענג און ברייט. מיינע אלטע און
געטרייע פריינט, די בוימער, זעען אויס ווי וועכטער, וואָס באַשיצן דעם
טייך ניט נאָר פון דרויסן, נאָר אויך פון אינעווייניק, מחמת זייערע קאָנ-
טורן שפיגלען זיך אָפּ אין די וואסערן.

פלוצלינג איז עפעס געשען: א וואסער-שלאנג איז אַריין אין אַ
בהלה. זי האָט זיך דערשראָקן. פון צווישן די דרימלענדיקע, קליינע קוס-
טעס איז גיך אַרויסגעשוואמען אַ שיפל מיט אַ פיש-פאנגער. דאָס שיפל
שלייבט זיך אויפן טייך און שניידט די וואסערן, וואָס זיינען קלאָר און
דורכזיכטיק ווי קרישטאַל. אַ לאנגע סטעזשקע פון אומרו שלענגלט זיך
נאָך דער שלאנג. פאמעלעך פאַרשווינדן זיי ביידע: אי די שלאנג, אי די
סטעזשקע נאָך איר. אויף די ליפן פון דעם פיש-פאנגער באַווייזט זיך
אַ שמיכל: אומזיסט זיך די שלאנג געשראָקן, ניט איר האָט ער גע-
מיינט...

די וואסער-שלאנג איז ניט פון מיינע וויכטיקע שונאים. סיי ווי האָט
זי ניט קיין גיפט אין זיך, אויף צו טאָן חלילה שאָדן, אָבער קיין גרויסער
חסיד פון איר בין איך אויך ניט, מחמת זי פירט זיך נאָר ניט לייטיש
מיט מיינע ליבע פיש.

ניט איינמאָל קומט מיר אויס צו זיין אַן עדות פון אַ געראַנגל אויף
לעבן און טויט צווישן אַ לאַנגער, דארער וואסער-שלאנג מיט אַ גאַנץ
היפּשן פיש, פון וועלכן די שלאנג קומט אָפט אַרויס די זיגערין איבער
דעם גרויסן און שטאַרקן פיש. אזא מין קאמף און געראַנגל איז דאָך אַ
נאַטירלעכע דערשיינונג אין דער נאַטור פון באַשעפער. אָבער מיין
אומחן צו דער שלאנג נעמט זיך דערפון, וואָס אָפט פאַרמעסט זיך אָט די
גרויסע העלדין מיט איר חכמה, ניט נאָר אויף גרויסע פיש, נאָר אויך
אויף פּיצניקע פישעלאַך, וואָס זיינען נאָר וואָס פון זייערע אייערלעך
אַרויס, קוים די וועלט דערזען און ערשט אָנגעהויבן באַוועגן זיך אין
מיינע וואסערן, ווי שטיקלעך און ברעקלעך פאָדים. אויף די פעט-
בייביקע און האַרטקעפיקע פיש, וואָס זיינען אויסגעוואַקסן אין קאמף-
און געראַנגל און קענען שוין לאַנג זייער שטעטל באַשטיין, טוט מיר
ניט אַזוי ווי ווייל אַזוי איז שוין דער דרך העולם אין וואסער, פונקט
ווי אויף דער יבשה. ווען אָבער די חכמה הייבט אָן באַווייזן איר גבורה
אויף אָט די קליינמשיקע, וואָס האָבן נאָך דאָס ליכט פון דער וועלט

ניט דערזען און דעם טעם פון די וואסערן ניט פארזוכט, פארדריסט
עס מיך טאקע אויף א רעכטן אמת. און דעריבער איז בארעכטיקט דער
ווידערווילן פון די פישערלייט צו דער שלאנג, אָדער אפשר איז עס גאָר
דער ירושהגעפיל, וואָס מיר טראָגן אין זיך צו דער שלאנג פאר איר
אראָפּפירן פון וועג די מוטער הוה? — ווער וויסט...

אויך די טשערעפאכעס, וואָס זיצן באלעבאטיש אויף די צווייגן
פון א צעפוילטן בוים, וואָס שטעקט ארויס פון וואסער, ווארימען זיך
אויף דער זון און דרימלען מיט זייערע קעפלאך באהאלטן אונטער זייער
אייגענעם פאנצער. בלויז געציילטע פון זיי שווימען ארום אין וואסער,
ארויסשטעלנדיק די קעפלאך און באלד ציענדיק זיי צוריק אונטערן וואַ-
סער, פונקט ווי זיי וואָלטן ניט קענען באשליסן, וואו ס'איז אין אזא
טאָג באקוועמער — אויבן אויף דער פלאַך, אָדער אונטן אין וואסער.
דערהערנדיק דעם שאַרף פון א וועסלע, דאָס קומען פון א שיפּל, דעם הויך
פון א מענטשן, כאפן זיי זיך אויף און דערשראָקענע גליטשן זיי זיך
ארונטער און פארשוואונדן אין די וואסערן.

אויך זיי זיינען ניט שטארק באַליבט ביי די פישפּאָנגער. זיי זיינען
באמת גרויסע פרעסערס און פארניכטן מער פיש, ווי אַלע פישפּאָנגער
צוזאמען קענען ווען עס איז כאפן. ניט מער, וואָס זיי ברענגען גרויס
נוצן דערמיט, וואָס זיי האַלטן די וואסערן ריין און ציכטיק. אויף אַלץ,
וואָס פאַלט אַרײַן אין מיין טײַך, זײנען זײ בעלנים און גיבן גוט אַכטונג,
אַז קײן אײבערײקע זאַכן זאָלן זיך ניט אָנזאַמלען און אַז די שטײענדיקע
וואסערן זאָלן ניט באשמוצט ווערן.

דאָס שיפּל מיט דעם פישפּאָנגער זײמט זיך ניט לאַנג אין דער
געגנט פון דער וואסער-שלאנג. א שאַד די צײט... ער פאַרקירעוועט
זיך גיך צו אַן אנדערן פונקט, וואָס איז ווי א בוכטע — א מלוכה אין
א מלוכה.

דאָס וואסער דאָ איז ניט טיף. די ברעגן זיינען באַדעקט מיט
גרינע גרעזלעך, וועלכע וואקסן אונטער דעם וואסער און שמעקן ארויס
אַפגעזונדערט. א גרויסע מהנה וואסער-פליגן שווימט דאָ ארום, אַזוי
ווי זיי וואָלטן געפירט א געהיימען שפּיל. ס'קען זײן, אַז זײ פירן דורך
א וויכטיק שטיקל אַרבעט. זײ טראָגן זיך אומרואיק, בהלהדיק, פלינק און
ענערגיש און דרייען זיך אין קרייזן הארט ביים וואסער. אָן א זײט
שווימען ארום עטלעכע גרעסערע פליגן, וואָס זעען אויס ווי שפינען.

זיי האלטן זיך גאנץ ווייט פון דער מחנה אנדערע פליגן, און מאכן דעם איינדרוק פון אינזשיניערן, וועמענס אויפגאבע עם איז, צו מעסטן די לענג און די ברייט פון דער בוכטע.

אָט אַ דאָ איז דער שטייִלסטער ווינקל פון די ברעגן. דאָס וואַסער איז דאָ שטענדיק רואיק, קיין ווינט דערגרייכט ניט אַהער און די כוואַליעס וואַשן ניט די ברעגן, ווי אין די אַנדערע טיילן פון מיין מלוכה. דערפאַר שוויבלט און גריבלט דאָ מיט אַלערליי פליענדיקע באַשעפענישן — פון די קליינע מאַסקיטאָס ביז די אויסגעפוצטע קאָלירפולע פליגן. אַ וועלט פון כליִערליי קאָלירן אַנטפלעקט זיך פאַר אייערע אויגן: ווייסע מאַר־פליגן, וואָס קומען אַרונטער צום אָוונט, דראַגאָן־פליגן, וואָס זעען אויס ווי קליינע מאָדעלן פון אַן עראָפּלאַן; פליגן ברוינע, געלע, רויטע; פליגן אויסגעפוצטע האַלב גרין, האַלב שוואַרץ און אויך אַזעלכע, וואָס אויף יעדן אבר זייערן איז פאַראַן אַן אַנדער קאָליר.

די דאָזיקע פאַרביקע אויסשטעלונג קומט פאַר אויף מייע וואַסערן סיי בייטאָג, סיי אין אָוונט. אָבער ווער עם וויל זיך צוקוקן צום אויסטער־לישן קאַמף פון מייע פיש מיט די פליגעלעך, דער זאָל קומען צו מיין טייכל אין אַ בין השמשות, ווען די שאַטנס הויבן אָן פאַלן און די נאַכט רוקט זיך אָן. דערמאָלט לאָזן זיך אַרויס מייע פיש אין געיעג נאָך אָוונט־ברויט, פונקט ווי אַ גלאָק וואָלט זיי אָנגעזאָגט די ריכטיקע צייט. אָוונט נאָך אָוונט לאָזן זיך די פליגעלעך אַראָפּ צום וואַסער און אין דער אייגענער צייט הויבן זיך אויף די פיש פון דער טיפעניש, כדי זיי צו באַגעגענען. און אויף דעם רוקן פון מיין טייכל הויבט זיך אָן דער טאַנץ פון לעבן און טויט. לעבן און פאַרגעניגן פאַר אייע; אומקום און טויט — פאַר די אַנדערע. מיט אויגן אויסגעשפיצטע, מיילער אָפענע, שפּרינגען די פיש צו דער הויך, פון טייכל, און זשומענדיק דרייען זיך די פליגעלעך אין קרייזן, נעענטער און נעענטער צום וואַסער, לעכצנדיק נאָך אַ רגע, נאָך אַ טראָפּן פייכטקייט. אַ רגע — און עם באַגעגנט זיך דער פאַנגער מיט זיין קרבן, דער שטאַרקער מיט דעם שוואַכן. אַ שפּרונג, אַ צוק, און — אַ רינג אויף מייע וואַסערן דערציילט וועגן דעם טרויעריקן סוף.

יא, ניט אַלע פליגעלעך, וואָס לאָזן זיך אַראָפּ, זיינען קרבנות פון די פיש. אַ גרויסער טייל פון זיי לעבט ניט מער ווי אַ מעת לעת און ווען זייער לעבנס־צייט ענדיקט זיך, בלייבן זיי במילא ליגן אויף דעם

וואסער. די פיש, אָבער, רירן זיך צו זיי ניט צו. אויף צו דערהאַלטן
זייער חיות זוכן זיי בלויז לעבעדיקע און באַוועגלעכע ברואימלעך. די
ניט באַוועגלעכע און אָן אַ סימן פון לעבן לאָזן זיי ליגן אויפן וואַסער.

דאָ און דאָרטן אין דער בוכטע וואַקסן אויך וואַסער-לייליעס. זייערע
ברייטע בלעטער ליגן ווי דיוואַנען אויף מיין טייכל. אַ טייל פון זיי
מיט ברייט צעעפנטע קוויטן און טייל בלויז מיט קעפלעך גרייט צו
עפענען זיך. דאָ, אונטער די וואַסערן, ליגן אויך ברייטע שטיינער;
צעוואַרפענע איבער דער בוכטע באַלייכטן זיי דאָס וואַסער אַרום. אין
אַזאַ מין העלן טאָג קען מען זיך גאָר נאָענט באַקענען מיט די יונגיטשקע
פון מיין פיש-משפּחה. מיט אַ נאָעטן אויג קען מען אַ סך זען פון דעם
לעבן און געוואוינהייטן פון מינע ליבע פיש.

קאַרעסלאך

אַט בלייב איך שטיין פאר א בילד וואָס לאָזט מיך ניט זיך אָפּרייסן. איך קאָן זיך ניט גענוג אָנזעטיקן מיט דעם וואָס איך זע דורכן וואַסער : גאַרניט ווייט פון איינעם פון די שטיינער שווימט אַרום א ברייט בינער דיק קאַרעסל. ער דרייט זיך אַרום ווי אין א ראָד, בלייבט פּלוצלינג שטיין אין א מאַדנער, אומנאַטירלעכער פּאָזע, און שטעלט זיך ווערטיקאַל, ווי ער וואָלט וועלן שטיין אויף זיין ברייט וויידעלע, אַנשטאַט צו שווימען אויף זיין בייכל. און אז ער בלייבט שטיין אין דער מאַדנער פּאָזע, איז גאַרניט שווער צו באַמערקן, אז דאָס וויידעלע באַוועגט זיך ווי א בעזעם, גיך, הין און צוריק. און עס הייבט זיך טאַקע א שטויב ווי מען וואָלט געקערט מיט א בעזעם. אזוי דויערט א פּאַר געצייַלטע מינוטן, ביז דער קאַרעסל לאָזט זיך צוריק שווימען אויף זיין קאָלירטן בייכל ; ער רוט זיך אָפּ א ווייל און נעמט ווידער זיין פּריערדיקע פּאָזיציע פון קערן דעם שטויב הין און צוריק. מען קאָן זען, אז ער טוט עס גערן, מיט א סך פלייס און השק. אַלץ אַרום איז רואיק, אַלץ אַרום דרימלט אין דער וואַרעמער לופט. אָבער ניט דער קאַרעסל. ער בויט, ער אַרבעט.

דאָס זיינען ניט קיין קונצשטיק, ניט גלאַט א שפּיל, וואָס דאָס שיינע פּישל וויל באַווייזן אין קלאַרן זון-באַלויכטענעם וואַסער ; דאָס בויט דאָ דער קאַרעסל, ביים ברעג צווישן די גרויסע שטיינער, א צייטווייליקע היים, א נעסט פאר זיך, פאר זיין באַשערטער און פאר זייערע קומענדיקע דורות, וועלכע וועלן דאָ צום ערשטן מאָל דערזען די נאַסע וועלט פון טייכל.

אַט אזוי וועט ער קערן מיטן וויידעלע און גראָבן מיט זיין מויל, און זוכן אויסצוגעפינען, ווי ווייט דער שטויב, די בלאַטע, די בלעטער זיינען שוין אויסגעקערט. ער וועט ניט רוען אזוי לאַנג, ביז ער וועט זיך דערגריבלען צום לויטערן זאַמד, צום באָדן, אויף וועלכן עס ליגן קלייניקע, קוים באַמערקבארע שטיינדעלעך. ווען ער ווערט פאַרטיק מיט זיין שווערער אַרבעט, קענט איר דאָן זען, אז זיין היים איז גרויס און קיילעכיק ווי א ראָד, שיינענדיק פון ריינעם זאַמד און טאַקע קלאָר און ציכטיק.

גאַנצע געגנטן אונטער דעם וואַסער ווערן פאַרפלייצט מיט אַזעלכע היימען. כּפּרט ווערן פאַרוואַנדלט אין גאַנצע קאַרעסלעך-קאָלאָניעס יענע

ערטער, וואו דער גרונט איז זאמדיק און באדעקט מיט קליינע שטיינ-
דעלעך. די קארעסלעך, נעמען אראפ דעם צודעק, וואָס קלויבט זיך אָן
פון יאָר צו יאָר, רייניקן עס אזוי לאַנג ביז זיי דערגרייכן צום גרונט,
און פֿל זמן זיי וואוינען דאָרט אין די היימען, וועלן זיך קיין שטויב,
קיין בלעטער און קיין צווייגן דאָרט ניט אָנקלייבן.

די קאָלאָניעס אונטערן וואַסער זעען אויס, ווי קליינע שטעטלעך. מען
קאָן זיי באַלד באַמערקן אין אַ זוניקן טאָג. אין יעדן „הויז“, געבויט
לויט דער זעלבער אַרכיטעקטור, קיילעכיק ווי אַ ראָד, געפינט זיך אַ
קארעסל וואָס פאַרלאָזט עס זעלטן. טיילמאָל לויפט ער אַרום אין דעם
ראָד אין מאַדנער איילעניש און כאַפעניש, און איר זעט ממש זיין
נערוועזיטעט; ער יאָגט אַלץ און אַלעמען, וואָס קומט נאָענט צו זיין
היים און טרייבט עס פון זיך אַ ברונזער, ווי ער וואַלט געוואַלט זיין
אַלײן. אַמאָל אָבער שטייט ער אויף איין אָרט שעהן לאַנג, אָן דער
מינדעסטער באַוועגונג, ווי אַ פאַרגליווערטער, רירנדיק בלויז פון צייט
צו צייט מיט די אונטערשטע פֿליספּעדערן. מען קאָן צו אים צוקומען
מיט דעם שיפֿל גאָר נאָענט, באַטראַכטן זיין שטייגער, זיינע וועגן און
אויפֿפירונגען. מען קאָן זיצן אין שיפֿל, זיך וואַרעמען אויף דער זון,
און אַפֿילו זינגען הויך אויפֿן קול — דאָס אַלץ וועט אים ניט אָפּשרעקן
און ניט פאַרטרייבן. פּראַווט, אָבער, אַמאָל אַ מאַך טאָן מיט דער האַנט,
אזוי אז דער שאַטן פון האַנט זאָל זיך באַווייזן איבער אים; אָדער
פּראַווט אַ ריך טאָן מיט אַ פּוס, אָדער אַ קלאַפּ טאָן אין שיפֿל, און
ער וועט פאַרשוואַונדן ווערן ווי אַ פֿייל פון בויגן.

ניט נאָר דער קארעסל צו וועלכן איר זייט אזוי נאָענט, נאָר די
פישלעך פון גאַנצן געגנט ווערן פאַרציטערט און דערשרעקן זיך פון
דעם וויברירנדיקן קלאַפּ. עס געדויערט ניט לאַנג און זיי קומען צו זיך
פון זייער איבערשרעק. זיי קערן זיך אום צוריק און גייען אָן מיט זייער
אַרבעט ווי עס וואַלט נאָרניט געשען.

אויב עס וואונדערט אייך, למאי דאָס זינגען שטערט זיי ניט, נאָר
אַלץ וואָס מאַכט וויברירן דאָס וואַסער שטערט זיי יאָ, איז דער
ענטפּער אויף דעם אַ פשוטער: פיש זיינען טויב. אָבער שאַרן מיט די
פּיס, אַ קלאַפּ אין שיפֿל, דערפֿילן זיי דורך דעם וויברירנדיקן וואַסער.
ביים קארעסל, ווי ביי אַ סך אנדערע פיש, באַמערקן מיר אויף ביידע
זייטן אַ ליניע וואָס ציט זיך איבער זייער גאַנצער לענג. דורך דער אָ

ליניע פילט דער פיש, ווי דורך א נערו, די מינדעסטע וויברירונג, און ער ווערט פילבאר, פונקט ווי איר וואָלט זיך צו אים צוגערירט מיט א האַנט אָדער עפעס אַנדערש. מען קאָן זאָגן, אַז דער פיש הערט דעם קלאַנג פון יעדער זאך, וואָס מאַכט דאָס וואַסער ציטערן. אַלע אונזערע געשרייען, געזאַנגען, ווער שמועסט פון פירן אַ געוויינלעכן שמועס, גייט זיי ניט אָן. דאָס זעלבע איז אויך ווען ער דערזעט דורך דעם שאַטן פון האַנט אַ באַוועגונג. דאָס געפיל פון זעלבסט־פאַרהיטונג זאָגט אים אָן, אַז אַפּשר געפינט זיך אַ שונא נאָענט, און ער לאָזט זיך דעריבער לויפן לויט זיין אינסטינקטיוון אימפּולס.

אויב איר זייט שוין באַקאַנט מיט דעם וואָס איר דאַרפט ניט טאָן אויף צו קענען ווייטער נאַכפּאַלגן די מעשים פון קאַרעסל — פּרוּאווט יעצט אַרונטערלאָזן אַ קליין, דין, ווערימל גלייך איבער זיין וואוינונג. פּאַמעלעך, פּויל, קוים זיך רירנדיק, וועט דאָס ווערימל אַרונטערפאַלן צום גרונט. מיט די אויגן, מיט וועלכע דער פיש קאָן אויך זען וואָס עס טוט זיך אין דער הויך, ניט דאַרפנדיק פאַררייסן דעם קאַפּ ווי מיר מענטשן טוען, — וועט דער קאַרעסל דערזען דעם גאַסט. וועט ער זיך נעמען הייבן פון גרונט, באַטראַכטן דעם נייעם אורח, גרייט אים מקבל פנים זיין. שרעקט זיך ניט. ער וועט זיך ניט אַרויפּוואַרפן און ברוטאַל פאַרניכטן דאָס ווערימל. ניין. ער וועט עס פריער לאַנג באַטראַכטן מיט אַן אָפּן מיילעכל, שטייענדיק אויף איין אָרט. און אַלע זיינע פליס־פליגעלעך וועלן פאַכען, ווי ער וואָלט וועלן פאַרטרייבן די הייז אין ברענענדיקן זומער־טאָג. דאן ערשט, פּאַמעלעך, פּאַרויכטיק און ציטערנדיק, וועט ער זיך צורירן צום ווערימל און עס אַ ביס טאָן, ווי אַ ידענע אויפן מאַרק, וואָס פאַרזוכט אַן עפּל איידער זי באַשליסט אים צו קויפן. ער טוט עס אַ ביס און לאָזט עס באַלד צורו; בלייבט שטיין אַ רגע ווי צו וועלן באַשליסן וואָס פאַר אַ טעם עס האָט און ערשט דאן כאַפט ער דאָס ווערימל און לאָזט זיך מיט אים צום גרונט אין „הויז“ אַריין. דאָרט שלינגט ער איין דעם מאַכל און נעמט זיך זוכן נאָך אַזעלכע געשמאַקע מתנות.

ניט שטענדיק, אָבער, האַנדלט אַזוי דער קאַרעסל. עס זיינען אויך פאַראַן צייטן, ווען ער געפינט זיך אין זיין באַהעלטעניש און ער וועט זיך צו קיין שום מאַכל ניט צורירן. וועט איר אַפּשר מיינען, אַז ער באַמערקט עס ניט, איז נישט דאָס די סיבה. ער זעט עס שוין נאָר. נאָר ער פילט

ניט ווי צום עסן. ער לעבט דעמאלט דורך די טעג פון חבלי לידה, פון געבורטס־ווייטאָגן.

אין אזעלכע טעג קאָנט איר וואַרפֿן איין ווערימל נאָכן צווייטן, און ער וועט זיך ניט צורירן, ניט צו דעם און ניט צו קיין אנדער מאַכל. ניט קיין עסן לינט אים אין קאָפּ. דערפאַר אָבער זיינען פאַראַן פילע טעג, ווען דאָס ווערימל האָט ניט אַפילו קיין צייט זיך גוט איינגעצן און עס ווערט באלד איינגעשלונגען פון דעם קאָרעסל. דאָס זיינען די טעג ווען זיי זוכן עסן, ווען זיי זיינען הונגעריק. ווען זייערע מאָגנס זיינען ליידיק; דאָן קלייבן זיי ניט איבער, זיינען זיי ניט פאַרויכטיק. וואָס נאָר עס שווימט, באַוועגט זיך, זעט אויס ווי אַ מאַכל, שליינגען זיי איין מיט אַ ווילדער גיכקייט.

אין אזעלכע טעג איז אַמבעסטן צו פאַנגען די קאָרעסלעך. געוויס איז עס אַ גרויסע פרייד פאַר די יעניקע, פאַר וועלכע דער גאַנצער ספּאָרט פון פּיש־פאַנג ווערט געמאַסטן לויט דעם זאַק וואָס זיי פילן אָן מיט אַ סך פּיש. דאָס קען אָבער נישט געזאָגט ווערן וועגן די, ביי וועמען דער זאַק און די געפאַנגענע פּיש זיינען דער קלענסטער טייל פון דעם גאַנצן ספּאָרט. נאָך אַלעמען איז אין דעם גאַנצן שפּיל פאַראַן אַ סך, אַ סך מער, פיל וויכטיקערס און אינטערעסאַנטערס, ווי דער אָנגעפאַקטער זאַק מיט פּיש. דער אָנגעפּולטער זאַק רופט אָפט אַרויס אָפּשטויסנדע געפילן און אַ ווייט ניט געהויבענע באַצייאונג צו אַזאַ מין פּיש־אַפּער, וועלכער איז אַ קנאַפּער ספּאָרטסמאַן, נאָר אַ קליינער קינסטלער, און איז אַליין ניט בעסער פון דעם הונגעריקן פּיש.

אַן אמתער פּישערמאַן פאַרהיט און באַשיצט די פּיש ווי ווייט נאָר מעגלעך; ער באַנוצט זיי פאַר דעם שפּיל, פאַר דעם ספּאָרט פון פּיש־פאַנג; ער געברויכט זיי בלויז פאַר דעם אייגענעם טיש, פאַר אַן אייגענעם מאַלצייט, אָבער ניט צו פאַקן אין זאַק. נאָך מער, די געכאַפּטע, איבעריקע פּיש דאַרף מען פאַרויכטיק אַרונטערנעמען פון האַקן, איינגעצן די הענט, און זיי לאָזן צוריק אין וואַסער. ווייל אויב ניט, וועט עס לאַנג ניט דויערן און עס וועלן ניט זיין קיין פּיש, ניט פאַר דעם טיש און ניט פאַר דעם שפּיל, און אַוודאי ניט פאַר אַ זאַק, מיט וועלכן דער בליקער פּיש־פאַנגער זאָל זיך קענען באַרימען און בלאָזן פון זיך מיט פּוסטער גאַווה.

איז עס טאַקע אַ גרויס פאַרגעניגן צו באַטראַכטן פון שפּיל דאָס לעבן פון די קאָרעסלעך. עס איז אַ שפּיל פאַר זיך; אַ ספּאָרט, וואָס

מינט גיין צום טייך און פארברענגען מיט די פיש, אזוי, אז זיי זאל
עס ניט שאטן און אונז זאל עס פארשאפן גרויס תענוג, צוזאמען מיט
אן אינטערעסאנטער באקאנטשאפט. עס איז א שפיל און פלי זין, און
שום מכשירים און מיטלען, וועלכע מען נוצט כדי זיי צו פאנגען. דעם
ערשטן מאל וועט עס ניט זיין גרינג פאר די אויגן. עס וועט זיך אייך
אפילו אויסדוכטן, אז ס'איז אוממעגלעך עפעס צו זען. דורכן וואסער,
אבער אויף דעם איז בלויז נויטיק א ביסעלע געדולד און אָנגעשטרענגטע
אויגן. עס דויערט ניט לאַנג, כדי דאָס אויג אייערס זאל ווערן צו
געוואוינט צו זען קלאָר, טיף און דייטלעך. עס איז פדאי צו באַמערקן,
אז די אויגן פון א פיש־פאָנגער ווערן מיט דער צייט אזוי אַנטוויקלט,
אז זיי זעען און באַמערקן א סך דערשיינונגען אויף דער פלאַך און אין
דער טיף פון וואַסער, וואָס ווערן זעלטן באַמערקט פון אַנדערע.

קאָן מען טאַקע זען, ווי אין דער וואַסער־טיף, אין „הויז“ ביי זיך,
מאַכט די פיש „פּרוי“ דורך די שוועריקייטן פון ברענגען פישלעך אויף
דער וועלט. דאָ מאַטערט זי זיך, ביז זי באַפרייט זיך פון דעם רויג
און בלייבט אין גאַנצן אן אָפּגעשוואַכטע. די פליכט צו באַשיצן די
נייגעבוירענע נעמט דאָן איבער דער „מאָן“־פיש און פירט עס דורך
מיט גרויס פאָרזיכט און פאָראַנטוואַרטלעכקייט.

ווען דער „מאָן“ איז פאַרטיק מיט דער נייער הויס, נאָך דער שווער
דער אַרבעט פון רייניקן און באַפּוצן, לאָזט ער זיך אַרויס זוכן אונטער
די גרויסע שטיינער די „פּרוי“־קאַרעסל און טרייבט זי פון דאָרט אַרויס
צו זיך אין נעסט. עס איז אינטערעסאַנט צו באַטראַכטן מיט וויפל מי
דער „מאָן“ אַרבעט אַריינצוברענגען די „פּרוי“, וואָס איז לויטן קאַליר
א סך טונקעלער פון אים. זי לאָזט זיך ניט. זי דרייט זיך און זוכט
ווי ווייט מעגלעך אים ניט נאָכצופאַלגן. עס זעט אויס אז זי וויל ניט
אַריין אין נעץ אזוי גרינג. אָבער זי ווערט געטריבן פון דעם מאַנספּערשוין.
אָט איז זי, דאַכט זיך, שוין אין מיטן פון נעסט, און פּלוצלינג לאָזט זי
זיך פון דאָרט אַוועק מיט אַזאַ אימפעט, ווי זי וואַלט חרטה געהאַט, אָדער
געזוכט זיך אַרויסצורייסן פון אַ שווערער שטראָף. זי וואַלט וועלן זיין
פּרוי און ניט ווערן געשטערט פון קיינעם. אָבער ער, דער מאַן
קאַרעסל, איז שוין גאַרניט קיין שלעפּעריקער. מיט דעם זעלבן אימפעט
און שנעלקייט לאָזט ער זיך נאָך איר, פאַרלויפט איר דעם וועג, שמעלט
זי אָפּ, פאַרקערעוועט זי צוריק און טרייבט זי אַריין אין זייער ציכטיק

און ליכטיק הייסנעסט וואָס איז פון אים מיט אזויפיל מי צוגעגרייט געוואָרן.

דאָ אין נעסט הייבן זיי אָן ביידע שפּאַצירן הין און צוריק, ווי אַן ערשט איבערגעבעטן פּאַרל. ער האַלט אין איין צורירן זיך צו איר, ווי ער וואַלט זי געקוישט און געגלעט, און מען קאָן זען ווי זי ווערט אזוי אָפּגעשוואַכט, אַז זי שווימט פּאַראַלעל צום גרונט, ניט ווי געוויינלעך, נאָר אין גאַנצן אויף אַ זייט. ער בלייבט אין זיין נאַטירלעכער פּאַזיציע, אָבער זי ציטערט מיט איר גאַנצן קערפּער, נאָכדעם ווי זי האָט געלייגט אירע אייערלעך אויף דעם גרונט פון דעם ריינעם נעסט.

דאָס אַלץ קומט פּאַר אונטער דער השגחה פון איר געטרייען מאַן, וועלכער טרעט ניט אָפּ פון איר אויף אַ שפּאַן און לאָזט זי ניט אָפּ אויף אַ רגע. אַ וויילע בלייבן זיי ביידע שטיין גאָר רואיק, ווי זיי וואַלטן זיך אָפּגערוט און באַלד הויבט זיך ווידער אָן דער פּראָצעס פון שפּאַצירן צוזאַמען און אַלץ ווערט פינקטלעך ווידערהאַלט, ווי פּריער. נאָך עטלעכע טעג ווערט די „פּרוי“ פּיש באַפּרייט און לאָזט זיך אַרויס צוריק אונטער די שטיינער אָדער צו די וואַרצלען.

עס איז מאַדנע, וואָס קיינמאַל האָב איך ניט באַמערקט, אַז אַנדערע קאָרעסלאַך, וואָס שווימען אַרום אין דעם נעגנט, זאָלן אַמאָל אַריינשווימען אין איינעם פון די ראַד-הייזער פון זייערע שכנים און דאָרט פּאַרבלייבן אַפילו פאַר איין רגע. אָדער זיי ווילן ניט שטערן דעם שלום בית, אָדער זיי האָבן מורא, אַז דער „מאַן“ פּיש וועט זיי במילא פּאַריאָנן. זיי שווימען פּאַרביי די שיינע, ריינע היימען, ווי זיי וואַלטן שפּאַצירט אין גאַס וואָס איז אַ רשות הרבים. זיי אַנערקענען, ווי עס ווייזט אויס, די הייז לייקיט פון פּריוואַטן אייגנטום און אפשר אויך דאָס רעכט פון די, וואָס האָבן אזוי שווער געאַרבעט אויף זייערע אייגענע היימען. אַגב איז מיר אויסגעקומען צו האָבן די מעגלעכקייט צו לערנען, אַז ניט שטענדיק און ניט יעדעס קאָרעסל אַרבעט שווער פאַר אַזאַ היים. גאַנץ אָפט קלייבן זיי זיך אַריין אַן אַ פּאַרטיקער און גרייטער היים, אָבער נאָר דעמאָלס, ווען דער פּלאַץ ווערט אויסגעליידיקט. ווי נאָר עס ווערט ליידיק אַ „היים“, ווערט זי ניד פּאַרנומען פון אַן אַנדער קאָרעסל. ניט אַנדערש, אַז אויך דאָרט איז, אָדער אַ דוחק אויף דירות, אָדער עס פעלן ניט קיין בעלנים אַריינצוכאַפּן זיך אין אַ פּאַרטיקער און גרייטער היים.

די פיש פארלאָזן זייערע היימען דעמאָלס, ווען זיי ווערן פארטיק מיט ברענגען דאָס קליינווארג אויף דער וועלט און ווען דער „מאן“ פיש דארף זיי שוין מער ניט היטן פון אלערליי אָנפאלער. זאָל דאָ באַמערקט ווערן, אז עס איז גענוג פאר דעם שומר פון נעסט זיך אָפרוקן אויף אַ רגע, ווי אלערליי אנדערע פיש זיינען גלייך גרייט אַריינצושווימען און מאַכן אַ חורבן פון אַליץ וואָס דאָס פאַרפאַלק האָט געבראַכט אויף דער וועלט. דער „מאן“ וואָס היט דעם נעסט פאַרמאָגט אין זיך אַזוי פיל קאַמפּס־גבורה, אַז ער וואַרפט זיך צו פאַרטרייבן פון נעסט פיל גרעסערע און שטאַרקערע באַשעפענישן, וואָס וואָלטן זיך וועלן צוכאַפּן צום נעסט. מיר איז אויסגעקומען צו זען, ווי אַ קליינער מאַן־פיש יאָגט און פאַרטרייבט גאָר גרויסע פיש, אַליץ אַ דאַנק זיין געטריישאַפט צו זיינע אויף דער וועלט געבראַכטע יונגע פישעלאַך.

בכלל האַלטן אָן די קאָרעסלעך זייערע היימען אַ געוויסן פּעריאָד — גראָד אַ גאַנץ לאַנגן: פון די וואַרעמע פּרילינגס־טעג ביז אין טיפּן זומער. און פון דאָן אָן ווערן די „הייזער“ צו ביסלעך פאַרלאָזט און מיט דער צייט ווערן זיי ווידער פאַרדעקט מיט שטויב און בלעטער, גראָז און בלאָטע, וואָס זאַמלט זיך אָן אויפן גרונט. דערפאַר לאָזן זיי אָבער איבער אין די געגנטן, אונטער שטיינער און וואַרצלען, גאַנצע מחנות קליינוואַרג, וואָס פאַשען זיך אין דעם וואַסער פון טייכל, און די גרויסע פיש מיט שאַרפע אויגן, שעמען זיך ניט צו שווימען נאָענט צו די ברעגן נאָך אַ געשמאַקן מאַלצייט פון קליינע, יונגע קאָרעסלעך. קיין עסנוואַרג פאַר די קליינע פעלט ניט. דאָס טייכל טראָגט אין די וואַסערן גענוג שפייז פאַר די פיש פון גאָר קליין ביז גאָר גרויס.

אַט אַזוי ציען זיך די טעג און די יאָרן פון זייער לעבן. אַט אַזוי קאָן מען זען און באַטראַכטן אַ סך פון זייערע פּירונגען. און עס איז ווערט זיך לאָזן אויף אַזעלכע רייזעס, גלאַט אַזוי אָנצוקוקן די וועלט פון קאָרעסלעך. אַנב זאָל מען ניט פאַרגעסן, אַז דאָס זיינען די זעלבע פיש, וועלכע זיינען אַזוי גוט באַקאַנט געווען ביים שבת־טיש אין דער אַלטער היים און וועלכע האָבן געהאַלפּן צו שאַפּן אַן אמתן עונג שבת פאַר אירישע פּאָלקס־מאַסן. ניט מער, וואָס דאָ זעט מען זיי לע־ בעדיקע, אַנשטאָט געפּרעגלטע, אָדער געקאַכטע.

„פערטש“

(אקוניעס)

איך ווייס ניט פון קיין איין טיך (אחוץ די, אין וועלכע עס פליסט געזאלצן ים-וואסער), וואָס פארמאָגט ניט דעם מין פיש, וואָס הייסט „פערטש“, אָדער אָקון, ווי מען פלעגט אים רופן אין דער אַלטער היים.

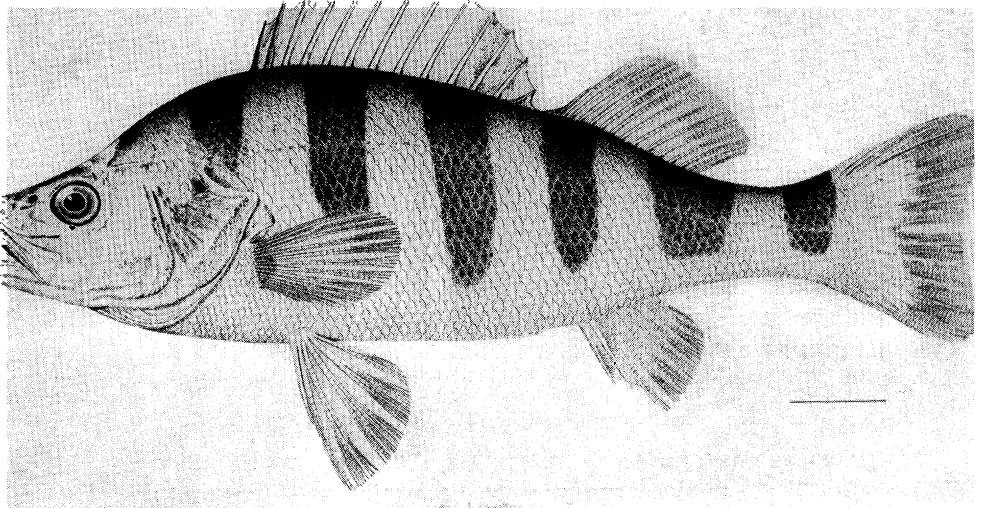
די „פערטש“ זיינען די פּאָפּולערסטע, נאָענטסטע און אַממיוסטנס באַקאַנטע פיש צו אַלע פּיִש־פּאַנגער; זיי זיינען ווייט פון פּאַררעכנט צו ווערן צווישן די שפּיל־פּיִש, וועלכע פּיִשערלייט זוכן און זיינען אזוי גערן צו פּאַנגען, אָבער זעלטן וועט איר עמיצן טרעפן פון דער פּיִשער־משפּחה, וואָס זאָל ניט געווען האָבן דורכגעמאַכט זיין באַקאַנט־שאַפט און דערפּאַרונג מיט אַט דעם מין שיינעם פּיִש.

די „פערטש“ טרעפט מען אָן אומעטום און דערצו זיינען זיי ניט קיין איבערקלייבער אין עסן. אַלץ איז ביי זיי אַ מאַכל, און פּאַנגען קען מען זיי אויף אַלע אופנים און צו יעדער צייט פון יאָר. מען קען מיט רעכט זאָגן, אז אויף זיי האָבן אַלע פּיִשערלייט געלערנט די חכמה פון פּיִש־פּאַנג.

ווען עס טרעפט איינער פון יענע טעג, ווען אַלץ גייט מיט דער פּוטער אַראָפּ און עס העלפן ניט קיין שום מיטלען אויף כאַפּן אַ סימן פון אַ פּיִש (עס זאָל אזוי ניט טרעפן, ווי עס טרעפט), דעמאָלס לאָזן זיך די ספּאַרטלייט אַרום נאָך די „פערטש“, פּדי כאַטש צו ברענגען עפעס פּאַרן טיש אַהיים.

די „פערטש“ איז ניט שווער צו געפינען; זיי שווימען קיינמאָל ניט איינציקווייז, נאָר שטענדיק מחנותווייז און דערצו פון דעם זעלבן וואַקס. עס מאַכט דעם איינדרוק, ווי זיי וואָלטן זיך געהאַלטן צוזאַמען פון זייער געבוירן אָן, געשפּייזט און געלעבט אונטער די זעלבע אומ־שטענדן. אויב איר כאַפט איינעם פון זיי, קענט איר זיין זיכער, אז איר וועט שוין אַנטרעפן אַ גאַנצע משפּחה פון דעם מין. ווען מען שרעקט זיי אָבער איבער, פּאַרשוואַנדלן זיי און דעמאָלס איז אומזיסט אייער אַרבעט.

די „פערטש“, אָדער די היימישע אָקוניעס, ווערן אויך גערופן „געלע פּיִש“. ס'קען זיין צוליב דעם, אז מען זאָל זיי קענען אונטערשיידן

Credit: U. S. Fish and Wildlife Service

פ ע ר ט א

פון די „ווייסע פערטש“, וואָס זיינען באמת גאָר אַן אנדער מין און פון אַן אנדערער משפּחה. זיי, די „ווייסע פערטש“, געפינען זיך אין געוויסע געגנטן פון לאַנד און זיינען ווייט ניט אזוי פאַרשפּרייט, ווי די אָקוניעס, וועגן וועלכע עס רעדט זיך דאָ.

אָט די צוויי מינים האָבן צווישן זיך קיין שום קרובהשאַפט ניט, מחמת די „ווייסע פערטש“ קומען גאָר פון די ים־וואַסערן און קערן זיך אָן מיט די מינים פּיִש, וואָס קענען זיך צופאַסן און לעבן אויך אין ניט געזאַלצענע וואַסערן, ווי למשל, דער „סעמען“ פון דעם מעין־שטאַט, וועלכער איז געקומען פון ים און זיך צוגעפאַסט צו די טייכן.

די „ווייסע פערטש“ זיינען טאַקע זילבער־ווייס, אָבער די „געלע פערטש“ האָבן אַחוץ געל, אויך רויטע, גרינע און שוואַרצע קאָלירן, וואָס מאַכט זיי פּילפאַרביק און שיין אין זייער אויסזען.

אין מיין טייכל זיינען די „געלע פערטש“ פון צווישן די גאָר ערשטע אימיגראַנטן. מיט יאָרן צוריק זיינען ניט געווען קיין שום באַגרענעצונגען פון געזעץ און מען האָט געמעגט זיי פאַנגען אַפּילו קליינערהייט. לויטן היינטיקן געזעץ טאָר מען ניט כאַפּן קיין „פערטש“ אונטער זיבן אינטשעס די גרויס. אזוי ווי זייער הויט איז אַ גאַנץ שטאַרקע, און בכלל זיינען זיי אויסהאַלטעוודיקע, פלעג איך זיי נוצן ווי צוציאונג־שפיין אויף צו פאַנגען די גרעסערע פּיִש. יעדעס מאָל, נאָכן פאַרענדיקן אַ פּיִש־פאַנג רייזע, פלעג איך אַרײַנוואַרפן אין טייך די לעבן־פאַרבלײבענע קליינע „פערטשעלעך“, האַפּנדיק, אַז זיי וועלן אויסוואַקסן. במשך פון דריי יאָר האָט זיך מיר קיין איין מאָל ניט איינגעגעבן צו טרעפן אַ „פערטש“, ניט קיין קליינעם און ניט קיין אויסגעוואַקסענעם. איך האָב שוין געד מיינט, אַז די גרויסע העכט, אָדער „בעס“, האָבן זיי איינגעשלונגען; אַז די קליינע „פערטשעלעך“ זיינען געווען מאַכטלאָז קעגן די גרויסע שפּיל־פּיִש פון טייך.

איך בין אָבער אַמאָל איבעראַשט געוואָרן: אין אַ שיינעם פּרילינג־פּרימאַרגן, באַלד נאָכן ווינטער, ווען די פּיִשער־לייט הויבן אַן דעם פאַנג־סעזאָן אין געיעג נאָך „טראַוט“, האָב איך זיך אַראָפּגעכאַפט צום טייכל. ווי אויף אַ שפּאַס, האָב איך אַרויסגעלאָזט אין וואַסער אַ ווערימל אויף אַ האָקן — גלאַט אזוי. פּלוצים האָב איך דערפּילט עטלעכע קליינע בייס און דאָס ווערימל איז טאַקע פאַרשוואַונדן פון האָקן. מער פון אַלץ האָט מיך אינטערעסירט, וואָס פאַר אַ מין פּיִש דאָס קאָן זיין אזוי פּרי

אין סעזאָן. שפילנדיק אזוי עטלעכע מינוט, האָב איך מיט אַמאָל אַרויס-
געבראַכט אַ שיינעם, געלגרינעם און נאַנץ היפּשן „פּערטש“. דאָס איז
געווען איינער פון יענע אַמאָל אַרײַנגעלאָזענע קליינע פּישלעך אין מײן
טייך. און עד היום הזה, האָב איך פון דאָרט, במשך פון פיל יאָרן,
אַרויסגענומען זײער אַ סך פּיש פון דעם מין, און עס קומט מיר פאַר,
אַז וואָס מער מען פאַנגט זײ, אַלץ מער קומען צו. זײ פאַרמערן זיך
אַ סך און גיך, און מען איז אין דער מײנונג, אַז זײ ברענגען צוויי מאָל
אין יאָר נייע דורות.

די „פּערטש“ דערגרייכן ניט צו קיין גרויסער וואַקס. אַ פונטיקער
„פּערטש“ הייסט שוין אַ היפּשער פּיש. מיר איז שוין אַפילו אַמאָל
אויסגעקומען צו זען אַ פיר פונטיקן „פּערטש“, אָבער דאָס איז אַ זעלטנ-
הייט. איר ווערט פאַרכאַפט פון דעם שפּיל פון קאַלירן אויף אַ גרויסן
„פּערטש“.

די „פּערטש“ געפינען זיך ניט אין קיין ספּעציעלע געגנטן פון
טייך. וואו נאָר עס זײנען פאַראַן אויפן גרונט גראָזן, שטיינער, זומפן,
לייעס, וואַרצלען, קאָנט איר זײ אַנטרעפן; זײ טאַנצן אויף אַלע התונות.
בעת איר „טראַלט“, דעקנדיק אַ לאַנגע שטרעקע אויפן טייך, זײנען די
„פּערטש“ פון די ערשטע צו כאַפן אייער צוציאונגשפּײז. דאָס זעלבע
אויך ביים שטיף פּישן. מיט איין וואָרט — זײ זײנען שטענדיק אויף
דער וואַך צו זוכן אַכילה. זײ זײנען די שווערסטע אַרבעטער פון דער
פּיש-באַפּעלקערונג אין טייך; זײ זוכן ניט קיין ספּעציעלע באַדינגונגען
און זײנען גרייט פאַר אידך, סײ בײטאַג, סײ בײנאַכט, זומער און ווינט-
טער, אין טיפע און אין פּלאַכע וואַסערן; זײ נעמען אַלץ אָן פאַר ליב,
אַבי צו געפינען עסנוואַרג. אגב זײנען די „פּערטש“ גאָר געשמאַק פאַר
אַ מאַלצײט.

אינטערעסאַנט איז צו פאַנגען „פּערטש“ דורכן אייז, מיט דער
הילף פון קליינע פּישלעך אַלס צוציאונגשפּײז. מען דאַרף דורכהאַקן
פיל לעכער אין אייז אויף צו טרעפן זײ, אָבער אַז מען טרעפט זײ
שוין יאָ אָן, קומען זײ איינס נאָך איינס. אויב מען לאָזט זײ ליגן אין
וואַסער אויפן אייז, ווערן זײ פאַרפרוירן און האַרט ווי שטיין און איר
וועט קײנמאָל ניט קלערן, אַז זײ זײנען לעבעדיק. ווי נאָר אָבער איר
ברענגט זײ אַהײם און לאָזט זײ אַרײן אין פּרישן וואַסער, נאָכדעם ווי
זײ זײנען שעהנווייז געווען פאַרפרוירן, הויבן זײ ווידער אָן שווימען

און לעבעדיק צו שפרינגען, פונקט ווי זיי וואָלטן ערשט וואָס פון וואַסער אַרויס.

בכלל זיינען די „פערטש“־אַקוניעס פון די ליבע און הימישע פיש און פארדינען אַ וואַרעמע באַציאונג פון יעדן פיש־פאַנג ספּאַרטסמאַן, מחמת זיי דערנענטערן אַ סך מענטשן צו דעם ספּאַרט פון פיש־פאַנג.

„בולהעדז“

נאכדעם, ווי איר האָט געהאַט דעם פּכוד זיך צו באַקענען מיט דער שיינער משפּחה פּאַלקספּיש, די אזוי אינטערעסאַנטע און פּשוטע קאַרעסלעך, וויל איר, אז איר זאָלט אויך וויסן, אז זיי זיינען ניט די איינציקע וואָס באַוואוינען מיין טייכל. פאַראַן דאָ אַ פאַרצווייגטע באַפעלקערונג פון פּלערליי מינים פּיש, פון גאַר גרויסע ביז גאַר ווייט ניט קיין מיוחסדיקע. עס פּעלן ניט אַפּילו די מיאוס־אויסזעענדיקע „בולהעדז“ — פּיש, וועלכע ניט גאַר יידן עסן זיי ניט, גאַר קאַנען אַפּילו גלייכגילטיק ניט קוקן אויף זיי.

ווען איר דערמאָן זיך אין שייכות מיט די „בולהעדז“ אָן די יידישע קאַרעסלעך, די היימישע העכט, די שיינע „פּוירטש“, און די אַריסטאָ־קראַטישע „בעס“ — דוכט זיך מיר, אז מיין טייכל איז געגליכן צו אַ קליין שטעטל אין דער אַלטער היים, וואו די שיינע און אָנגעזעענע באַלעבאַטים האָבן ווי אַ סימן גלות געמוזט אַרומגעריןגלט זיין מיט אַ דאָרף פון פּראַסטע פּויערים. אין משך פון יאָר פּלעגן זיין אַ סך טעג, ווען די פּויערים פּלעגן פאַרפּלייצן דעם מאַרק און פאַרגווישן דאָס שטעטל, אזוי, אז די יידן פּלעגן אָפּאַטעמען פּרייער, ווען זיי פּלעגן אוועקגיין צוריק צום דאָרף. אזעלכע טעג טרעפן אויך זומער־צייט אין מיין טייכל. וואו מען זאָל ניט גיין און אין וועלכן געגנט פון טייכל מען זאָל זיך ניט אָפּשטעלן, כאַפט מען אזויפיל „בולהעדז“, פּונקט ווי עס וואָלטן גאַר קיין אַנדערע פּיש אין טייך ניט געווען.

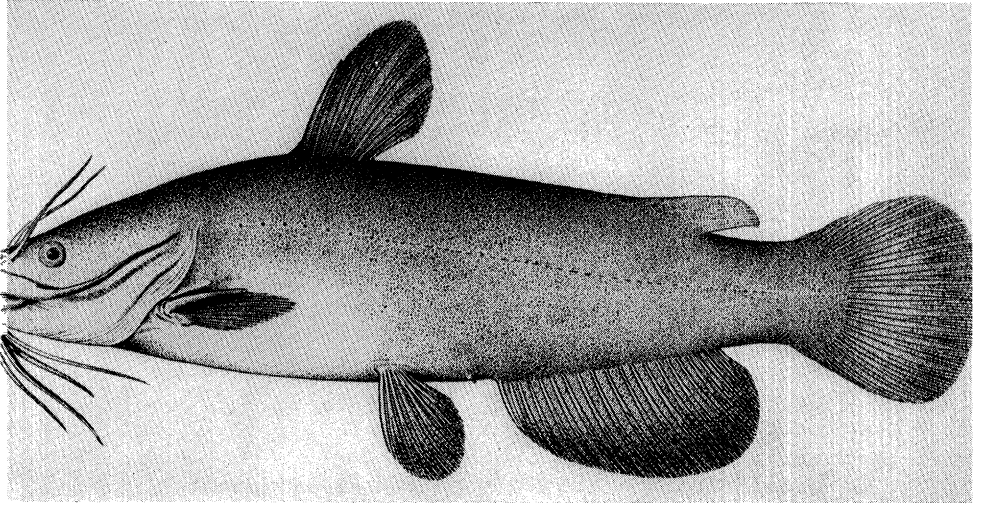
למען האַמט זאָל דאָ געזאָגט ווערן, אז די „בולהעדז“, זיינען פון די ערשטע איינוואוינער אין מיין טייכל. אָט די מיאוס אויסזעענדיקע פּיש מיט גרויסע קעפּ, ברייטע מיילער, מיט וואָנצעס וואָס הענגען ווי שטריקלעך, פּעטע בייכלעך ווי זיי וואָלטן ערשט פון עפעס פּעטס אַרויס־גענומען געוואָרן, גליטשיק און שטעכעדיק, — זיינען עס געווען די איינציקע וואָס מיין טייכל האָט פאַרמאָגט יאָרן לאַנג. אַלע איבעריקע מינים זיינען ערשט שפּעטער מיט דעם שטראָם פון אימיגראַציע געבראַכט געוואָרן אין דעם טייכל.

איר קאָן מיט זיכערקייט זאָגן, אז ביז דאָן האָבן די וואַסערן פון טייכל ניט געוואוסט, ווי אזוי אַן אַנדער פּיש זעט גאַר אויס אויף דער וועלט. היינט שעמען מיר זיך ניט אַרומצוטראָגן מיט פּלענער און צו זוכן

מיטלען, ווי אזוי אָט דעם אַלטן איינוואוינער אין גאַנצן משלַח זיין, מחמת צום כאַפּן איז ער ניט פון די געהויבענע פיש, און ביים עסן קוויקן זיך מיט אים נאָר גוים. זיינען הייסט עס, די „בולֶהעדו“, נאָר שותפים צו דער אַכילה און שטערן בלויז אַנדערע פיש צו האָבן מער שפּיז פאַר זיך. זיי זיינען, הייסט עס, פשוט איבעריקע.

בלייבט טאַקע די אַלטע קשיה: ווי אזוי ווערט מען פון זיי פטור? זיי מעגן טאַקע ביי מיר נישט זיין קיין נאָר אָנגעלייגטע געסט, אָבער אַ דעה אויף זיך האָבן זיי דווקא יאָ. אַדרבא, פּאַלגט מיך אַ גאַנג און ווערט פטור פון אַ גאַנצן דאָרף גוישע פיש! צוריק גערעדט, וואָס האָב איך צו זיי? זיי זיינען גאַנץ רואיקע, שטייען קיינעם ניט אין וועג, שטערן ניט, פאַרמעסטן זיך ניט מיט קיינעם אין גבורה, יאָגן ניט, שלאָגן ניט, טרייבן ניט קיינעם, האָבן אין זיינען די אַכילה, ליגן מערסטנס אויפן גרונט אין בלאָטע און וואָס מער בלאָטע אַלץ באַקוועמער פילן זיי זיך, עסן וואָס עס מאַכט זיך, און רירן זיך בלויז ביינאַכט, ווי נאָר עס ווערט טונקל ביז עס ווערט נאָר ליכטיק. זיי ווייזן זיך ביי די ברעגן, אין די ניט טיפע וואַסערן, און זוכן עפעס מיט וואָס זיך צו דערקוויקן. אויב אזוי, טאָ וועמען אַרט עס? — זאָלן זיי זיך אויסלעבן די יאָרן אין די זיסע וואַסערן פון טייך.

איז אָבער די צרה מיט די חבריהייט, וואָס גראָד דאָ פירן זיי זיך אַ ביסל אַנדערש ווי אין אַנדערע טייכן. זאָל עס זיין דערפאַר וואָס זיי זיינען ביי מיר די עלטסטע תושבים, אָדער אפשר וואָס זיי ווייסן, אַז אין דעם טייכל קאָן מען אַלץ פועלן; אָדער אפשר דערפאַר, וואָס אין אַ סך ערטער פון טייכל איז אזוי פינצטער צוליב די איינגעפאַלענע ביימער און פאַרגראָבענע וואַרצלען, אַז אפילו בייטאָג איז טונקל און די אויסגעשפּרייטע שאַטנס פאַרווישן דעם אונטערשייד צווישן טאָג און נאַכט. קומען דעריבער אויף די „בולֶהעדו“ אין מיטן בייטאָג, כאַטש מען וויל זיי ניט און מען דאַרף זיי ניט; זיי הענגען זיך אָן אויף דער ווענטקע, איינס נאָך איינס, און עס איז שוין ניטאָ מיך מיט וואָס מקנא צו זיין. וואָס דאָס איז אזוינס? — ווינטש איך אייך, אַז איר זאָלט דערמיט ניט געפרוואווט זיין. ערשטנס, איז ניט גוט אָנצוקוקן דעם גאַנצן פאַרשוין מיט זיין אויסזען. צווייטנס, איז עס נאָר אַ קנאַפער פאַרגעניגן אים צו נעמען אין האַנט; ער איז אַ גליטשיק, אַ שפיציק. ער פאַרמאָגט אויף זיין קערפער דריי פליגלען, וואָס זיינען שפיציק ווי נאָדלען און שאַרף ווי אַ מעסער, און אויב מען ווייס ניט ווי אזוי זיך

Credit: U. S. Fish and Wildlife Service

בולהעד

מיט אים צו באגיין און אין וועלכער פּאָזיציע אים צו האַלטן, וועט מען
עס אזוי גיך ניט פאַרגעסן. ניט איין מענטשן האָבן זיי גוט צעבלוטיקט,
צעשניטן און צעשטאָכן.

עס איז אָבער פאַראַן אַ ספּעציעלע טעכניק ווי אזוי דעם פאַרשוין
אַראָפּצונעמען פון האָקן. לערנט מען זיך ניט אויס די טעכניק, בלייבט
בלויז איין וועג: אָפּשניידן די „לאַיף“ און לאָזן אים גיין מיטן האָקן
צוזאַמען. מילא, אויב מען דאַרף עס טאָן מיט אַ גרויסער טשערעפּאַכע,
ווען זי טשעפעט זיך צו ניט געבעטענערהייט — איז ניטאָ קיין אַנדערער
וועג, ווי זי לאָזן גיין מיטן האָקן, מחמת עס איז אַ געפאַר פון צורירן
זיך נאָענט צו איר געפערלעכן מויל. אָבער וואָס שייך דעם פאַנג פון
„בולעהעזדו“ — דאַרף מען זיך טאַקע גוט אויסלערנען די טעכניק.

איר דאַרפט זיין אַ בעלן און זען, וויפּל מענטשן (אָפט גאַנצע פאַמיליעס),
עס קומען אין די אַוונטן צו פּלערליי טייכן, פּרי צו כאַפּן אָט די מיוחסים,
די „בולעהעזדו“. זיי קוויקן זיך מיטן כאַפּן און נאָך מער מיטן עסן,
ווייל נאָכדעם ווי מען קען די טעכניק פון אַרויסנעמען דעם האָקן, —
איז זעלטן ווען, אַז מען צעשטעכט זיך אָדער מען צעשניידט זיך.

אין די ערשטע יאָרן פון מיין באַקאַנטשאַפט מיט די „בולעהעזדו“,
האָב איך אויף זיי געטראָגן אַ שרעקלעכע שנאה און בין געווען שטאַרק
אומצופּרידן, וואָס אַזעלכע באַשעפענישן גייען אַריין אַלס קרובים אין
דעם יחוס פון מיין ליבן טייכל. אָבער מיין פּעס אויף זיי איז שוין
לאַנג אָפּגעגאַנגען. מער שטעכן זיי מיך ניט און שניידן פון זיי לאָז
איז זיך אויך ניט. לעצטנס האָב איך נאָך אויסגעפונען אַ זכות אויף זיי.
איך האָב זיך איבערגעצייגט, אַז זיי ברענגען גרויסע נוצן צו די אַריס-
טאַקראַטישע גרויסע „בעס“, ווי אויך צו אַנדערע פּיש, וואָס שליינגען
זיי לעבעדיקערהייט, און ניט נאָר די קליינע, נאָר אויך די נאָר היפשע.

עס איז מיר אויסגעקומען אַ סך מאָל צו געפינען האַלב און דריי
פּערטל פּונטיקע פּיש פון דעם מין, אין מאָגן פון אַ צוויי, דריי, אָדער
פיר פּונטיקן „בעס“. איך האָב אויך געכאַפט „בעס“, ביי וועלכע די
ערשט איינגעשלאַנגענע „בולעהעזדו“ זיינען נאָך האַלבע ניט אַרונטערגע-
שלאַנגען געוואָרן, און איך קאָן שווערן, אַז דער „בעס“ האָט טויטערהייט
אויסגעזען אַ צופּרידנער מיט אַזאַ מאַכל. האָב איך טאַקע אָנגעהויבן
האָבן אַ ביסל מער דרך ארץ פאַר דער נאַטור אַליין, וואָס ווייסט בעסער
וואָס פאַראַ נוצן יעדעס באַשעפעניש ברענגט אויף דער וועלט. און

אויב אזוי, אויב די „בולֿהעדו“ ברענגען נוצן, איז דאך ניט שייך, ווייל זיי דערפילן אויך א גוטע ארבעט. זיי זיינען, ווי וואָלט איר געזאָגט, די רייניקער פון טייכל. זיי האַלטן עס ריין און צוזאַמען מיט די טשער רעפּאַכעס, רייניקן זיי אויס דעם שמוץ און אָפּפאַל, וואָס אַנדערע פּיש וועלן זיך דערצו ניט צורירן. און עס ווייזט אויס, אַז זייערע מאָנגס קאָנען עס אויך פאַרדייען.

די הברה „בולֿהעדו“ זיינען פאַראַן אין א גאָר היפּשער צאָל און דערגרייכן צו א גאַנץ גרויסן וואוקס. און גלויבט מיר, אַז ווען איך ברענג אַמאָל אויף מיין טייכל צו גאַסט א פּאָר געהויבענע קריסטלעכע פריינט, זיי זאָלן זיך אָפרוען אויף די זיסע וואַסערן און פאַרווכן דעם טעם פון פּיש־פּאַנג, — זיינען זיי ממש אויפן זיבעטן הימל פון אָט די „בולֿהעדו“. איר הערט, א פּפּרה אַלע פּיש מיט זייערע פּלערליי טעמים, פאַר דעם פאַרגעניגן צו כאַפּן אַם די מנובלים. געוויס טוט מיר הנאה ווען מען לויבט מיין טייכל, און דווקא צוליב אָט די פּיש, אָבער אפילו היינט צו־טאָג וואָלט איך זיך אויך שטאַרק ניט גענומען צום האַרצן, ווען מען כאַפט זיי אויס אין גאַנצן.

איין מעלֿה האָבן זיי: מען קאָן זיך פון זיי אויסהיטן, ווען מען באַנוצט זיך מיט גוטע ספּאַרט־מיטלען. דהיינה, קיין „פּלאַג“ נעמען זיי ניט, נאָך קיין פּליג גייען זיי ניט, אָבער אַ וואָרים אָדער אַ פּישל, לעבעדיק אָדער טויט, וועלן זיי ניט פאַרביילאָזן. דאָס אַליין איז שוין דעריבער גוט, וואָס מען ווייסט, ווי אזוי פון זיי זיך אויסצוהיטן. דערווייל טאַקע, וואַקסן די אַנדערע פּיש, ווערן גרעסער, שטאַרקער, און געזונטער, ווייל זיי האַדעווען זיך אויף די „בולֿהעדו“ און דורך דעם זיינען זיי אין דער לאַגע צו פאַרשאַפּן אזוי פיל פאַרגעניגן צו די וואָס זוכן אַ קאַמף אין דעם שפּיל פון פּיש־פּאַנג.

העכט

.8

איך האָב דעם פּבור אייך יעצט פּאַרצושטעלן איינעם פון די גאָר אָנגעזעענע בעלי בתים פון טייכל: א מיטגליד פון דער גרויסער און באַקאַנטער „פייק“ פּאַמיליע, וואָס וואַרפט אָן אַ שרעק אויף זיינע שכנים; אַ פּיש וואָס שווימט אין אַלע טייכן איבער דער גאַנצער וועלט; אַ נאָענטער און אָפּטער גאַסט צום טיש אויף יידישע שבתים און ימים טובים אין דער אַמאָליקער היים און אויך אין דער היינטיקער וועלט. און דער דאָזיקער פּיש איז נישט קיין אַנדערער, ווי טאַקע דער העכט אַליין.

הגם דער העכט איז אין מיין טייכל ניט קיין סך לענגער פון די אַנדערע אימיגראַנטן, דאָך האָט ער גיך געלאָזט וויסן, לויט די געדוואוינהייטן פון זיין משפּחה, אז פּל זמן ער שווימט אין טייכל דאַרפן אַלע וויסן און געדענקען, אז אָדער ער הערשט און ווערט אַלס הערשער אַנערקענט, אָדער מען וועט באַלד דערפילן דעם טעם פון זיין פּולן מויל ציין, ווי שטעטיקע נאָדלען.

די גאַנצע משפּחה פון וועלכער ער שטאַמט שפּילט ביי די פּיש די זעלבע ראָל, וואָס די טיגערפּאַמיליע שפּילט ביי די היות. די העכט זיינען טאַקע דאָ אין מיין טייכלס מדינה אין אַ גאַנץ היפּשער צאָל, פירן זייער ממשלה מיט אַ שטאַרקער האַנט און האַלטן זיך ווי בעלי בתים און הערשער.

פאַרנאָרט מען נאָר איינעם פון זיי אויף דער ווענטקע, ווען ער לאָזט זיך אָפּנאַרן פון דעם פּישערמאַן, איז די מלחמה מיט אים נאָר ניט קיין לייכטע. ער לאָזט זיך ניט אזוי גיך באַזיגן. גאַנץ אָפּט, אין די הענט פון ניט נאָר קיין געניטן פּישערמאַן, וועט ער אַרויס דער זיגער, אַפילו ווען ער דאַרף איבערבּייסן די „לאַין“ מיט זיינע שאַרפע ציין, אָדער זי איבעררייסן מיט זיין פּוח און שנעלן שווימען. דערפאַר, טאַקע, באַזאָרגן זיך געניטע פּישערלייט מיט אַ גאַנץ לאַנגן דראָט צווישן דעם „לאַין“ און האַקן, פּדי ניט צו לאָזן דעם חברהמאַן גרינג איבער-בּייסן און זיך באַפּרייען.

עס איז אַפילו שווער צו גלויבן, אז אַ העכט איז פּעאיק אויף אזוינע זאַכן, ווייל ווען מען זעט אים אַמאָל אין וואַסער אונטער דעם שאָטן

פון א בוים, ניט ווייט פון ברעג, מאכט ער דעם איינדרוק ווי ער וואָלט געווען דער רואיקסטער, קאלט בלוטיקסטער און שטיקסטער פון צווישן אלע פיש. שטיק, ווי א קעצעלע, וואָס דרימלט, קיין אבר באוועגט זיך ניט, די גאנצע לענג פון זיין קערפער פארנגליווערט, קיין סימן אז ער איז דאָ, אזוי שעהן־לאנג אויף דעם זעלבן פלאץ, אין דער זעלבער פאָזיציע. ער מאכט דעם איינדרוק ווי ניט ער האָט אין זינען אנדערע און ניט ער וויל, אז אנדערע זאָלן אים אין זינען האָבן.

אָבער דאָס איז נאָר לפנים, דאָס וויל נאָר דער העכט מאכן אזא אַנשטעל. ווי א גולן וואָס באַפאלט זיין קרבן פון א באהאלטענעם פלאַץ, אזוי אויך דער העכט. ער ליגט אין באהעלטעניש און ווארט אז עפעס אַן אומבאהאַלפן לעבעדיק באשעפעניש זאָל פאַרביישווימען. ווי א טיגער, פיל פון בויגן, באַפאלט ער און באזיגט זיין קרבן. ער איז ניט קיין איבערקלייבער, אבי עם באוועגט זיך, אבי עם שווימט, אבי עם רירט זיך אין וואסער. ווי נאָר זיינע שאַרפע אויגן באַמערקן עם, אַטאַקירט ער גלייך. א פליג, א וואָרם, א שטיקעלע חויר־פעטס, ווער שמועסט אַ לעבעדיק פישל, ווערט באַלד פאַרהאַלטן צווישן זיינע שאַרפע ציין. מיר דוכט, אז ער איז דער שנעלסטער שווימער אין זיסע וואַסערן. באַמערקט ער אויך, דערפילט ער די נאָענטקייט פון א מענטשן, שרעקט איר אים מיט וואָס עם איז איבער, שווימט ער אַוועק מיט אזא שנעלקייט, אז דאָס מענטשלעכע אויג קאָן עם נאָר ניט באַמערקן.

א סך פון זייער צייט פאַרברענגען די העכט אין די ניט טיפע געגנטן פון טייר, אין דעם טייל וואָס איז באַוואַקסן מיט פאַרשיידענע גראַזן און וואַסער־בלומען. זיי האָבן ליב צו ליגן אונטער דעם שאַטן פון גרויסע ביימער, וועמענס בלעטער גרייכן ווייט איבערן וואַסער. בפרט קומען זיי אַריין אין די וואַסערן נאָר פרי און פאַרנאַכט. אין די הייסע טעג געפינען זיי זיך אין די טיפענישן פון וואַסער.

אין די פרימאָרגנס און אַוונטן איז טאַקע די בעסטע צייט זיי צו כאַפן, אָבער ניט ווען עם ווערט פינצטער, מחמת זיי פאַרשווינדן דעמאָלס, ווי זיי וואָלטן אַוועק שלאָפן ביינאַכט. העכט קאָן מען באַמת כאַפן במשך דעם גאַנצן יאָר, סיי אין די היצן, סיי אין די פרעסט דורכן אייז, און דערצו, אַן אויסנאַם, מיט אלע מיטלען און מעטאָדן וואָס זיינען פאַראַן אין דעם ספּאַרט פון פישן. עם זיינען אָבער דאָ געוויסע פּעריאָדן, ווען זיי יאָגן זיך נאָך דער אַכילה מיט מער אַפּעטיט ווי אין אנדערע

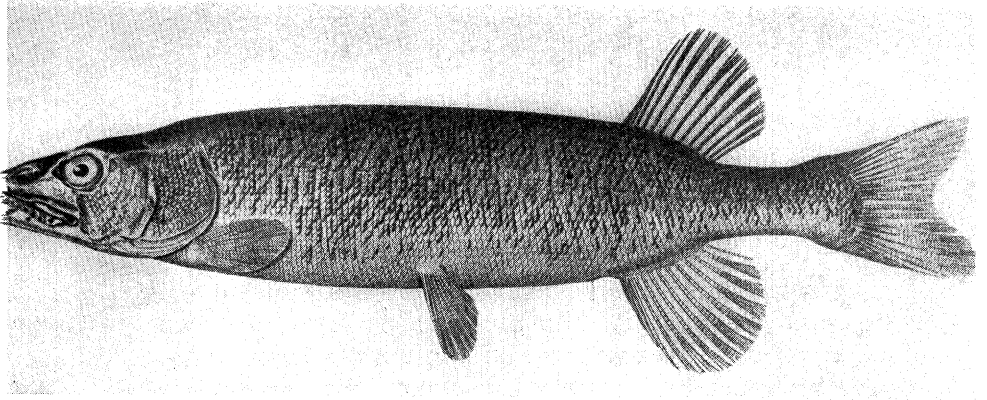
צייטן, אָט ווי למשל אָנהייב פּרילינג און סוף זומער. יש אומרים, אַז אין מיטן זומער מאַכן זיי דורך אַ צייט ווען זייערע ציין זיינען זייער שוואַך און זיי באַוועגן זיך ניט אַזוי שנעל און לעבעדיק ווי אַ גאַנץ יאָר.

די העכט זיינען אין אַלע וואַסערן די זעלבע, אָבער אין אַ סך טייכן זיינען זייערע קאָלירן נאָר פאַרשיידן. פאַראַן אַ סך וואָס האָבן אַ גרינעם אויסזען. טייל, כּפּרט די גרעסערע, האָבן אַ געלבלעכען קאָליר; אַנדערע זיינען טונקל, און אייניקע כּמעט העל־ווייס. אָבער אַלע טראָגן אויף זיך ווי אויסגעמאָלענע פּלעקן וואָס קייטלען זיך אויף ביידע זייטן, מיט אַ שוואַרצן רוקן פּון אויבן און אַ שניי־ווייסן בייכל אונטן. ווייזט אויס, אַז דער קאָליר פּון העכט הענגט אָפּ פּון דעם טיך אין וועלכן ער געפינט זיך. דאָס מאַכט מיך חושד זיין, אַז אויך פּיש, פּונקט ווי חיות למשל, בייטן זייערע קאָלירן לויט דעם קאָליר פּון זייער סביבה, ווי אַ מיטל פּון אַליינפאַרהיטונג.

עס האָט זיך מיר אַמאָל איינגעגעבן צו ברענגען אין מיין טייכל, אַ פּיש, וואָס איך האָב געהאַט געכאַפט אין אַן אַנדערן טיך. ער איז געווען איינער פּון אַ משפּחה, וואָס אז נאָך דאָן ניט געווען אין מיין טיך. דער פּיש איז געווען אַ קלאָר ווייס־זילבערנער און האָט ממש געשיינט מיט זיין העלער ליכטיקייט. ווען מיט אַ צייט שפּעטער ס'האַט זיך מיר איינגעגעבן דורך אַ צופאַל, צו כאַפּן דעם זעלבן פּיש, איז ער געווען שוין אַ היפש ביסל גרעסער, אָבער שוואַרץ ווי די ערד, נישט צו דערקענען. נעכעך פאַרשוואַרצט געוואָרן. דאָס באַווייזט, אַז ער האָט זיך צוגעפאַסט צו די קאָלירן פּון דער געגנט אין טייכל, וואו ער געפינט זיך מערסטנס. דאָס זעלבע, ווייזט אויס, איז נוגע די קאָלירן פּון העכט, וואָס זעען אויס אַנדערש אין פאַרשיידענע וואַסערן. עס איז, וואָס מען רופּט, דער צופאַסונגס־אָדער באַשיצונגס־קאָליר.

דאָ, אין אונזערע וואַסערן, דערגרייכן ניט די העכט צו קיין גרויסן וואַקס. דער דורכשניט פּון זיין וואָג איז קוים אַ פּונט. דאָך טרעפט גאַנץ אָפט אַז מען כאַפט אויך ביז דרוי און פּיר פּונטיקע. איך האָב אַפּילו איינמאָל אַריינגעכאַפט אַ פּיר און אַ האַלב פּונטיקן העכט. אָבער דאָס טרעפט זייער זעלטן. דערפאַר אָבער וואַקסן די העכט נאָר גרויס אין די קאַלטע צפּונגעגנטן. איך האָב אַפּילו אויף מיין רעקאָרד אַ פּיש וואָס וועגט איבער זעכצן פּונט, און וועלכער איז באַמת ניט מער ווי אַן אויסגעוואַקסענער העכט, הגם ער גייט אונטער דעם נאָמען פּון

Credit: U. S. Fish and Wildlife Service

א העכט

א נארדישן „פייק“. ביז היינט צו טאָג, באַפּוצט דער דאָזיקער פּיש, אין זיין גאַנצער גרויס און פּראַכט, די וואַנט פון מיין זומער־היים ביים טייך. די גרויס פון העכט הענגט אין גאַנצן אָפּ פון דעם קלימאַט און דער אַכילה. ווייזט אויס, אַז וואָס קעלטער די געגנט, אַלץ געזונטער איז פאַר זייער וואַקס. פּונקט דער היפּוך פון „בעס“, וואָס וואַקסן גרעסער אין די וואַרעמע געגנטן, ווי למשל אין פּלאָרידאַ.

לויט אַלע סימנים, זיינען די העכט אין מיין טייכל פון די נאָך גרויסע פּיש. זיי האָבן אָבער זיך ניט וואָס צו באַקלאַגן אויף זייער גולנישער פּרנסה... איך דאַרף זיי בלויז פאַרגלייכן מיט אַ סך אַנדערע פון דער זעלבער משפּחה אין פאַרשידענע טייכן, פּדי זיך צו איבערצייגן, אַז אין אזאַ געזונטן און פעטן צושטאַנד טרעפט מען זעלטן די פּיש אין אַנדערע וואַסערן.

ניט אומזיסט איז דער געיעג נאָך זיי אַזוי פאַרכאַפּנדיק און אינ־טערעסאַנט. ערשט ווען מען קריגט שוין דעם העכט אַריין אין שיפּל, נאָך אַ מלחמה מיט אים וואָס האָט געפּאָדערט גענוג געשיקטייט און פאַרנוצט ניט ווייניק ענערגיע, — ערשט דאַן דאַרף מען זיין זייער פאַרוזיכטיק. מען דאַרף פשוט היטן די אייגענע פינגער, ווייל אַ פינגער אין מויל פון אַ צאַפּלדיקן העכט טאָר מען אפילו דעם ערגסטן שונא ניט ווינטשן. ווען מען זאָגט, אַז דער העכט באַלאַנגט צו דער פאַמיליע, וואָס טראַגט דעם נאָמען דער „טיגער פון די וואַסערן“, זאָל מען גלויבן און טאַקע זיין אויך פאַרוזיכטיק. דאָס אָבער מאַכט אים טאַקע פאַר איינעם פון די אָנגעזעענסטע „שפּיל־פּיש“ פון טייכל און מיט אַלע מיטלען זוכט מען אים אַרויסצורופן אין אַ מלחמה.

אַ „זוי געזונט“ צום טייכל, נאָך אַ טאָג פּישן, מיט אַ צאָל העכט אין פּיש־זעקעלע, איז פאַרעכנט צווישן די דערפאַלגרייכע פּיש־דייזעס. ער, דער העכט, לאָזט ניט אַזוי שנעל פאַרגעסן, אַז גרינג און אָן אַ קאַמף איז עס ניט אָנגעקומען, און דעריבער בלייבט שטענדיק דער איינדרוק פון קאַמף לעבעדיק און די באַציאונג צום העכט אַ בכבודיקע.

די גרייטקייט פון העכט צו אַטאַקירן יעדן מאַכל וואָס זיינע אויגן דערזען, מאַכט אים פאַר איינעם וואָס לאָזט זיך ניט לאַנגוויילן ביים פּישן. מען דאַרף נאָר קומען אין די געגנטן וואו זיי זיינען פאַראַן און וואו זיי וואַרטן אויף זייערע קרבנות, פּדי זיי באַלד צו דערפילן אויף דער „לאַין“, אין זייער געיעג נאָך דער צוציאונג־שפּייז. איך

האָב זיי צו פאַרדאַנקען אַ סך שיינע, לעבעדיקע און העכסט אַמוזירנדע טעג, אונטער פאַרשיידענע אומשטענדן. איך האָב צו געדענקען פיל פון זיי, וואָס האָבן ניט געשאַנעוועט מייע בעסטע ווענטקעס און טיעסטע „פּישינג“־געצויג און האָבן עס געבראַכן און געריסן, און מיך געלאָזט אַ באַנאַרישטן, אָבער אָן דעם מינדסטן פאַרדרוס; ניט מער, וואָס אין אַזעלכע פּאַלן פלעג איך אַנאַליזירן, למאַי איך האָב די שלאַכט פאַרשפּילט.

איך האָב מיט זיי ניט איינמאַל אין די זומערדיקע פּרימאַרגנס באַגעגנט די אויפגייענדיקע זון און זי אין די פאַרנאַכטן באַגלייט, אַ רויטע, פּיערדיקע, צו איר נאַכט־רו.

ניט איינמאַל, האָבן מיר אַליין און אונזערע געסט זיך געקוויטט מיט דעם טעם פון געפּילטע און מאַרינירטע העכט, מיט וועלכע קיין אַנדער מין פּיש קאָן זיך ניט פאַרגלייכן. העכט זיינען, בכלל, די מער פּאַפּולערע און באַקאַנטע פּיש איבער דער גאַנצער וועלט, מחמת זיי זיינען דאָ אין אַלע זיסע וואַסערן אָן אויסנאַם. דער בעסטער וועג ווי אַזוי זיי צו כאַפּן, איז דורך דעם מעטאָד וואָס איז באַקאַנט אַלס „טראָד־לינג“. דאָס הייסט, אַז דאָס שיפּל אין וועלכן מען פּישט האַלט זיך די גאַנצע צייט אין באַוועגונג. עס ווערט אָפט געמאַכט דורך צוויי שותפים. איינער פּירט דאָס שיפּל און דער צווייטער האַלט די „לאַינס“. די „לאַינס“ דאַרף זיין גענוג שטאַרק און קאָן אַרויסגעלאָזט ווערן פון 70 ביז 100 פּונד אין דער ווייט. צו דער ענד פון „לאַינס“ ווערט צוגעטשעפּעט אַזאַ מין לעפעלע, וואָס דרייט זיך די גאַנצע צייט ווען דאָס שיפּל באַר־וועגט זיך, און ערשט אויף דעם האַקן, וואָס איז באַפעסטיקט צום לעפעלע, טוט מען אָן די צוציאונג־שפּייז — אַ לעבעדיק שיינענדיק פּישל, אַ לאַנגן, פעטן וואָריס, אַ שטיקל חזר־פעטס, אָדער גאַר אַ קאַרעסל מיט אַ געל־בייכעלע. כל זמן דאָס לעפעלע דרייט זיך, באַוועגט זיך די שפּייז און גרייכט דעם העכט אויף די וועגן, וואו ער וואַרט אויף זיינע קרבנות. און דאָס רייצט אים אַזוי אויף, אַז איר קאָנט זיין זיכער, אַז איר וועט שוין לאַנג ליידיק ניט זיצן... בכלל גיט דער דאָזיקער מע־טאָד די געלעגנהייט גרינגער צו טרעפּן די העכט אין די פלעצער וואו זיי זיינען, מחמת דאָס שיפּל שווימט דורך פאַרשידענע פלעצער, און אַזוי שנעל ווי עס ווייזן זיך סימנים אַז עס זיינען פאַראַן העכט, דאַן האַלט מען אין פּירן דאָס שיפּל הין און צוריק איבער דעם געגנט.

עם איז שטארק וויכטיק צו טרייבן דאָס שיפל מיט אַזאַ שנעלקייט, אַז עס זאָל זיין צוגעפאַסט צו דער טיפעניש וואָס דאָס לעפעלע מיט דער שפּיץ גרייכט. וואָס גיכער דאָס שיפל גייט, אַלץ העכער שווימט די „לאַינ“ מיטן גאַנצן קלאַפּער-געצייג, און עס איז זייער מעגלעך, אַז די פּיז זיינען טיף אונטן ביים גרונט און דאָס מאַכל איז פּמעט אויף דער פּלאַך, מחמת דאָס שיפל גייט צו שנעל, און דאָס מאַכל גרייכט זיי ניט. דאָס זעלבע, ווען דאָס שיפל גייט זייער לאַנגזאַם זאָל זיך דער האַקן האַלטן אין איין פאַרטשעפען אָן אַלץ, וואָס ליגט אויף דעם גרונט. אַנב, איז דאָס ניט שווער צו באַווייזן. מען דאַרף נאָר עטלעכע מאָל פּרוּוואָן ביז מען כאַפט דעם שניט.

די צוציאַונג-שפּיץ דאַרף שווימען לְכָל הפּחות אַ פּוס איבער דעם גרונט פּון דעם טיף. דאָן זייט איר אין דער בעסטער לאַגע צו האָבן אַ סך צוזאַמענשטויסן מיט דער חברה העכט. אויך איז כּדאי צו גע-דענקען, אַז ווען די „לאַינ“ לאָזט וויסן, ווי דורך אַ טעלעגראַף-דראָט, אַז עפעס דאַרט טיף אין וואַסער טשעפעט זיך, שלעפט און פּאַרעט זיך; אַדער גאָר אַ פּלוצלינגער ווילדער שלעפּ פּון וואַסער גיט אַ גוטן טרייסל די „לאַינ“, די ווענטקע, און אַמאָל אויך דעם פּישערמאַן, — דאָן כאַפט זיך ניט צו שלעפּן די „לאַינ“, כאַפט זיך ניט צו כאַפּן דעם פּישערמאַן, פּיש. דאָס איז ניט מער ווי אַ סיגנאַל, צו זיין גרייט. וואַרט צו אַ ביסל. די טבע פּון העכט איז, ערשטנס צו כאַפּן דעם קרבן און דאָן ערשט אים אָפּטראָגן אין אַ פּלאַץ וואו ער נעמט זיך צו דער אכילה. אָנשטאַט צו שלעפּן די „לאַינ“, גיט בעסער נאָך מער „לאַינ“. זאָל דער העכט גיין פּריי, און ערשט ווען איר פּילט אַז ער האָט שוין געהאַט גענוג צייט די אכילה גוט צו באַפעסטיקן צווישן זיינע ציין, דאָן גיט עס אַ נעם מיט כּח, אַזוי אַז דער האַקן זאָל זיך באַפעסטיקן, און פּאַנגט אָן דעם שפּיץ פּון ברענגען אים צום שיפל.

וואָס לענגער די „לאַינ“, אַלץ ערגער איז עס פאַר דעם העכט; זיינע שאַנסן זיך צו באַפּרייען זיינען קלענער, אויב דער פּישערמאַן האַלט די „לאַינ“ שטייף און אָנגעצויגן. וואָס נענטער אָבער דער העכט קומט צום שיפל, וואָס קורצער עס ווערט די „לאַינ“, אַלץ קלענער ווערן די שאַנסן פּון פּישערמאַן. בפרט דאַרף מען זיך ניט איילן אַריינצוכאַפּן וואָס שנעלער. פּון איילעניש קומט קיין גוטס ניט אַרויס. אַלץ טרעפט אין איילעניש. מען דאַרף שפּילן מיט דעם פּיש ביז ער ווערט אויס-

געמאטערט. מען דארף זיך אויסלערנען צו געדענקען, אז אָט דער שפּיל
איז דער עיקר און ניט דער העכט.

כאָפּט מען זיך, איילט מען זיך, וויל מען וואָס גיכער אַרײַנבאַ-
קומען דעם פּיש אין שיפּל, האָט מען ניט קיין שפּיל און ניט קיין
פּיש... נאָך אַלעמען, איז דאָך ניט דער פּיש דער עיקר אין דעם
גאַנצן ספּאָרט פּון היִש־פּאַנג; ניט דער פּיש און ניט אפּילו דער
געשמאַקער טעם פּון פּיש איז עס, וואָס צינדט אָן אַ ברענענדיק פּיערל
פּון חשק צום ספּאָרט און ברענגט פּאַרגעניגן פּון פּיש־פּאַנג. וויכטיק
איז דער שפּיל בכלל, די סטראַטעגיק, די קונסט פּון געראַנגל, די צופּאַלן
און טרעפּענישן, די טעותן און די דערפּאַלגן, וואָס קריצן זיך איין אין
זכּרון. אין דעם באַשטייט דער טרייבנדער כּוח, וואָס וועקט יאָרן־לאַנג
דעם פּאַרלאַנג און חשק צו גיין פּישן ביי יעדער געלעגנהייט, און צו
וואַרטן מיט אומגעדולד אויף דעם מאַמענט צו טאָן דאָס נאָך אַמאָל
און אָבעראַמאָל.

צו פּאַרשפּילן די הויפּט־מאָמענטן צוליב כאַפּעניש און איילעניש,
הייסט פּאַרלירן דעם גאַנצן שפּיל. דאָס איז עס, אַנג, וואָס מאַכט
דעם אונטערשיד צווישן פּיש־כאַפּערס און אמתע ספּאָרטסלייט. סתם
פּיש־כאַפּערס דערקענט מען באַלד לויט זייערע באַנעמונגען צום גאַנצן
ענין.

אָפּט דוכט מיר, אז די אזוי גערופּענע פּיש־כאַפּערס פּאַרלירן אומ־
זיסט אי צייט, אי געלט. זיי קענען אויפן פּיש־מאַרק, מיט דער הילף
פּון טעלעפּאָן, כאַפּן מער פּיש און ביליקער, ווי זיי פּאַנגען אין געיעג
מיט זייער ווענטקע אין טייך...

דער פּיש־פּאַנג־ספּאָרט ווערט אינטערעסאַנט און פּאַרכאַפּט אייך
א דאַנק דעם שפּיל גופּא; א דאַנק די ביימער, בלומען, גראַז, בלעטער,
פּייגל, בלויע הימלען, ריח פּון גרינער פּאַשע, וואַרעמקייט פּון דער זון,
נו, און צולעצט אויך דער פּאַנג אַליין. אָפּט לעבט מען זיך אזוי איין
אין דעם, אז מען פּילט ניט דעם מאַגנעטישן כּח וואָס האַלט צוגע-
שמידט, און איר מוזט זיך פּשוט ראַנגלען מיט דעם געדאַנק פּון איבער-
רייסן דעם שפּיל. די נאַטור־וועלט אַרום, מיט אַלע אירע חנען און שיינ-
קייטן, שפּילט נאָר אַ גרויסע ראָל אין דעם פּאַרכאַפּערן ספּאָרט פּון
פּיש־פּאַנג. ניט דער „פּיש“, נאָר דער „פּאַנג“ איז דער עיקר. פּאַנגען
און אַליין געפּאַנגען ווערן קאָן מען זאָגן איז דער תּמצית פּון גאַנצן

שפיל. אויב מען באגרייפט דאָס ניט, הייסט קיינמאָל נישט דערפילן די באדייטונג און דעם אמתן זיין פון פישפאנג ספאָרט. בלויז אָנפילן אַ זאק מיט פיש און ניט דערפילן די אַרומיקע אַטמאָספערע — הייסט פארשפילן דעם גאַנצן שפיל. דעריבער איז וויכטיק ניט צו אױלן דעם פיש, נאָר שפילן אים, ביז עס קומט די צייט, ווען ער ניט אויף דעם קאַמף. וואָס גרעסער דער העכט, אַלץ לענגער דער שפיל.

ב.

עס איז אויך פדאי צו באַמערקן, אַז דער העכט איז ניט איבער-קלייבעריש אין וועלכע וואַסערן ער שווימט, ווי למשל אַנדערע פיש. אָפט טרעפט מען זיי אין טייכלאך וואָס קיינער איז אפילו ניט הושד אַז פיש געפינען זיך דאָרט. אַבי עס זיינען דאָ גראָזן און אַרום דעם גענוג צו עסן, פילט זיך אַ העכט ווי אין דער היים. אין לויפנדיקע טייכן, אָזערעס, „לייסקס“, שטייענדיקע טייכלאך — אומעטום פאַסט ער זיך צו, לעבט זיך איין, און עלטערט זיך.

אין די קעטסקיל־בערג, וואו איך האָב אַמאָל פאַרבראַכט, איז ניט ווייט פון מיין זומער־וואוינונג געווען אַ קליין טייכל, אין וועלכן דאָס וואַסער אַרום די ברעגן איז געווען אַזש גרין פון שטיין אויף איין פלאַץ אָן שום באַוועגונג. שפאַצירנדיק אַרום, האָב איך באַמערקט אין וואַסער, אין שאַטן פון אַ בוים, אַ היפשן העכט. ניט קלערנדיק, אַז דאָרט זיינען פאַראַן פיש, האָט עס מיך אייבערראַשט, אי פאַראַיניג טערעסירט. איך האָב באַלד גענומען מאַכן פאַרבאָרייטונגען צו באַזוכן דאָס טייכל מיט אַ ווענטקע, און זיך צו פאַרמעסטן מיט די העכט, אויב זיי זיינען באַמת דאָ. ס'האָט זיך מיר איינגעגעבן צו קריגן אַ שיפל, וואָס יינגלאַך האָבן פון דעם געבראַכן שטיקלאַך און ברעקלאַך, אָבער איין מענטש האָט זיך נאָך געקאַנט האַלטן אויף אים. אויף צו מאַרגנס, ביים זון־אויפגאַנג, בין איך שוין געווען אויפן גרינעם טייכל, און זיך אַליין ניט געגלויבט, אַז עס איז מעגלעך דאָס וואָס עס האָט גע־טראָפן: ניט איך האָב זיך נאָך די העכט געיאָגט, נאָר פונקט פאַר קערט, זיי האָבן מיינע קליינע פישלאַך געריסן אַזוי שנעל ווי מיין „לאַין“ האָט דערגרייכט דאָס וואַסער. זיי זיינען זיך צונויפגעלאָפן פון אַלע ווינקלען און אַרומגערינגלט דאָס שיפל. איך בין געווען פאַרנומען מיט די בעלנים אויף מיין צוציאונגס־שפיז, און זיי זיינען געשפרונגען פון

וואסער, געשלעפט די „לאין“, געבויגן די ווענטקע. און ניט גלאט קליינווארג, נאָר היפשע בחורים, לאנגע און דארע, האָבן אין אַ קורצער צייט ביי מיר צוכאפט מיין פרישע סחורה. איך האָב געהאט אַ צענדלינג נאָר פיינע העכט אין שיפל. שפעטער צו בין איך ווידער געקומען מיט פרישע קליינע פישלאך, אָבער די זון האָט שוין שטארק געוואַרעמט אויפן וואַסער און זיי זיינען זיך צולאָפן אין באַהאַלטעניש. איך געדענק, ווי קיינער אין דער געגנט האָט ניט געוואָלט גלויבן, אַז די העכט קומען פון דעם קליינעם, גרינעם טייכל, אין וועלכן קיינער וויל אַפילו ניט אָפשווענקען די פיס. אָבער אַז די העכט דאָרט האָבן זיך גאַנץ פֿיין איינגעאַרדנט און אַנטוויקלט, איז זיכער צו זען פון מיין דערפֿארונג.

איך האָב אויך געהאט נאָר אינטערעסאַנטע דערפֿארונגען מיט העכט אין נאָר טיפע וואַסערן. עס ווייזט אויס, אַז אין געוויסע צייטן פון יאָר, בפרט ווען עס דערנענטערן זיך די קילע נעכט און די טעמ־פּעראַטור פון וואַסער הייבט אָן פאַלן, דאַן קומען זיי מחנות'ווויז אין די טיפע וואַסערן; אָבער אויך מיט איין באַדינג — אַז אַפילו אין טיפע וואַסערן מוז דער גרונט זיין באַדעקט מיט גראַז. אין שטיינערנע, אָדער זאַמדיקע געגנטן וועט איר זיי ניט געפינען. און דער, וואָס לויערט נאָך העכט, דאַרף זיי טאַקע זוכן אין אַזעלכע געגנטן. דער בעסטער מיטל פאַר דעם איז ווידער „טראַלן“ מיט אַ לעבעדיק פישל צוגעטשע־פעט צו אַ לעפעלע, און ווי נאָר מען כאַפט איין העכט, דאַרף מען שוין דעם געגנט ניט פאַרלאָזן.

מיר אַליין איז אויסגעקומען צו פאַנגען די גרעסטע און שטאַרקסטע העכט אין די טעג פון „אינדיאַנער זומער“. אין אַזאַ מין צייט טאַקע איז מיר געלונגען צו קריגן דעם גרעסטן העכט, וואָס איך האָב ווען עס איז אין מיין לעבן געכאַפט: אַ פיש, וואָס באַפּוצט נאָך היינט־צור־טאָג מיין זומער־וואוינונג און לאָזט מיך ניט פאַרגעסן אין יענעם מאָמענט.

דאָס איז געווען אין די ווייטע געגנטן פון מינעסאָטאַ, אין אַ דערפל, וואָס באַשטייט אין גאַנצן פון איין גרויסער אַכסניה און וואָס דינט בלויז פאַר פישערייט און זייערע פאַמיליעס. די אָרטשאַפט געד־פינט זיך ביי אַ געוואָלדיק גרויסן טייך, וואו מען זעט ניט דעם צווייטן ברעג, נאָר הימל און וואַסער. אַ גוטער באַקאַנטער מיינער, אַ פאַר־ברענטער פישערמאַן, האָט זיך צו מיר אָנגערופן אין אַ שטילן, וואַרימען, זוניקן טאָג (די נעכט זיינען שוין געווען נאָר קאַלטע, אָבער די טעג

לויטערע און פון דער זון אָנגעוואַרימטע): „אויב איר ווילט באמת
הנאה האָבן פון אַ רייזע, דאַן קומט מיט מיר אויף איינעם פון די
צען טויזנט טייכלאך וואָס זיינען פאַראַן אין מינעסאָטאַ. קומט מיט
מיר אין אַ פּלאַץ, וואו מען קאָן אויך זען די ברעגן פון וואַסער. אָבער
זאָגט ניט קיינעם, ווייל מערסטנס האָב איך ליב צו גיין אַליין, און
מער ווי צוויי מענטשן וויל איך בשום אופן ניט האָבן אויף קיין פּישינג
רייזע“.

עס האָט ניט לאַנג געדויערט און מיר האָבן זיך געטראָגן דורך
אַ וואַלד, וואָס, גלויבט מיר, אָן אים וואָלט איך דאָרט קיינמאָל אַליין
ניט געקענט דורכגיין. ער האָט געטריבן זיין אויטאָמאָביל דורך באַ-
וואַקסענע הויכע גראַזן, צווישן ביימער, ניט האָבנדיק פאַר זיך קיין סימן
פון אַ וועג. זעענדיק מיין פאַרוואַנדערונג, האָט ער מיך געהאַלטן אין
איינ באַרוואַיקן און פאַרזיכערן, אַז פאַר אים איז דאָס ניט קיין נייעס.
אים קומט אויס אַ גאַנץ יאָר צו גיין דורך אַזעלכע וועגן.

אַזוי זיינען מיר צוגעקומען צו אַ טייכל, וואָס איז געווען אַרום
אַלע ברעגן באַוואַקסן מיט הויכע וואַסער-גראַזן.

ווי נאָר מיר זיינען אָנגעקומען צום באַשטימטן פּונקט, איז ער
פאַרשוואַנדן געוואָרן, זוכנדיק אַ שיפל. דער פּלאַץ אַרום איז געווען
אַזוי ווילד, אַז, גלויבט מיר, ווען ער וואָלט מיך דאָרט איבערגעלאָזט
אַליין, וואָלט איך ניט געוואוסט וואוהין צו מאַכן דעם ערשטן שפּאַן,
און ווען עס באַווייזט זיך דעמאָלט אַ ווילדע חיה, וואָלט עס מיך זיכער
דערשראָקן אָבער ניט איבעראַשט. איין זאך איז זיכער: עס איז געווען
אַ טיך, אויף וועלכן מענטשן האָבן נאָך ניט געלאָזט קיין שום סימן.

נאָך אַ קורצער צייט האָט זיך מיין פריינד באַוויזן אין אַן אַלט
שיפל אָן וועסלעם, און טרייבנדיק דאָס שיפל מיט אַן אַלטער ברעט,
האָט ער זיך פאַר מיר ווי פאַרענטפּערט: „דאָס איז דאָס בעסטע וואָס
מען קען דאָ קריגן. דאָס וואַסער רינט טאַקע אַריין, אָבער עס איז ניט
קיין ספּנה. איינער וועט דאַרפן פּישן און דער צווייטער שעפן דאָס
וואַסער פון שיפל. קיין אַנדער וועג איז ניטאָ“.

וואָס טוט ניט אַ פּישערמאַן צוליב פּישפּאַנג? האָבן מיר זיך טאַקע
גיך איינגעשפּאַנט און געלאָזט זיך אויפן וואַסער. פון קענען „טראַלן“
איז געווען אָפּגערעדט. ניט מיט אַזאָ שיפל קען מען עס באַווייזן. האָבן מיר

געמוזט זיך באנוצן מיטן מיטל וואָס הייסט „קעסטן“. איינס נאָך איינס האָבן מיר גענומען כאַפּן העכט, קליינע און גרויסע, געכאַפט און גע- וואָרפן צוריק אין וואַסער. ווען איך זאָג קליינע און גרויסע הייסט דאָס ניט מער ווי דריי און פיר פונטיקע. מיט זייער וואָג און גרויס איז ניט געווען זיך וואָס צו באַרימען, אָבער אַפּט זיינען זיי געקומען טאַקע איינס נאָך איינס.

„וואָס דענקסטו וועגן אַנטאָן אַ גרויס לעפעלע מיט אַ שטיקל חויר- פעטס“?

„וואָס זאָל איך דענקען?“ — ענטפערט מיר מיין פריינט. „אין דעם וואַסער קענסטו אַנטרעפן אַ בחור וואָס זאָל זיין גרעסער פון דעם שיפּל. און מער פעלט אונדז ניט, ווי פאַרפירן אַ מלחמה מיט אַ ריזיקן גרויסן העכט.“

מיין חשק איז אָבער געווען גרויס, דער שפּיל־ציר־הרע האָט ניט אָפּגעלאָזט, און אזוי האָב איך גענומען וואַרפן דאָס לעפעלע; וואַרפן עס ווייט, און פירן דורכן וואַסער טיף צוריק צום שיפּל.

פאַר אַ צייט איז גאַרניט ניט געשען. פּלוצלינג, האָב איך דערפילט, ווי דער האָקן האָט זיך אין עפעס פאַרטשעפעט. דאָס טרעפט זיכער אַפּט, און קיינער ווערט ניט איבעראַשט פון דעם, הגם אין אַזעלכע טיפע וואַסערן איז דאָס פאַרטשעפען זיך אַ זעלטנהייט. האָב איך זיך געווענדעט צו מיין פריינט און אים מודיע געווען, אַז איך האָב זיך פאַרטשעפעט און אויך אויסגעדריקט מיין איבעראַשונג. אָבער איידער ער האָט נאָך צייט געהאַט מיר צו ענטפערן, האָב איך דערפילט ווי די זאָך, אין וועלכער מיין האָקן האָט זיך פאַרטשעפעט, האָט זיך, דוכט זיך, אָנגעפאַנגען לאַנגזאַם צו באַוועגן. איך האָב אַ גוטן צי געטאָן די „לאַין“, צו מאַכן זיכער, צי עס איז טאַקע אזוי, אָדער איך חלום אפשר. מיין צי איז, ווייזט אויס, ניט שטאַרק געפעלן געוואָרן דעם, אין וועמען ער האָט זיך פאַרהאַקט, און עס האָט זיך אָנגעפאַנגען אַן אמתער קאַמף. מיין פריינט, וועלכער האָט גענוג דערפאַרונג מיט די סאָרטן פיש, האָט באַלד פאַרשטאַנען, אַז איך בין געקניפט און געבונדן מיט אַ ריכטיקן העכט און גלייך האָט זיך אָנגעפאַנגען אַ סדרה פון אויסרופן: „האַלט אים שטייף!“ — „גיב אים „לאַין“!“ — „לאַז אים גיין!“ — „גיב אים נאָך!“ — „ניט צו פיל!“ — „ברענג אים אַרײַן!“ — „פאַרויכטיק!“ — „דאָס איז ער!“

און פלוצלינג האָט דער בחור געטאָן אַ שפּרינג אַרויס פון וואַסער, ווי אַ באַמבע וואַלט אויפגעריסן. פאַר אַ פּאָר סעקונדן האָב איך ניט געוואוסט, צי איז ער נאָך אָנגעטשעפעט אין דעם „לאַיף“, צי האָט ער זיך באַפרייט. נאָר באַלד האָט די „לאַיף“ אָנגעפאַנגען זיך אויס-צוציען און צו גראַבן טיפער און טיפער אין וואַסער. אין דעם געראַנגל, ווער וועמען עס וועט שנעלער אויסמוטשען, מוז איך אויסזאָגן דעם אמת, אַז דער פּיש, וועמען מיר האָבן ערשט געזען ווען ער איז אַרויסגעשפרונגען פון וואַסער, האָט מיך שנעלער אויסגעמוטשעט. איך בין גלייך ווי פאַרלוירן געוואָרן פון איבעראַשונג און גיך אָפּ געשוואַכט געוואָרן פון זיין שלעפּן, לויפן, שפּרינגען און רייסן פון די הענט די „לאַיף“. די ווענטקע אין האַנט האָט זיך געטרייסלט ווי אַ לולב, און אויב דאָס אַלץ איז ניט גענוג געווען, האָב איך דערפילט, אַז דאָס קאַלטע וואַסער האָט שוין דערגרייכט איבער די פּיאַטעס, ווייל בשעת דעם געראַנגל האָט מיין שותף זיך אַזוי פאַרקוקט און דירושירט דעם קאַמף, אַז ער האָט פאַרגעסן זיין וויכטיקע אויפגאַבע, צו גיסן דאָס וואַסער פון שיפּל אין טייך אַרײַן. עס איז אַפילו אַ בושה אויסצוזאָגן, אָבער איך האָב דעם גאַנצן קלאַפּער-געצײיג, די גאַנצע מלחמה, איבערגעגעבן צו מיין שותף, ווייל איך בין שוין מיר געווען פון קאַמף. „לאַמיר זען וואָס דו קענסט שוין טאָן“, — האָב איך געשטאַמלט, און אַליין זיך גענומען פירן אַ נייעם קריג מיט דעם וואַסער אין שיפּל, ניט אַראַפּנעמענדיק אויף קיין איין רגע מיינע בליקן פון מיין שותפּס מלחמה.

ער, מיט פּרישע פּוּחות, האָט גענומען ווייזן וואָס ער קאָן און נאָך אַ קורצער צײַט האָט זיך דער קאַמף פאַרוואַנדלט אין גאָר אַ נייער טאַקטיק: ער ברענגט דעם פּיש צום שיפּל, און איך בין גרייט אים אַריינצונעמען אין דער האַנט-נעץ. אָבער ווי נאָר דער פּיש האָט דער-זען דעם נעץ, האָט ער זיך אַ לאַז געטאָן אויף זעכציק, זיבעציק פּוס אַוועק פון שיפּל, מיט אַ שנעלקייט וואָס איז ניט איבערצוגעבן. מיין שותף איז ניט נתפעל געוואָרן, און ווען דער פּיש האָט געענדיקט זיין געלאָף, האָט ער אים ווידער צוריקגעשלעפט צום שיפּל. דער שיפּל פון „אהין און צוריק“ האָט זיך איבערגעזערט עטלעכע מאָל. מיין פּריינט האָט זיך שוין אויך אויסגעשלאָגן פון די פּוּחות און געביטן מיט מיר די פּאָר-זיציע. אַנשטאַט אונטערצולייגן אַ נעץ אונטער דעם פּיש, ווען מען ברענגט אים צום שיפּל, האָט ער אַרויסגעשטעלט אַזאַ גרויסן האַקן, צוגעד-

טשעפעט צו א שטעקעלע, וואָס ווערט באַנוצט פאַר דעם צוועק פון אַרײַנצוברענגען אַ גרויסן פּיש.

אַזוי האָט אונזער קאַמף געדויערט ניט ווייניקער ווי אַ שעה צײַט, און בײַדע אױסגעמאַטערטע, האָבן מיר דעם בחור אַרײַנגעשלעפט אין שיפּל און זיך גלייך געלאָזט צום ברעג, מחמת לענגער צו פאַרבלייבן אין שיפּל איז שוין געווען ניט קיין קלײַנע ספּנה. וועגן אײן זאַך האָבן מיר צווישן זיך ניט געקאַנט דורכקומען: וועגן דער גרויס און וואָג פון דעם פּיש... אױסגעזען האָט דער העכט, ווי ער וואָלט געוואויגן אַמוױניקסטנס פּערציק אָדער פּופּציק פּונט. אָבער ווען מיר האָבן זיך באַרואיקט, געקומען בשלום צום ברעג און אַרױסגענומען אַ וואָג, האָט ער געוואויגן אַביסל אײבער זעכצן פּונט. נישקשה, „גרויס גענוג פאַר דער פּאַמיליע פון העכט.“ גרויס גענוג אין פאַרגלייך מיט די העכט אין אונזערע געגנטן. אַ פּאַקט איז, אַז ווען העכט דערגרייכט אַזאַ מין גרויס, ווערן זײ אָנגערופן „פּײַק“, אָבער דאָס זײנען די זעלבע העכט, וואָס דערגרייכט אַזאַ מין וואָג נאָר אין בעסערע קלימאַטישע באַדינגונגען און אונטער בעסערע אומשטענדן.

אײבעריק אײך צו דערצײלן, וואָס עס האָט זיך אָפּגעמאַן, ווען מיר זײנען צוריקגעקומען אין האָטעל. מען האָט דעם פּיש אַרומגעטראָגן צו באַווייזן יעדן אײנעם, און טאַקע דאָן, אַנשטאָט הנאה צו האָבן פון דעם מאַכל (אַגב צום עסן קענט איר מיר געבן צו יעדער צײַט די קלײַנע העכט, און צום כאַפּן — די גרויסע), האָב איך דאָרט באַלד אײבער-געגעבן דעם פּיש, אַז מען זאָל אים פאַר מײַנעטוועגן אױסשטאַפּן. און ער הױם הזה, האַלט אײך נאָך אין אײן ענטפּערן אױף פּראַגעס, וועגן אָט דעם העכט, וואָס געפּינט זיך אױף אַ וואַנט אין מײן זומער-הױם.

דאָס אַלץ האָב איך דערצײלט, פּדי צו באַגרינדן, אַז צײטנוױז טרעפט מען העכט אין גאָר טיפע וואַסערן און בלוז דאָרט, אין די טיפע און קאַלטע ערטער, קען מען האָבן דערפּאָלג מיט זײ.

..

אײך האָב אַ סך מאָל דערמאַנט וועגן אַ שײַנענדיק לעפעלע וואָס ווערט באַנוצט אַזוי אָפט פאַר פאַרשיידענע פּיש, בפרט פאַר דעם פּאַנג פון העכט. דאָס איז אַ לעפעלע וואָס ווערט צוגעטשעפעט צו דער

„לאין“ און ווען עס ווערט געפירט דורכן וואסער דרייט עס זיך און שיינט אזוי, אז פיש באמערקן עס און יאגן זיך נאך דעם ווי עס וואלט געווען א גוטער מאכל.

דאָס שיינענדיקע לעפעלע איז אזוי פאָפּולער, אז עס איז ניטאָ קיין איין פישערמאן וואָס זאָל ניט האָבן אין זיין קעסטעלע עטלעכע קאָלירטע מעטאלענע לעפעלאַך פון גאָר קלייניקע ביז גאָר גרויסע. ניט אנדערש, נאָר אז אַלע פיש ווערן אויפגעגעבן פון די פאַרשיידענע לעפעלאַך, אָבער די פאַמיליע פון העכט, פון די קלענסטע אין אונזערע וואסערן, ביז די גרעסטע „פייק“ און „מאַסקעלאַנג“, וועלן קיין שיינענדיק לעפעלע ניט פאַרביילאָזן קאַלט-בלוטיק.

עס ווערט דערציילט, אז דער ערשטער וואָס האָט זיך דערטראַכט צו אָט דעם שיינענדיקן לעפעלע, איז געווען אַ יונגערמאן אין דעם סטייט פון ניו-יאָרק. ער איז אמאָל געזעסן אין אַ שיפּל אויף איינעם פון די וואונדערשיינע טייכן וואָס דער סטייט ניו-יאָרק פאַרמאָגט, און גע-האַלטן אַן אויג אויף זיינע ווענטקעס וואָס זיינען מיט צוציאונג-שפייז געווען אַרויסגעלאָזט פון שיפּל. ווען עס איז געקומען די צייט עפעס אַליין איבערצובייסן, האָט ער אַרויסגענומען זיין עסנוואַרג, און וועלנדיק אויסוואַשן דאָס לעפעלע וואָס ער האָט געהאַט מיט זיך, האָט עס זיך אויסגעגליטשט פון האַנט און איז אַריינגעפאַלן אין וואַסער. דאָס לעפעלע איז פאַמעלעך זיך דרייענדיק געזונקען צום גרונט. פּלוצלינג האָט ער באַמערקט ווי אַ גרויסער פיש האָט אַריינגעכאַפט דאָס לעפעלע און איז שנעל דערמיט פאַרשוואונדן. ערשט נאָכדעם, ווי ער האָט זיך באַ-רואיקט פון דער איבעראַשנדיקער דערשיינונג, האָט ער זיך פאַרטראַכט און איז געקומען צום אויספיר, אז דאָס שיינענדיקע לעפעלע, זיך דרייענ-דיק אויפן וועג צום גרונט, האָט זיכער מיט זיך פאַרגעשטעלט אַ צו-ציאונג-שפייז פאַר דעם פיש. ער האָט אָנגעהויבן די זאַך אויסצופאַרשן. ס'האָט לאַנג ניט געדויערט און ער האָט זיך אויף אזוי פיל איבערצייגט אין דער נוצלעכקייט פון אַ דרייענדיק לעפעלע, אז ער האָט אָנגעהויבן אַליין מאַכן ספעציעלע לעפעלאַך צוגעפאַסט פאַר פישן. מיט דער צייט האָט זיך שטאַרק פאַרשפּרייט די וויכטיקייט פון דעם מין לעפעלע און דער פאַרלאַנג נאָך זיי האָט דעם זעלבן יונגן מאַן געמאַכט פאַר אַ גוט באַקאַנטן פאַבריקאַנט פון אָט דעם מין לעפעלאַך.

מיט דעם לעפעלע באַנוצט מען זיך סיי אין „טראָלינג“ און סיי אין „קעסטן“, און וואָס די צוציאונג-שפייז זאָל ניט זיין, אַ פישל, אַ

וואָרים, אַ זשאַבע, אַ פליג, ווערן אלע צוגעטשעפעט גאנץ אָפּט צו די לעפעלאַך, קלענערע אָדער גרעסערע, און עס איז קיין פראַנע ניט אז זיי האָבן אַ גרויסע ווירקונג. גאנץ אָפּט, ווען מען טרעפט אָן אַ פלאַץ וואו מען איז זיכער אז די העכט דרייען זיך דאָרט אַרום, איז שטענדיק פּדאי אָפּצושטעלן דאָס שיפל און מיט אַ לעפעלע צוגעטשעפעט צו אַ מאַכל איז גוט אַרויסצואוואַרפן דורך אַ לאַנגן „קעסט“ און פאַמעלאַך אַריינדריען די „לאַין“ אויף צוריק.

עס איז גוט ניט צו איילן זיך, אזוי אז דאָס לעפעלע מיטן האַקן, זאָל שווימען גאנץ נאָענט צום גרונט, און מען קאָן אזוי אַרום אין אזעלכע פלעצער באַמת גאָר אַ סך אויפּטאָן. די העכט וועלן נאָכגיין נאָך דעם און ביי דער ערשטער געלעגנהייט וועלן זיי זיך אַ וואָרף טאָן, אַ כאַפּ טאָן, און זיך לאָזן מיט דעם שווימען. שרעקט זיך דאָן ניט איבער, נאָר גיט אַ גוטן שלעפּ, אזוי, אז דער האַקן זאָל דעם פּיש גוט אַריינ- כאַפּן, ווייל אנדערש וועט ער זיך פון אים שנעל באַפרייען.

הגם מיט דעם לעפעלע באַנוצט מען זיך כמעט אַ גאנץ יאָר, איז עס אָבער אַמבעסטן צוגעפאַסט פאַר דעם פאַנג פון העכט אין אָנפאַנג פּרילינג אָדער האַרבסט. עס איז מסתמא דערפאַר, ווייל אין פּרילינג זיינען די העכט אויסגעהונגערט נאָכן ווינטער, און אין האַרבסט גרייטן זיי צו שפייז פאַר די ווינטער־חדשים. באַמת איז דאָס אפילו שווער צו פאַרשטיין, מהמת עס איז גוט באַקאַנט, אז די העכט זיינען רירעווי- דיק און גאנץ לעבעדיק אפילו כּמשך די ווינטער חדשים. אין אַ גאַנ- צער ריי טייכן ווערן זיי טאַקע אַממערסטנס געכאַפט אין די קאַלטע ווינטער־טעג דורכן אייז. אין אַ סך געגנטן דערלויבט מען ניט קיין פּיש־פאַנג דורכן אייז, דער עיקר צוליב די העכט. מען וויל ניט דערלאָזן אז מען זאָל זיי אויסכאַפּן און פאַראַרימען די צאָל פון זייער באַפעל- קערונג. דער דאָזיקער געזעץ אין מערסטע שטאַטן פאַרהיט זיי פון פאַר- ניכטונג און דעריבער, איז באַגרענעצט אי די צאָל, אי די גרויס פון העכט וואָס מען דערלויבט צו כאַפּן. אזוי, למשל, זיינען פאַראַן אַ סך געגנטן, וואו מען טאָר ניט אַרויסנעמען פון וואַסער אַ העכט וואָס איז קורצער פון 12 אָדער 14 אינטשעס. אזא העכט דאַרף מען פאַרויטטיק אַראָפּנעמען פון האַקן און אים לאָזן צוריק אין וואַסער. מער ווי אַ געוויסע צאָל אין איין טאָג טאָר קיין פּישערמאַן ניט נעמען און נאָכדעם ווי ער כאַפט מער, דאַרף ער זיי צוריקערן אין וואַסער. עס איז אויך באַקאַנט, אז אַ העכט ברענגט ניט אויף דער וועלט קיין נייגעבוירענע,

ביז ער דערגרייכט ניט דעם וואקס פון 12 אינטשעס. ערשט נאָכן דער גרייכן אַזא מין וואקס, הויבן זיי זיך אָן פרוכפערן. אין פּרילינג גער פינען זיך די העכט נאָענט צו די ברעגן און אין האַרבסט — אין די טיפע וואַסערן. ווי איך האָב שוין אָנגעוווּזן, זיינען זיי אין ביידע פּאַלן בלויז דאָרט, וואו עס איז דאָ אַ סך גרינס, גראָזן, ליליעס, וואַסער-בלומען און וואו דער גרונט איז באַדעקט מיט גרינס.

העכט זיינען אויך גאַנץ גרויסע בעלנים אויף „פּלאַגס“. מען קאָן גאַנץ אָפט זען דורכן וואַסער, ווי אַזוי דער העכט גייט נאָך פּאַמעלעך נאָך דעם „פּלאַג“ כמעט ביזן שיפּל; ער רירט זיך ניט צו צו אים, און אַמאָל טרעפט אויך, אַז ווען מען איז גרייט אַרויסצונעמען דעם „פּלאַג“ פון וואַסער, זאָל ער זיך מיט אַ מאַדנער שנעלקייט אויף אים אַ וואָרף טאָן. ניט איין מאָל נארט מען אָפּ דעם העכט, ווי נאָר מען באַמערקט אַז ער פּאַלגט נאָך אַ „פּלאַג“. מען גיט צוליב דעם אַ שטאַרקן צי מיט דער ווענטקע, אַזוי אַז דער „פּלאַג“ מאַכט אַן אַנדער באַוועגונג, און מערסטנס מאַכט עס אים אַ כאַפּ טאָן דעם „פּלאַג“ אין אַ באַזונדער איילעניש.

אין מיינע אינטערעסאַנטע דערפאַרונגען מיט העכט, איז מיר בפרט פּאַרבליבן אין געדאַנק איין אינצידענט וואָס איז פּדאָי צו דערציילן: דאָס האָט געטראָפּן אין אַ וואַרעמען, קלאָרן זומער-טאָג. ס'איז געווען גאָר פרי, נאָך איידער די זון איז אויפגעגאַנגען. צוזאַמען מיט אַ פּריינד זיינען מיר געפּאָרן צו אַ טייך, אָנגעלאָרן מיט אַלץ וואָס איז נויטיק צו מאַכן אַ דערפּאָלגרייכע „פּישינג“-רייזע. די לופט איז געווען קיל, דער טוי פון דער נאַכט איז נאָך געלעגן אין טאָל און בלויז אויף די שפיציקע בערג האָט מען געקאָנט זען וואָס עס טוט זיך אַרום. דער טוי אין טאָל האָט אויסגעזען ווי מיר וואָלטן געווען אַרומגערינגלט מיט פּאַרשיידענע טייכן. מיר זיינען פּאַרבייגעפּאָרן אַ קליין טייכל, נאָענט צום וועג, וואָס שפעטער איז זומער ווערט עס אינגאַנצן אויסגעטריקנט, אָבער ווען דאָס וואַסער איז הויך אין טייך, דאַן פּאַרשפּרייט עס זיך ביז צום סאַמע ברעג פון וועג.

פּאַרבייפּאָרנדיק האָבן מיר באַמערקט, ווי פּיש וואַרפן זיך אויף דער פּלאַך פון וואַסער: דאָס בלוט פון פּישערמאַן האָט אין אונז אַ קאָך געטאָן און מיר האָבן זיך אָפּגעשטעלט צו פּאַרמעסטן זיך מיט די פּיש און פּראַוואַן זיי פּאַנגען אין קליינעם טייכל. אַ האַלבע שעה האָט געדויערט די פּאַרכאַפּנדיקע און ברענענדיקע אַרבעט. מיר האָבן געכאַפט

גאר א סך, אָבער די מערסטע האָבן מיר געוואָרפן צוריק אין וואַסער, ווייל זיי זיינען געווען צו קליין. פּלוצלינג האָט זיך אָבער גאָר אַ גרויסער העכט אַ לאַז געטאָן נאָך מיין פּישל, געכאַפט עס, און מיט אַ מאָדנער שנעלקייט זיך געלאָזט לויפן, שלעפּנדיק די „לאַינ“ מיט אזאַ פּוּח, אַז די ווענטקע האָט זיך געבויגן אין דרייען, דער „ריעל“ האָט געזונגען, און די „לאַינ“ האָט ממש געקרעכצט פון שטאַרקן שלעפּן פון דעם העכט. איך האָב זיך גענומען ראַנגלען מיט אים און נאָך געצוילטע מינוטן האָט ער איבערגעריסן די „לאַינ“ און איז אוועק.

עס האָט מיר מער באַנג געטאָן וואָס מיין „לאַינ“ איז געווען אזוי שוואַך, אַז דער פּיש האָט אים צעריסן, ווי דאָס, וואָס דער פּיש איז אוועק. איך געדענק אזוי ווי היינט, אַז מיר איז אויסגעקומען דאָן צום ערשטן מאָל זיך צו באַנוצן מיט אַזעלכע האָקנס וואָס זיינען געבראַכט געוואָרן צום ערשטן מאָל אין אונזער געגנט.

נאָך אַ קורצער צייט האָבן מיר פאַרפאַקט אונזערע מכשירים און זיך אוועקגעלאָזט צום טייך צו וועלכן מיר זיינען לכתחילה געפאָרן. דאָרט האָבן מיר פאַרבראַכט דעם גאַנצן טאָג. מיר האָבן געכאַפט פּיש, זיך צעלייגט אויפן ברעג אין שאַטן פון די ביימער, אַרומגערעדט און דיסקוטירט פאַרשיידענע פּראָבלעמען וואָס האָבן צו טאָן מיט פּיש-פאַנג, און ווען די זון האָט זיך גענומען אַרונטערלאָזן, האָבן מיר זיך איינגעפאַקט און זיינען געפאָרן אַהיים. פאַרבייפאַרנדיק דאָס טייכל אין וועלכן מיר האָבן געפּישט גאַנץ פּרי, האָבן מיר זיך ווידער אָפּגעשטעלט, ווי עס וואָלט מיך עפעס געצויגן צו כאַפּן דעם פאַרלוירענעם העכט, און מיט די פּאָר פאַרבליבענע פּישלאַך האָבן מיר ווידער פאַרוואָרפן אונזערע ווענטקעס און געפרוואווט אַריינצונאַרן אַ פּאָר העכט. שטעלט איך פּאָר מיין איבעראַשונג, ווען אין עטלעכע מינוטן אַרום האָב איך זיך ווידער פאַרטשעפּט מיט אַ גרויסן פּיש, וועלכער האָט ממש געאַרבעט מעשים, געשלעפּט ווי אַ ווילדער.

מיט אַלע מיינע פּוּחות האָב איך געקעמפט, ניט צו דערלאָזן, אַז אויך דאָס מאָל זאָל דער פּיש מיט ניט אָפטאָן אויף טערקיש. און איך האָב אים טאַקע אַרויסגעשלעפּט. ער האָט געוואויגן פּמעט 4 פונט און עס איז געווען דער זעלבער פּיש, וואָס איך האָב געהאַט פאַרלוירן אין דער פּרי... ער האָט געהאַט דעם טייל פון מיין אָפּגעריסענעם „לאַינ“ און דער האָקן האָט נאָך געשטעקט אין זיין מויל. ווי עס ווייזט אים,

האָט עס אים גאַרניט געשטערט זיך צו יאָגן נאָך אַ געשמאַק לעבעדיק פּיזל צום עסן. איבעריק צו זאָגן, אַז דאָס איז געווען אַ פּיינער שלום פון אַ פּיינער רייזע און האָט נאָך איבערגעלאָזט אַ סך צו טראַכטן און צו לערנען פון דער נאַטור.

אידער איך פאַרענדיק דעם קאַפיטל, „העכט“, וויל איך בלוז דער-מאָנען, אַז דער פּיל קאָלירטער העכט איז איינער פון די אויסגעצייכנטע שפּיל-פּיזל, שטענדיק גרייט זיך צו יאָגן נאָך פאַרשידענע שפּייזן און גרייט פאַר קאַמף און מלחמה צו יעדער צייט. ער איז אַ ווירדיקער קעגנער פאַר יעדן פּישערמאַן; אַ פּיזל, נאָך וועלכן עס איז פּדאי זיך צו יאָגן. וואָס שייך זיין טעם צום עסן, לאָז איך עס איבער צום געשמאַק פון יעדן איינעם, נאָכדעם ווי עס גיט זיך איין אים צו פאַנגען.

„בעם“

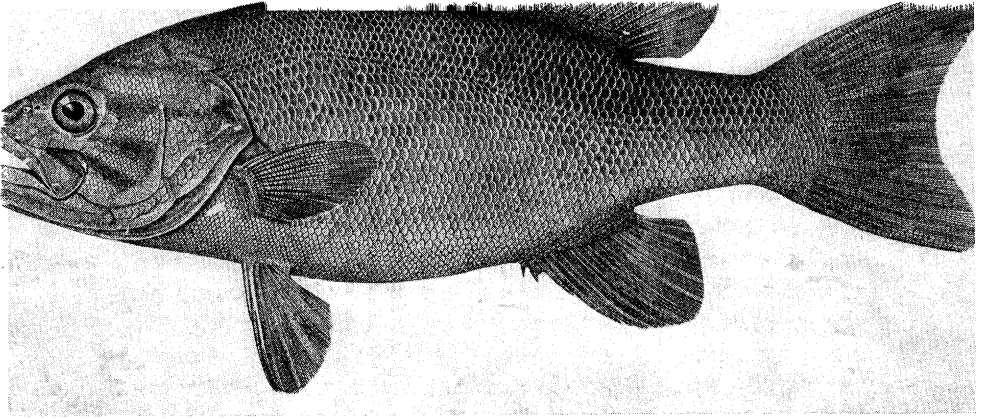
ביסלעכווייז הייבט זיך פאר אייך אויף דער בלויער צודעק פון מײן טייכל. דאָס אינערלעך פאַרבאָרגענע וועלט אַנטפלעקט זיך פאַר אייך און איר דערזעט אַ היפש שטעטל, באַזעצט מיט פאַרשיידענע איינוואוינער; אַלערליי כאַראַקטערן, באַשטימטע געוואוינהייטן, בכלל אַ באַפעלקערונג ניט קיין פאַרשלאָפּענע, נאָר שטענדיק אַ באַוועגלעכע און אַרבעטנדיקע.

ווער סע מײנט, אַז דאָס איבערפירן די באַשעפענישן פון טייכל, פון זייער וועלט אין אונזערן; ברענגען זיי פון יענער וועלט אויף דער וועלט, איז נאָר אַ גרינגע זאַך, — דער מאַכט אַ גרויסן טעות. די צייטן, ווען מען פלעגט דאָס טאָן אויף אַ פרימיטיוון אופן, דורך פאַנגען זיי מיט גרויסע נעצן, אויפרייסן מיט דינאַמיט, אָדער פאַרסמען דעם טייך אַזוי, אַז די פיש זאָלן קומען צום אויבערפלאַך קראַנקע, ניט וויסנדיק וואו זיי זיינען אין דער וועלט, — די צייטן זיינען פאַראַיבער. היינטיקע יאָרן זיינען אַלע טייכן און טייכלאַך ניט מער עלנט, ווי אַמאָל. עס איז דאָ ווער עס זאָל אויף זיי אַכטונג געבן. זיי ווערן באַשיצט. מען דערלויבט ניט יעדן איינעם צו קומען, מיט וועלכע מיטלען ער וויל, צו פאַנגען פיש. קיין נעצן באַנוצן טאָר מען ניט. כאַפן גרויסע צאָלן אָן אַ מאָס, פאַרפליצן מיט פיש דעם מאַרק, איז פאַרבאָטן. און אַפילו דאָס באַנוצן זיך מיט ספאַרטישע מיטלען איז דערלויבט בלויז אין באַשטימטע צייטן. אין געוויסע צייטן, איז אין גאַנצן פאַרבאָטן צו כאַפן געוויסע מינים פיש; און כאַפט מען יאָ אַזאַ מין פיש, מוז מען אים צוריקוואַרפן אין וואַסער. אויב ניט, איז די שטראַף אַ גאַנץ גרויסע.

פישפאַנג איז ווי יעדער אַנדערער מין ספאַרט — וויל מען פון דעם הנאה האָבן, דאַרף מען די שפּיל קענען. מען דאַרף אַנטוויקלען דעם אינטערעס צו דעם ספאַרט און פאַך; מען דאַרף זיך אויסלערנען ווי זיך צו באַגייין מיט פאַרשיידענע מכשירים; מען דאַרף צולייגן אַן אויער און אַנשטרענגען אַן אויג צו אַ סך דערשייננגען אויף און אַרום דעם טייך. מען דאַרף אַנטוויקלען אַ פאַרשטענדעניש פאַר די געוואוינע הייטן פון די פיש און לערנען די וועגן און מיטלען דורך וועלכע מען רופט זיי אַרויס צום קאַמף. און וואָס מער מען ווייסט וועגן דעם, אַלץ מער קריגט מען אַרויס פון דעם גאַנצן שפּיל און פאַרגעניגן.

צווישן אלע פיש דאָ אין לאַנד, וואָס שווימען אין זיסע וואַסערן, איז דער געקרוינטער קעניג, דער אָנערקענטסטער צווישן זיי, דער אַמֵר מערסטנס באַשיצטער פון אַ בייז אויג — דער מין פיש, וואָס שווימט אונטער דעם נאָמען „בעס“. אייגנטלעך, איז פאַראַן אַ גרויס פאַר צווייגטע משפּחה פון פאַרשידענע „בעס“. אלע שטאַמען פון דער משפּחה אָרעמע קאָרעסלאַך, מיט וועלכע איר זייט שוין באַקאַנט פון פּרוער. ניט מער, וואָס דעם קאָרעסל קאָן יעדער אָרימאַן איינהאַנדלען פאַר אַ ביליקן פּרייז, בעת דעם „בעס“ קאָנט איר אין קיין פּלאַץ, איבער דער גרויס און לענג פון לאַנד, ניט קויפּן פאַר קיין געלט. און ווען איר זעט יאָ אַ „בעס“ צום פאַרקויפּן, זאָלט איר געדענקען, אַז ער קומט ניט פון זיסע וואַסערן, מחמת אויב דער גרויסער מיוחס פאַלט אַריין אין נעץ פון פישערלייט, בעת זיי כאַפּן אַנדערע פיש, מוז מען אים באַלד אַרויסלאָזן פּריי און חלילה מיט גאָרניט ניט שעדיקן. דער „בעס“ ווערט פאַרהיט בלויז צוליב דעם ספּאַרט פון די אַמעריקאַנער פישערלייט; ער ווערט באַשיצט און אָפּגעהיט נאָר צוליב דעם, אַז די פישפּאַנגער זאָלן זיך מיט אים קענען פאַרמעסטן, און ערשט דאַן, ווען זיי גייען אַרויס די זיגער אין קאַמף, איז ער זייערער; דאַן קאָנען זיי אים האָבן, טיילן זיך מיט געסט, איינלאָרן זיי צו אַ געשמאַקן מאַלאַצייט, אָבער ניט פאַר קויפּן פאַר קיין געלט. אויף דעם מיוחס איז גאָר קיין געלט־פּרייז ניטאָ. די „בעס“ זיינען ניט פון די גרינגע פיש צו כאַפּן. און בייצוקומען זיי, נאָכדעם ווי זיי ווערן שוין אַפילו פאַרנאַרט אויף דעם האָקן, איז אויך ניט גרינג. אזוי קאָן מען מיט זיכערקייט זאָגן, אַז דאָס איז שוין איין מאָל אַ חברהמאַן. מער ווי איין פישערמאַן האָבן זיי געלאָזט גיין אַהיים פון טייכל שטאַרק אַנטווישטע; זיי האָבן שוין ניט איינמאָל געהאַט דעם „בעס“ אויפן „לאַין“ אָבער אַהיים האָבן זיי אים ניט גענומען; ער האָט געוואָלט בעסער פאַרבלייבן אַלץ קעניג אין טייכל, איידער פאַרשאַפּן צום טיש אַ געשמאַקן מאַכל.

גאַנץ אָפט אין אַ בין השמשות, ווען דער טאַג איז נאָך ניט אַוועק און די נאַכט איז נאָך ניט געקומען; ווען די פאַרגייענדיקע זון לאָזט איבער אויף איר וועג אַ רויטן הימל וואָס שפיגלט זיך אין אַ טייל פון טיך; ווען אַ מחנה פליגעלאַך לאָזט זיך אַראָפּ אויפן גלאַטן וואַסער, און פויגלען טראָגן זיך איבערן טיך אזוי נידעריק, ווי זיי וואָלטן זייער דורשט וועלן שטיילן, אָדער גאָר פליגעלאַך כאַפּן; ווען עס ווילט זיך זיצן און שליינגען דאָס גאַנצע בילד אַרום און אַליין איינגעשלונגען ווערן אין דער שטייל-

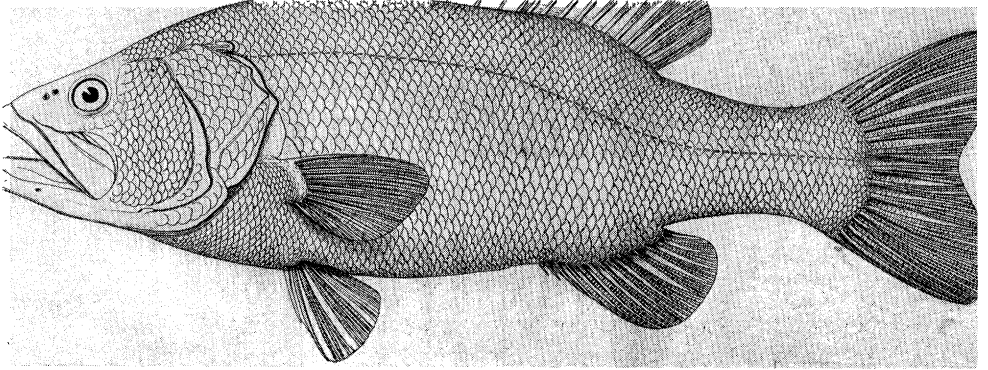
Credit: U. S. Fish and Wildlife Service

בעס (קליין מויל)

קייט — ווערט פלוצלינג די שטילקייט צעשטערט פון א פאל אין וואסער, ווי עמעצער וואָלט אַהין געוואָרפן שטיינער. אָבער קיינער וואַרפט ניט קיין שטיינער. קיינער איז גאָר ניטאָ אַרום טייך. דאָס וואַרפן זיך אזוי די „גרויס־מוליקע בעס“. זיי לאָזן וויסן, אז אויך זיי זיינען פאַראַן אין טייך. כּפּרט טרעפט עס אין אַ וואַרעמען זומער־אָונט אין מיטן תּמוז, נאָך דעם ווי אַ שטייפּער מזרח־ווינט האָט געבלאָזן אַ גאַנצן טאָג און געמאַכט דאָס טייכל אַויסזען מלאַ פּעס און כּרוגזדיק ביז צום אָונט צו. דאָן קומען די „בעס“ אַרויס און ברעכן די גלאַטקייט פּונעם וואַסער־שפיגל. זיי האָדעווען זיך אויף דער אויבערפּלאַך פּון טייך. זייער וועלט איז ניט קיין הונגער און נויט וועלט, זיכער ניט אין דער צייט פּון יאָר. די נאַטור האָט זיי באַזאָרגט מיט פאַרשיידענע שפּייזן און זיי קלייבן אַויס זייערע מאַכלים פּון צווישן שווימענדיקע, פּליענדיקע און קריכנדיקע באַשעפענישן. אָט האָט אַ „דראַגאָן־פּליג זיך אַרונטערגעלאָט צו נאָענט צום וואַסער און שוין פאַרענדיקט אויף אייביק מיטן לעבן... אַ שנייד ווייס פּליגעלע האָט זיך אומגען פאַרפּלאַנטערט צווישן וואַסער און רופּט און קאָן זיך ניט אַויספּלאַנטערן. אַ „גרויס־מוליקער בעס“ מאַכט שוין אַ סוף צום פּליגעלע מיטן פּלאַנטער.

עס איז די שעה פון שרעק און געפאָר פאַר קליינע, שוואַכע גאָטס באַשעפענישן. איבער דעם גאַנצן טייך גייט אָן דער קאַמף צווישן שוואַכע און שטאַרקע און פאַר אַ סך באַשעפענישן איז עס אַ שעה פון אַנט־שירונג. די „בעס“ לאָזן אייך ניט דרימלען אין דער שטילקייט. זיי רייצן אייך מיט זייער שפּרינגען און טאַנצן פון וואַסער. עס מאַכט דעם איינד דרוק, ווי זיי שפּרינגען אין דער רופּט זיך אָפּבאָדן. יעדערער שפּרונג זייערער רעגט אויף און רופּט דעם פּישערמאַן צום פּאנג מיט די הער־שער און רעגירער פון טייך.

עס זיינען פאַראַן צוויי סאַרטן „בעס“: די „גרויס־מוליקע“ און די „קליין־מוליקע“. דער אונטערשייד צווישן זיי איז ניט גאָר אין די מילער אַליין; זיי זיינען אַי אַנדערש איינער פון אַנדערן אין אַ סך הינזיכטן, אַי אויך זייער שטאַרק ענלעך, ווייל, נאָך אַלעמען, קומען זיי פון דער זעלבער משפּחה. די געוואוינהייטן, דער אַויסזען זייערער, זיינען גאַנץ פאַרשיידן. אָט, למשׁל, האָבן די „קליין־מוליקע“ זייער ליב צו זיין אין וואַסערן, וואָס זיינען טיף, קלאָר, פּריש, און שנעל לויפנדיק. די „גרויס־מוליקע“ דאַגען זיינען גאָר ניט קיין איבערקלייבער; זיי קאַנען לעבן און זיך אַנטוויקלען אין קליינע, ניט קיין זייער טיפע,

Credit: U. S. Fish and Wildlife Service

בעט (גרויס מויל)

און אמאל אפילו בלאַטיקע וואַסערן. וואָס שייך דעם שפּייד־אַפּקלייב, איז ער דער זעלבער ביי ביידע מינים. צום פּאַנגען זיינען אַ סך לייכטער די „גרויס־מױלקע“, און אין קאַמף און שפּיל זיינען די „קליין־מױלקע“ פאַררעכנט אַלס בעסערע קעמפּער און האָבן אַ שם איבערן גאַנצן לאַנד פאַר זייער ענערגיע און פאַר זייער שטאַרקערן און לענגערן אָנהאַלט אין אַ געראַנגל. פּישערלייט זוכן די „קליין־מױלקע“ מער ווי די „גרויס־מױלקע“, אָבער פּאַנגען פּאַנגט מען אַ סך מער די „גרויס־מױלקע“.

אין מיין טייכל זיינען דאָ נאָר די „גרויס־מױלקע בעס“, מחמת פאַר דעם אַנדערן מין „בעס“ זיינען די וואַסערן ניט גענוג טיף, און אין די זומער־חדשים, ווען די וואַסערן ווערן וואַרעם, האָבן ניט די „קליין־מױלקע“ קיין גענוג טיפע ערטער זיך צו שיצן פאַר דער היץ. פאַר די גרויסע איז דאָס גאָר קיין שטער ניט. ניט קונדק אויף דעם וואָס מיין טייכל איז נאָר ניט טיף, האָבן זיי זיך אַזוי פּיין אַנטוויקלט, אַז מיט יעדן יאָר ניט זיך איין אַרויסצונעמען אַלץ גרעסערע און גרעסערע „גרויס־מױלקע בעס“. דער רעקאָרד אין דעם טייכל האָט שוין דער־גרייכט איבער זיבן פונט, און, גלויבט מיר, אויב איר האָט ניט חלילה קיין שוואַך האַרץ און אייערע נערוון זיינען אויך אין גוטער אָרדענונג, ווינטש איך אייך, אַז אויף אייער האָקן זאָל זיך אַמאָל אַנטשעפּן איינער פון אָט די זעקס, זיבן פונטיקע. וואָס מיינט איר וועט פּאַסירן? חלילה גאָרניט. איר וועט אָבער האָבן צו דערציילן קינדער און קינדס קינדער וואָס דער בחור האָט געהאַט צוקערט און צואַרבעט און ווי ער האָט אייך צוטומלט, אַז איר האָט ניט געוואוסט אויף וועלכער וועלט איר זייט. ווי ער האָט, למשל, אַ צי געטאָן די „לאַין“ פון דער ווענטקע און זיך געלאָזט לויפן מיט אַזאַ אימפעט און שנעלקייט, אַז נאָר דורך אַ נס איז די ווענטקע געבליבן אַ גאַנצע אין אייער האַנט. איר וועט האָבן צו דערציילן, ווי פּלוצלינג איז ער, מיט אַ פעס פון אַ צערייצטער חיה, אַרויסגעשפרונגען פון וואַסער, שאַקלענדיק מיטן קאַפּ, פּדי זיך צו באַ־פּרייען פון דעם האַקן, און איז גיך צוריק אַריין אין וואַסער, מאַכנדיק אַלערליי קונצן צו געווינען זיין פּרייהייט, און שלעפּנדיק די „לאַין“ מיט אַלע פּוחות. איר וועט האָבן צו דערציילן, ווי איר האָט ניט געוואוסט, צי איר שלעפּט אים, אָדער ער שלעפּט אייך. אַז אמתער פּישערמאַן אָבער, וואַרט אַמאָל אַ גאַנצן סעזאָן אויף אַזאַ מין געראַנגל.

אין דער אַכילה זיינען זיי די גרעסטע פרעסער. ביי זיי איז אַלץ אַ מאַכל: קליינע פּישעלאַך, גרויסע פּיש, פּיש פון זייער אייגענעם מין,

זשאבעס, פליגן, „גרייפיש“, ווערן, און וואָס נאָר עס לעבט און באַ-
וועגט זיך אין וואַסער. און ווען די „גרויס־מיויליע“ זיינען זאָט, דאָן
ווערן זיי שפּילעוודיק, פּול מיט קאָמפּלֶוסטיקייט; זיי אַרט ניט דאָן
וואָס זיי אַטאַקירן, אַבי נאָר עס איז אויפן וואַסער אָדער אין וואַסער.
זיי יאָגן און טרייבן, שפּרינגען פּון וואַסער גאָר הויך צו כאַפּן פּליגן,
און ווען זיי זיינען אין אַזאַ שטימונג, דאָן איז די בעסטע צייט זיי
אַרייננאַרן אין זאַק. אין דער זעלבער צייט, זיינען זיי אָבער אויך שטײַ-
מונגס־פּיש; אָט אַזוי ווי, לַהבּריל, שטימונגס־מענטשן. אַז זיי פּאַלן
אַריין אין אַ שלעכטער שטימונג, דאָן זעט מען זיי ניט, דאָן הערט
מען זיי ניט, דאָן כאַפט מען זיי ניט, און מיט קיין מיטל אין דער וועלט
וועט איר זיי ניט אַרייננאַרן. איר האָט דאָן דעם איינדרוק, ווי עס וואָלט
גאָר פּון זיי קיין סימן ניט געווען אין טײַך.

אינטערעסאַנט איז דער פאַרמערונגס־פּראָצעס פּון די „בעס“. אָפּ-
שטאַמענדיק, ווי איך האָב שוין אָנגעוויזן, פּון דער משפּחה קאָרעסלאַך,
איז זייער פאַרמער־פּראָצעס שטאַרק ענלעך צו דעם, וואָס איך האָב
שוין באַשריבן אין יענעם קאַפּיטל וועגן קאָרעסלאַך. הגם פּון צייט צו
צייט פּלעגט מיר אויסקומען צו ברענגען קליינע „בעס“, פּדי צו באַ-
לאַנסירן די באַפעלקערונג פּון מיין טײַכל, איז דאָך די גרעסטע צאָל
פּיש צוגעקומען דורך זייער נאַטירלעכן צואוואוס. ווי נאָר דאָס וואַסער
דערנרייכט אין פּרילינג אַ וואַרעמע טעמפּעראַטור, קרוב צו 70 גראַד,
אַזוי לאָזן זיך די „בעס“ אַרויס פּון די טיפּע וואַסערן צו די ברעגן,
אין די בוכטעס און צו אַנדערע ווינקלען, וואו דאָס וואַסער איז ניט
זייער טיפּ. דער „ער“ לאָזט זיך אַוועק זוכן אַ פּלאַץ צו בויען אַ נעסט.
ער זוכט, באַטראַכט, ביז ער געפינט דעם פּאַסיקן גרונט אויף וועלכן
צו בויען זיין נעסט. אונטער דעם צודעק פּון אָט אַזאַ גרונט געפינען
זיך פּלעצער מיט האַרטן זאַמד, קליינע שטיינדעלאַך, אָדער אַפּילו גלאַט
פּלאַכע שטיינער. דער „בעס“ רייניקט אָפּ דעם בלאַטיקן צודעק, ביז
די זאַמדיקע אָדער שטיינערנע ערד ווערט ריין. מערסטנס זיינען די
פּלעצער, וואָס זיי קלייבן אויס, אויך לעבן נאַטירלעכע פעסטונגען, ווי,
למשל, אַ וואַרצל פּון אַ בויס, אַ גרויסער שטיין, וואָס קאָן די נעסט
באַשיצן. ער נעמט זיך ענערגיש צו דער אַרבעט; ער רוט ניט און,
פּונקט ווי ער וואָלט דורכגעמאַכט גימנאַסטישע איבונגען מיט אַלע
אַבריים, אַרבעט ער ביז עס ווערט פּאַרטיק אַ נעסט, גרויס גענוג פאַר
זיין גאַנצער פּאַמיליע. ווען ער ווערט פּאַרטיק, וואַרט ער, אַז „זי“ זאָל

אריינקומען. ווייזט זי זיך ניט, מאכט ער קורצע רייזעס אין די טיפע
 וואסערן, פדי צו געפינען און איינלאדן א „זי“ אין דער נעסט, וואָס
 ער האָט מיט אזוי פיל מי געבויט. עס דויערט אמאָל טעג ביז א „זי“
 באווייזט זיך. מען קאָן אפילו זען ווי דער „ער“ פירט זי אין זיין נעסט.
 ער טרייבט זי. זי שווימט פאָרויס און ער נאָך איר. ער האַלט אַן אויג
 אויף איר און דערלאָזט ניט זי זאָל זיך אָפּמערן אָן א זייט, ניט רעכטס
 און ניט לינקס. זי מאכט דעם איינדרוק, ווי זי גייט קעגן איר ווילן.
 אָבער ער טרייבט זי צו דער אויפגעבויטער נעסט; דאָרט בלייבן זיי
 שוין ביידע, ביז זיי ברענגען דעם נייעם דור אין טיכלס וועלט. פאָמע-
 לאַך שווימען זיי אַרום אין דער נעסט. אמאָל קאָן מען זיי זען שעהן
 לאַנג שטיין אויף איין פלאַץ אָן דער מינדעסטער באַוועגונג. דורך דער
 צייט, בייטן זיך די קאָלירן פון בידן און דער גאַנצער קערפּער פון דער
 „פרוי בעס“ ווערט באַדעקט מיט פּלעקן. דאָס האַלט אָן א גאַנץ היפשע
 צייט, ביז זי באַפרייט זיך פון איר רויג און בלייבט אין גאַנצן אָפּגע-
 שוואַכט, אזוי אז זי שווימט אויף א זייט, ווי א פיש וואָס איז פאַר-
 וואונדעט; עס פעלט איר פּוח אַנצוהאַלטן איר נאַטירלעכע פּאָזיציע. דער
 „ער“ היט זי אָפּ, אַז קיין ביזן אויג זאָל איר ניט שאַטן. אָבער דאָס
 דויערט ניט לאַנג. ווי נאָך די פּלעקן ביי איר פאַרשווינדן און זי קומט
 צוריק צו די פּוחות, באַגלייט זי דער „ער“ צוריק צו די טיפע וואַסערן
 און אַליין קערט ער זיך אום צום נעסט און בלייבט דאָרט אַלס שומר
 אויף זיין פּאַסטן.

עס פעלן ניט קיין שונאים אין טיך, וואָס ווילן גיך פאַרניכטן
 זייער גאַנצן צוקונפטיקן דור. דער „ער“ בעס טראָגט דעריבער אויף
 זיך די גאַנצע זאָרג פאַר די נייגעבוירענע; ער איז נערוועז, טרעט ניט
 אָפּ פון נעסט אויף א רגע, פאַלט אָן מיט ווילדע פּוחות אויף יעדן
 באַשעפעניש, וואָס קומט צו אים גאַענט; טרייבט און יאָגט אַלע, וואָס
 וואַגן אפילו בלויז פאַרבייצושווימען זיין נעסט. ער ווייסט ניט פון קיין
 פּחד; ער וועט ניט אַנטלויפן פון נעסט אפילו ווען מען קומט שוין
 נאָר גאַענט. ער איז פול מיט איבערגעגעבנהייט צו די נייגעבוירענע
 און ווילד מיט שנאה קעגן די שונאים. דער פּעריאָד איז דעריבער באַ-
 קאַנט אַלס דער גרינגסטער אים אַריינצונאַרן אויף דעם האַקן. מען
 דאַרף זיך ניט לאַנג שלאָגן מיט דער דעה דורך וועלכן מיטל אים צו
 פאַרנאַרן. מען קאָן צוטשעפען א האַקן צו וואָס עס איז, אפילו צו א
 ציבעלע, און אַריינוואַרפן עס גאַענט צום נעסט, וועט ער זיך וואַרפן

אויף דעם. פארשטייט זיך, אז אין דער צייט איז אים זייער גרינג צו פאנגען. דאָס איז דעריבער די סיבה, פארוואָס אין די חדשים פון פריי־לינג ביז סוף יוני, איז פמעט אין אַלע שטאַטן איבער דעם לאַנד שטרענג פאַרבאָטן זיי צו כאַפן דורך װעלכן ניט איז מיטל. אָן אָט די באַגרענע־צונגען און אָן די געזעצן װאָלט עס זייער גרינג פאַרקלענערט דעם װאָקס פון דער נייער באַפעלקערונג אין די טייכן, און עס װאָלט נאָך גרינגער פאַרניכטעט די אַלטע „בעס“.

אזוי שטייט דער „פאָטער בעס“ אויף דער װאָך, ביז פון אַ קנויל װערן קליינע פעדימלאַך, װאָס שװימען צום ברעג, האַלטנדיק זיך נאָענט איינס צום צװײטן און װערנדיק אָפּגעהיט פון דעם פאָטער, װאָס שװימט אַרום און באַשיצט זיי קעגן אַנדערע, װאָס האָבן גרויס אַפעטיט צו דעם קליינוואַרג. װען זיי װאָסן אונטער און לאָזן זיך שװימען אין טיפּערע װאַסערן, דאַן פאַרלאָזט זיי דער „פאָטער בעס“ און װי עס װײזט אויס, פאַרגעסט ער זיי אויף אייביק. װען איר װעט זיך דערוויסן, אז אי דער געטרייער פאָטער, אי די מוטער, װאָס האָבן מיט אזוי פיל מי און פוחות זיך אָפּגעגעבן צו ברענגען אויף דער װעלט די יונגע בעסעלאַך, כאַפן אַמאָל אַרײַן אַ געשמאַקן מאַלצײט פון זייערע אייגענע קליינוואַרג, זאָלט איר בײ זיך ניט אַראָפּפאַלן, װײל דאָס זײנען סודות פון גאָטס נאַטור.

מכשירים

אויב אייך איז אמאָל אויסגעקומען זיך אָפּשטעלן און אַריינקוקן אין שויב פון אַ שיין ספּאַרט־געוועלכל, אָדער זיך אָנשטויסן אין אַ דעפּאַרטמענט־געשעפט אויף דער אויסשטעלונג פון פּאַרשיידענע אַר־טיקלען, וואָס ווערן באַנוצט פאַר דעם ספּאַרט פון פּיש־פּאַנג, זייט איר זיכער פאַרכאַפט געוואָרן פון די שרייענדיקע קאָלירן און פון אַ גראַנדיעזער קאָלעקציע פון אַלערליי מאָדנע מכשירים. מעגלעך, אַז איר שטייט אַ פּאַר מינוט, איר באַטראַכט די פּאַרשיידענע קאָלירטע לעפעלאַך, פלעשעלאַך, קעסטעלאַך; כלערליי האָקנס; „פּלאָגס“; באַפּוצטע קלעצלאַך מיט איינגעשרויפטע „האַקנס“; קלייניקע נעצעלאַך; קינסטלעך נאָכ־געמאַכטע פליגעלאַך; געפאַרבטע פּעדערן; קאָלירטע האָר; ווענטקעס, לאַנגע, הויכע, פון באַמבו געמאַכטע, קורצע, שטאַלערנע, און פילע אַנדערע אַרטיקלען, ניט אָנהייבנדיק צו וויסן, פאַרוואָס אָדער פאַר וועמען די גאַנצע אויסשטעלונג איז געמאַכט געוואָרן. איר גייט זיכער פאַרביי, כאַפט אַ קוק, גיט אַ קנייטש מיט די פלייצעס, און גייט זיך ווייטער אייער וועג.

זאָלט איר טאַקע וויסן, אַז אָט די אויסשטעלונגען איבערן גאַנצן לאַנד, זיינען באַשטימט פאַר דער גרויסער משפּחה פּיש־פּאַנגער, וועלכע זיינען אַגב די גרעסטע משפּחה דאָ אין לאַנד פון אַלע מינים ספּאַרטס מיט וועלכע די מענטשן אין אונזער מדינה אינטערעסירן זיך. אַז „בייס־באָל“ איז פאַררעכנט ווי דער נאַציאָנאַלער ספּאַרט פון דעם אַמעריקאַנער, דאָס ווייסן אַלע. דאָך איז פּיש־פּאַנג, דוכט מיר, ביז היינט צו טאָג דער מין ספּאַרט, וואָס נעמט אַרום איבער 15 מיליאָן מענטשן, וועלכע צאָלן שטייערן פאַר דעם רעכט צו מעגן פּאַנגען פּיש. און אזוי אַרום איז עס די גרעסטע צאָל מענטשן, וואָס וועלכער ניט איז ספּאַרט אין אַמעריקע האָט באַוויזן צוצוציען. אָט די משפּחה פאַרגינט זיך צו באַצאָלן 32 מיליאָן דאָלאַר פאַר דעם רעכט צו פּישן, און אויסצוגעבן איבער הונדערט מיליאָן דאָלאַר אַ יאָר אויף די צאַצקעס, וואָס מען זעט אויף די אויסשטעלונגען, אַחוץ ביכער און זשורנאַלן, וואָס שטעלן צו־נויף אַ היפשע ליטעראַטור, געווידמעט דעם ספּאַרט פון פּיש־פּאַנג.

עקספּערטן, וועלכע פאַרטרעטן פּאַרשיידענע פאַבריקאַנטן פון אָט די אַרטיקלען, פאַרברענגען אָפט טעג און נעכט אויף די וואַסערן, פרי צו שטודירן און אָבסערווירן די פּיש און זייערע געוואוינהייטן, די פּל־

געלאך וואָס ווייזן זיך אויף דעם וואַסער, און די שפיזן, אויף וועלכע פיש קוואַפען זיך; און זיי, די עקספּערטן, זיינען טאקע פאַראַנטוואָרטלעך פאַר די אַלערליי מכשירים. זיי באַמיען זיך, אַז די קינסטלעכע שפיזן אַרטיקלען זאָלן זיין פינקטלעך נאָכגעמאַכט נאָך די נאַטירלעכע און אמתע שפיזן. זיי ווייסן, אַז זיי האָבן פאַר זיך אַ וועלט מיט פישער־לויט, וואָס זיינען מבינים אויף די אַרטיקלען און זיי מוזן דעריבער זיין גענוי נאָכגעמאַכט, פּדי זיי זאָלן זיך פאַרקויפן. אַלע אימיטירטע „באַשעפענישן“, וואָס איר זעט אויף די אויסשטעלונגען, זיינען גענוי נאָכ־געמאַכט לויט די נאַטירלעכע אינזעקטן, וועלכע געפינען זיך אויף פל־ערליי וואַסערן אין פאַרשיידענע פלעצער, און די פישערלויט ווייסן שוין, וואו און וויאָזוי זיך מיט זיי צו באַנוצן, פּדי אַרײַנצונאַרן דעם פיש, איידער ער האָט נאָך צייט זיך אַרומצוקוקן און איינצושלינגען דעם גוטן „מאָלצײט“. אָנשטאַט צו געניסן פון דעם קרבן, געפינט גאַר אויס דער פיש, אַז ער אַליין איז אַ געפאַנגענער אין די הענט פון אַ געניטן פישערמאַן.

זײַט זיכער, אַז אַ געניטער פישערמאַן וועט זיך ניט באַנוגענען מיט בלויז עטלעכע מינוט אויף צו באַטראַכטן אַזאַ מין אויסשטעלונג. מעג ער זיין ווי פאַרנומען, וועט איר אים פון אָט די צאַצקעס אַזוי גיך ניט אָפּרויסן. בפרט נאָך די לאַנגע ווינטער־חדשים, ווען אָנהויב פּרילינג ווערן די פענצטער פון די ספּאַרט־געשעפטן באַפּוצט מיט אַלערליי סחורות, קאָן מען זען, ווי די פיש־פאַנגער שטייען גאַנץ לאַנג און קאָנען די אויגן ניט אָפּרויסן פון די אויסשטעלונגען. זייערע בליקן זיינען איינ־געגראָבן אין די פאַרשיידענע אַרטיקלען, אָבער די געדאַנקען טראָגן זיך צו יענע ערטער, וואו מען האָט איבערגעלעבט וואונדערלעכע מינוטן אויף פאַרשיידענע פיש־פאַנג־רײַזעס.

עס קומען אויף זכרונות, ס'ווערן לעבעדיק פאַסירונגען, און דאָס האַרץ ניט ממש אַ צאַפּל: אָט, באַלד, וועט מען ווידער זיין אויף די וואַסערן, אויפן לויפנדיקן שטראָם, מיט דער ווענטקע אין האַנט, אין געיעג נאָך אַ פיש. די מכשירים דערמאַנען אין אַלע דערגרייכונגען, אין פאַרשיידענע פיש, וואָס מען האָט מיט זיי אַמאָל געפאַנגען, און וועקן די האַפּנונג, אַז מען וועט באַלד ווידער אַרויסרופן די גרויסע פיש צום קאַמף און צו דער מלחמה. דאָ ביים פענצטער פאַרגעסט מען אַלץ, אָפּט אַפילו די אייגענע באַשעפטיקונג; מען פאַרגעסט וואוהין מען גייט און פון וואַנען מען קומט. די רוישיקע גאַס, וואו מענטשן טראָגן זיך,

איילן זיך און ווערן פארשוואונדן, גייט אייך לגמרי ניט אָן. די מכשירים ציען צו די ווייטע טייכן, צו די לויפנדיקע וואסערן און צו די וועלדער און פעלדער וואָס רינגלען זיי אַרום. בפרט זוכט מען אין דער צייט פון יאָר די נייע דערפינדונגען פון עקספערטן אויפן געביט פון פיש פאנג. אָט די דערפינדונגען האָבן פאַר אייך אַ באַזונדערן רייז און דער השק זיך צו באַזאָרגן מיט זיי, איז גוואַלדיק גרויס.

עס איז אמת, אַז ווען ס'וואָלט זיך געהאַנדלט נאָר אין דעם ענין פון כאַפן בלוויז פיש, קאָן מען זיך מעגלעך באַניין אָן אָט די פאַרשיידענע קאָלעקציעס. ווייל ס'איז גענוג אַ שטעקן, אַ שטריקל, אַ האַקן, און אַ וואָריס, און מען קאָן כאַפן גענוג פיש. ווען אָבער דאָס כאַפן פון פיש איז ניט מער ווי נאָר אַן אינצידענט אין דעם גאַנצן פראָצעס פון פיש פאנג; ווען מען דערפירט דאָס פישן צו דער מדרגה פון קונסט; ווען עס האַנדלט זיך ניט וועגן די פיש, נאָר וועגן דעם שפּיל ווי אַזוי זיי צו כאַפן — דאָן האָט יעדער אַרטיקל אַ באַזונדער אינטערעסאַנטן באַדייט, מחמת מען דאַרף וויסן, ווען און ווי אַזוי מיט זיי זיך צו באַנוצן; וועלכע פון אָט די אַרטיקלען עס דאַרפן דערגרייכן די פיש אין טיפע וואַסערן, און מיט וועלכע מען קאָן זיי קריגן אויף דער אויבערפלאַך. מען דאַרף וויסן וואָס די געקניצלטע צוציאונג־שפיז שטעלט מיט זיך פאַר, און מען דאַרף זיך אויסלערנען דאָס נאָכמאָכן אויף אזא מיין אופן, אַז דער פיש זאָל נאָר קיין חשד ניט האָבן, אַז דאָס איז ניט קיין אמתע און נאַטירלעכע שפּייז. דאָס אַלץ מאַכט דעם שפּיל זייער פאַר־כאַפנדיק. דער קאַפ אַרבעט, די הענט באַוועגן זיך. דער שפּיל, דוכט זיך, אַן אַלטער, און פונדעסטוועגן שטענדיק ניי.

יעדע פיש־פאַנג־נסיעה איז אַ נייער עקספּערימענט. ווייל באמת, שטעלט אייך פאַר, איר זיצט אין שיפּל און דער פיש ליגט טיף אין בלויען וואַסער. איר וויסט, אַז דאָרט אין די טיפענישן זיינען פאַראַן פאַר־שיידענע מינים פיש. די אויבערפלאַך פון טייכל ליגט ווי אַ שאַד־ברעט צווישן אייך און די פיש. אייער אויפגאַבע איז, אַרײַנצונאַרן דעם קעגן נער. אָבער ער זיצט ניט קעגן אייך ווי בעת אַ שאַד־שפּיל. איר דאַרפט אים ערשט געפינען; איר דאַרפט אים ערשט ברענגען. זיצט איר און איר טראַכט: מיט וועלכע מיטלען זאָלט איר זיך באַנוצן לויט די אומ־שטענדן פון דעם מאָמענט? איר נעמט זיך צו דער אַרבעט. מיט אַ ספּעציעלער ווענטקע וואַרפט איר אַרויס אַ „פּליגעלע“. עס גליטשט זיך אויפן וואַסער, שטעלט זיך אָפּ, און גליטשט זיך ווייטער. אָט מאַכט

עם א מאַדנע באַוועגונג, וואָס צושטערט דאָס גלאַטע וואַסער, פּונקט ווי עס וואָלט זיך געוואָלט אויפהייבן און אַוועקפליען; ראַנגלט זיך דאָס „פּליגעלע“, ליגט אויף איין פּלאַץ; אָבער קיין פּיש רירט זיך ניט. ווייזט אויס, אַז אָדער די פּיש ליגן אין טיפע וואַסערן, אָדער די „פּליג“ אַפּע- לירט ניט צו זייער אַפּעטיט. נעמט איר אַוועק דאָס פּליגעלע און אַנשטאַט דעם, טשעפּעט איר צו אַ שיינענדיק לעפעלע אויף דער ווענטקע — און ווידער צו דער אַרבעט! דאָס לעפעלע שניידט דורך דאָס וואַסער, טראָגט זיך אַרויף און אַראָפּ, שיינט, און מאַכט דעם איינדרוק פּון אַ פּאַר- וואונדעט פּישל וואָס וויל קומען צו זיך. אָבער אויך דאָס מיטל העלפט ניט. נעמט איר און איר פּאַרבייט דאָס לעפעלע אויף „פּלאַגס“. דער קאָלירטער, שוין אויסגעשניצטער און מיט האַקנס באַשיינטער „פּלאַג“ שניידט דורך די לופט און פּאַלט אין וואַסער ווייט פּון שיפּל. איר מאַניפּולירט מיט דער ווענטקע אַזוי, אַז דער „פּלאַג“ אַרבעט מעשים אונטערן וואַסער, אויפן וואַסער, גיך, פּאַמעלעך, און ווידער גיך, און פּלוצלינג — אַ רויש פּון וואַסער, ווי אַ שטיין וואָלט אַרײַנגעפּאַלן: אַ פּיש טראָגט זיך אין פּאַרשיידענע ריכטונגען. די האַקנס גראָבן זי איין טיפּער אין זיין האַרטן מויל. דער קאַמף פּאַנגט זיך אָן און ווערט גע- פּירט ביז צום מאַמענט, ווען דער פּיש קריגט „מאַט“. און די שפּיל איז פּאַרענדיקט.

אויף אייער פנים באַווייזט זיך אַ שמיכל פּון צופּרידנקייט, אַן אויסדרוק פּון זיג. איר האָט געפונען אי דעם קעגנער, אי דאָס מיטל.

בעת דעם שפּיל זיצט מען ניט מער אויף איין אָרט, ווי דאָס טוען נאָך היינט אַ סך פּישערלייט, וואַרטנדיק ביז אַ פּיש וועט באַגיין זעלבסט- מאַרד, איינשלונגענדיק דעם וואַרים מיטן האַקסן, און איר וועט זיך מטריה זיין אַרויסשלעפּן דעם פּיש פּון וואַסער. ניין, ניט מיט די נייע מינים מכשירים. באַנוצן זיך מיט זיי ריכטיק, מיינט אַרויסרופן דעם אַפּעטיט ביים פּיש, אָנרויצן אים, אַרויסרופן זיין נייגעריקייט. איר שפּילט אַזוי, אַז דאָס „פּליגעלע“ אויף דער ענדע „לאַין“ מאַכט דורך אַזעלכע באַוועגונגען, ווי עס מאַכט טאַקע דורך אַן אַמתע פּליג, אָדער אַן אַנדער מין באַשעפּעניש וואָס פּאַלט אַריין אין וואַסער. איר מאַכט נאָך מיט דעם געקניצלטן פּליגעלע פּונקט אַזוי, ווי עס וואָלט זיך געמאַטערט מיט אַלע פּוחות זיך אויפּצוהויבן פּון וואַסער, זיך צו ראַטעווען פּון געפאַר. מעגט איר טאַקע זיכער זיין, אויב עס געפינט זיך נאָר אַ פּיש אין דעם געגנט, וועט ער זיך מסתּמא לאַנג ניט לאָזן בעטן. איז ער

הונגעריק, וועט ער זיך לאָזן צום פליגעלע מיט גרויס אימפעט. אויב ניט, וועט ער נאָכגיין נאָך דעם פליגעלע גאנץ פאָרזיכטיק, ווי ער וואָלט וועלן זיך איבערצייגן און אויסנעפונען וואָס דאָ קומט פאָר. אמאָל ווערט דאָס „פליגעלע“ פאָרשוואונדן, ווי נאָר עס גרייכט דאָס וואַסער, ווי איר וואָלט עס טרעפן גלייך אין מויל פון דעם פיש. און דער קאָמף צווישן פיש און פישערמאָן הויבט זיך אָן, אומדערוואַרטעט פאַר ביידן. אָדער דער פיש באַפרייט זיך, איבערלאָזנדיק דעם פישערמאָן מיט אַ נאַרישן אויסזען און אמאָל מיט אַן אויסדרוק פון פאַרדרוס, אָדער דער פיש ווערט געבראַכט פון דער נאַסער וועלט אין טרוקענעם שיפּל.

מען ויצט היינט מער ניט מיט די מכשירים און מען געניצט שעהן לאַנג, וואַרטנדיק אַז אַ פיש זאָל זיך אָנכאַפּן! אַ דאַנק די אַלע נייע דערפינדונגען איז פון דעם גאַנצן ספּאָרט פון פיש־פאַנג פאַרשוואונדן די פראַגע פון האָבן געדולד צו קאָנען פישן. מיט די מכשירים ויצט מען מער ניט רואיק, מחמת עס קומט פאָר אַ גאַנצער פראַצעס פון אַרבעט און שפּיל; אַ שפּיל, אין וועלכן מען דאַרף קאָנען און וויסן אַ סך זאַכן. מען דאַרף קענען די נאַטור, די געגנט און די געוואוינהייטן פון די פיש. מען דאַרף קענען די פאַרשיידענע פּלעצער, וואו פיש האַלטן זיך אויף און וואו זיי זוכן געוויסע שפּייזן. מען דאַרף קענען די וואַסערן אין וועלכע מען פישט. מען דאַרף אויך זיין באַקאַנט און וויסן וועלכע ווינטן בלאָזן אויפן טייך, וואָס יעדע געקניצלעטע צוציאונג־שפּייז שטעלט מיט זיך פאָר, און האָבן אַ קלאַרן באַגריף וואו און ווי אזוי מען קאָן די פיש אַמבעסטן דערגרייכן.

אויף די אויסשטעלונגען פון פיש־פאַנג־מכשירים שפּיגלט זיך אָפּ אַלץ וואָס איז דערגרייכט און באַוויזן געוואָרן אויף דעם געביט. און עס איז אָן שום ספק אַ סך דערגרייכט געוואָרן. עס איז גענוג צו פאַר־גלייכן די היינצטיטיקע דערפינדונגען מיט די אַלע פרימיטיווע מעטאָדן פאַר פיש־פאַנג, וואָס ווערן נאָך היינט גענוצט אין אַ סך לענדער, פּדי ערשט אָפּצושאַצן, אויף ווי ווייט די אינדוסטריע אויף דעם געביט האָט זיך אַנטוויקלט ביי אונז אין לאַנד, און פּדי צו פאַרשטיין, אויף וויפּל די ספּאָרטלייט אונזערע האָבן צוגעטראָגן צו דעם דערפאַלג מיט זייער זוכן אַלץ מער נייע דערפינדונגען, אויף צו מאַכן דעם ספּאָרט נאָך מער אינטערעסאַנט און פאַרכאַפּנדיק.

ניט נאָר די אַנטוויקלעטע אינדוסטריע און די פישערלייט, נאָר אויך די רעגירונגען פון לאַנד און שטאַטן העלפּן זייער אַ סך דורך דעם,

וואָס זיי האַלטן אויף באַזונדערע אָפטיילונגען פאַר דער באַשיצונג און אַנטוויקלונג פון די פּלעריי מינים פּיש. עס זיינען פאַראַן אַ גאַנצע ריי געזעצן פאַר דעם צוועק און ס'איז פּדאי זיך צו באַקענען מיט זיי, איידער מען לאָזט זיך אַרויס אויף אַ פּישרייזע, ווייל ניט אינמאַל טרעפט, אַז אַ פּולשטענדיק דערפּאָלגרייכע עקספעדיציע זאָל זיך ענדיקן מיט אַ ניט אָנגענעמער שטראַף פון געזעץ. באַמת קומט אַ יישר בוח די אַלע, וואָס גיבן זיך אָפּ מיט שאַפן און היטן די געזעצן. ליידער, זיינען צווישן די מיליאָנען פּישערלייט פאַראַן אַ היפשע צאָל, וואָס זיינען אַזוי פאַרקאָכט אין כאַפּן פּיש און אין יאָגן זיך נאָך זיי, אַז דער גאַנצער ענין פון פּישפּאַנג אַלס ספּאָרט, אַלס שפּיל, גייט זיי ניט אָן און זיי שטעלן זיך ניט אָפּ אָנצושפּאַרן גאַנצע זעק מיט פּיש, גלויבנדיק דערביי, אַז זיי זיינען גאָר די אמתע בריות און ספּאָרטלייט. אַ סימן האָט איר — זייערע אָנגעפּילטע זעק מיט פּיש, וואָס זאָגן עדות, אַז ווען ניט דער געזעץ, פאַר וועלכן זיי האָבן נאָך מורא, וואָלטן די פּיש אומדברחנותדיק אומגעבראַכט געוואָרן פון אַזעלכע „פּינע“ פּישפּאַנגער.

איך האָב אַ סך באַקאַנטע, וועלכע קאָנען ניט פאַרשטיין, למאַי איך זאָג זיך אָפּ מיטצופאַרן מיט זיי אויף פאַרשיידענע פּישפּאַנגערייזעס. דער תּירוץ איז טאַקע, וואָס איך האַלט זיי ניט פאַר קיין פּישפּאַנגער, נאָר פאַר פּשוטע פּישמערדער. איך דערמאָן זיך אין אַ שמועס מיט מיינעם אַ גוטן פּריינט, וועמען איך האָב מיטגענומען אויף אַ פּישרייזע אין פּלאָרידא. ער האָט בשום אופן ניט געקאַנט פאַרשטיין מיין באַגרייטערונג, ווען מיר האָט זיך איינגעגעבן צו קריגן אין „בייס“ נאָכן צווייטן און דאָך ניט באַוויזן צו פאַנגען די פּיש. „צו וואָס טויג עס? — ביים היינט, ביים מאָרגן, מען קאָן דאָך דעם ביים ניט פּרעגלען און עסן! אויף דעם דאַרף מען דעם פּיש כאַפּן.“ „זיכער“, האָב איך צוגעגעבן, „אויף עסן דאַרף מען דעם פּיש פאַנגען, אָבער איך וועל צו יעדער צייט מקריב זיין דאָס עסן פון געפּרעגלטע פּיש פאַר אַ ביס פון אַ לעבעדיקן פּיש. ווייל וואָס איך קריג פון שפּיל, איז מיר וויכטיקער און טייערער, ווי דאָס וואָס איך קריג פון עסן. אויף בלויז עסן קאָן איך דאָך קריגן פּיש אָן דער גאַנצער טרחה פון פאַנגען זיי אַליין“.

און פונדעסטוועגן זיינען פאַראַן אַ סך פּישערלייט, וואָס וועלן מקריב זיין דעם „בייס“ צוליב דעם עסן. „וואָס מער פּיש פאַרן טיש“ איז זייער מאַטאָ. מיט איין וואָרט, דער אייביקער קאַמף צווישן ברויט און שפּיל ...

פיר אופנים פון פיש-פאנג

.8

די מכשירים דערציילן אייך ניט נאָר פון אַלערליי צוציאונג־שפייון, אָפּגאַרעריי, נאַטור־אימיטאַציעס, נאָר טאַקע אויך פון די פֿלערליי מע־טאָדן, וואָס ווערן באַנוצט אין דעם פּראָצעס פון פּאַנגען. און עס פּעלן ניט קיין מעטאָדן, מיטלען, און איינפאַלן. עס איז אַ פּאַקט, אַז יעדער פּישערמאַן טראָגט זיך אַרום מיט אַ צענדלינג סודות, וועלכע ער וועט ניט פּאַרטריען אפילו זיין בעסטן פּריינט, און קיינער וועט קיינמאָל ניט וויסן פון אַ סך איינפאַלן וואָס ווערן פּראַקטיצירט צווישן דער ברייטער משפּחה פּישערלייט. עס געהערט אינגאַנצן צו די זאַכן וואָס בלייבן בלאַ יודעים. בידעים זיינען פּאַראַן פּונדאַמענטאַלע פיר אופנים. אַלע אַנדערע געהערן אין איין וועג, אָדער אין אַ צווייטן, צו איינעם פון אַט די פיר. און די פיר אופנים זיינען: „שטיל פישן“, „טראָלן“, „באַיט־קעסטינג“, און „פּלאַי פּישנג“.

דער אַממערסטנס פּאַרשפּרייטער פון די פיר איז דער ערשטער, און גראָד ניט דער בעסטער. „שטיל פישן“ מיינט, ווען דאָס שיפֿל פּאַראַנקערט אויף איין פּלאַץ, וואו דאָס פישן ווערט דורכגעפירט. אַט דער מעטאָד ווערט דער עיקר אָנגעווענדעט אין דעם פּאַל, ווען אַלס צוציאונג־שפייו ווערן באַנוצט אמתע לעבעדיקע שפייו: אַ פעטער, לאַנגער וואָרים, אַ קליין און רירעוודיק פישל, אַ זשאַבקע, אַ „גריפּיש“, אָבער זיכער ניט קיין געקינצלטע נאָכמאַכונגען.

דער דאָזיקער מעטאָד איז זייער אַ רואיקער. מען קלייבט אויס דעם פּלאַץ, וואו מען איז חושד, אַז פיש געפינען זיך דאָרט; מען קומט צו צום פּלאַץ זייער שטיל און פּאַמעלאַך און מיט דער גרעסטער פּאַר־זיכטיקייט לאָזט מען אַרונטער דעם אַנקער פון שיפֿל. אַנב איז פון גרויס וויכטיקייט צו זיין פּאַרזיכטיק ביים אַרונטערלאָזן דעם אַנקער. ניט איינ־מאָל ווערן די פיש צושראַקן און פּאַרטריבן דורך דעם וואָס מען פּלוקעט אריין דעם אַנקער, ניט רעכנדיק זיך מיט דער ווירקונג אויף די פיש פון אַזאַ מין האַנדלונג, און נאָכדעם, זיצט מען אין שיפֿל ברוגז און אָנגעבלאָזן, למאַי די פיש ווילן זיך ניט צורירן צו די געבראַכטע מאַכלים. איך ווייס פון פיל פּישערלייט, וואָס לאָזן אַרונטער דעם אַנקער אין איין

פלאץ און לאָזן זיך אוועק מיט א לאנגן שטריק גאנץ ווייט פון דעם פונקט אין וואסער, כדי ניט צו פארטרייבן די פיש פון דער געגנט. מערסטנס זיינען זיי דערפאר טאקע מער דערפאלגרייך. דער סאָרט פישן ווערט אויך געטאָן דורך „קאָרקס“ אויף די „לאַינס“. מען מעסט אָפּ די טיף פון וואסער און לאָזנדיק א פוס פון גרונט, טוט מען אָן א קאָלירטן שווימענדיקן קאָרק. די „לאַינס“ ווערן אַרויסגעוואָרפן און די אויגן זיינען אָנגעשטרענגט אויפן קאָרק. דער קאָרק דאַרף דערציילן אַלץ וואָס דאָרט קומט פאַר, ווייל אַלץ וואָס געשעט אונטערן וואסער, צווישן דעם פיש און קליינעם פישל, אָדער וואָרים, ווערט ווי טעלעגראַפיש איבערגעגעבן דורך דעם קאָרק. אָט ליגט ער, אָן שום באַוועגונג, א סימן אַז קיינער טשעפעט אים ניט. אָט רירט ער זיך צוביסלאַך שוואַך, קענטיק, אַז עמעצער פאַרעט זיך לעבן די שפיז. אָט זינקט ער פלוצלינג טיף אונטער דעם וואסער — א סימן, אַז עמעצער האָט אַרונטערגעשלאָנגען די שפיז. אַמאָל זינקט ניט דער קאָרק, נאָר אזוי פון אויבן הייבט ער אָן זיך טראָגן אין אַן אַנדער ריכטונג. דאָס האָט א פיש אַרײַנגעכאַפט די שפיז צווישן די ציינער און טראָגט זיך מיט איר אוועק, אָבער ווייל ער שלעפט עס ניט צום גרונט, איז דער קאָרק אויך ניט אונטערן וואסער. די אַלע סימנים זיינען אזוי באַקאַנט צו געניטע פישערלייט, אַז זיי קאָנען אויך באַשטימט זאָגן, לויט די באַוועגונגען פון דעם קאָרק, וואָס פאַר א פיש עס יאָגט זיך נאָך דער שפיז און מיט וועלכן פיש איר האָט צו טאָן דאָרטן, טיף אונטערן וואסער.

מען דאַרף זיך ניט וואונדערן, ווייל דער כאַראַקטער פון יעדן פיש איז אַנדערש און זייערע מעטאָדן ווי צו נעמען שפיז, איז אויך אַנדערש, און דאָס רופט זיך אָפּ אויך אַנדערש אויף דעם קאָרק. וואַרפט מען אַרויס די „לאַינס“, מען צולייגט די ווענטקעס אַמאָל איינע, אַמאָל צוויי מיט אַמאָל, אָבער ניט מער, און מען האַלט אַן אויג אויף דעם, ווי אזוי די קאָרקס פירן זיך אויף. בינו לבינו פירט מען א שמועס, באַרעדט מען עמעצן, קריטיקירט מען די גאַנצע וועלט, אָדער מען פאַרטראַכט זיך וועגן דער שיינקייט פון גאָטס וועלטל אַרום און אַרום.

ווי געזאָגט, איז טאקע דער מין „שטיל פישן“ דער רואיקסטער און מער פאַפולערסטער, ווייל מערסטנס איז פישן פאַרבונדן מיט רוען, אַפרוען, אויסרוען זיך, ווער די ביינער, ווער די נערוון. און אַז מען זיצט אין שיפּל, מען וואַרט אויף א „ביס“, די אויגן געצילט אויף די קאָרקס, איז דאָך ניטאָ קיין אַנדערע ברירה ווי נאָר רוען... פונדעסט-

וועגן ווערן אָבער די נערוון אויך ביי דעם מין פישן אָנגעשטרענגט. גאַנץ אָפט איז עס טאַקע „שטיל פישן“, מען זיצט טאַקע אויף איין פּלאַץ, נאָר מען זיצט ניט איין רואיק, ווייל עס דוכט זיך, אַז דער ריכטיקער פּלאַץ איז גאָר אָט דאָרט: רעכטס, לינקס, נעענטער צום ברעג, אָדער ווייטער פון בוים, אַרום דעם באַרג; דאָ, אויף דעם אָרט, — ווייזט זיך אויך אויס, איז ניט טיף, דאָרט ווידער — צו טיף און דאָס פישן פאַרוואַנדלט זיך דעמאָלט אין אַן אמתער פּישיאַגד. מען יאָגט פון איין פּלאַץ צום צווייטן, דאָ ניט גערוט און דאָרט ניט געוואַרט, און געקומען מיט גאָר ניט...

ביי אַזאַ מין פישן פאָדערט זיך קודם פּל געדולד. עס מוז דויערן אַ שטיקל צייט, מען דאַרף געבן די פיש אַ געלעגנהייט צו באַמערקן אייער שפּייז; מען דאַרף וואַרטן ביז זיי הויבן זיך אָן צונויפקומען, ביז זיי הויבן אָן דערזען, אַז אַ פאָר פיש האָבן דאָ אַכילה. דער פּראָצעס איז ביי זיי ניט אַנדערש, ווי להבדיל ביי אונז מענטשן. שטויסט זיך איינער אָן אויף פּרנסה, קומט באַלד אַ צווייטער, אַ דריטער, ביז עס ווערט אַ גרויסער עולם.

אַמאָל דאַרף מען אויספּראַוון, ווי טיף די פיש דרייען זיך אַרום. אויב עס דוכט זיך אייך, אַז זיי דאַרפן זיין אַ פּוס פון גרונט און זיי זיינען ניטאָ דאָרט, מאַכט די „לאַינ“ צווישן קאַרק און האָקן קורצער, ווייל מעגלעך אַז זיי האָבן זיך אויפּגעהויבן פיל העכער פון גרונט, אַמאָל גאָר הויך. מאַכט עס נאָך קורצער. אַמאָל טויג ניט די שפּייז, ווייל דווקא אין דעם מאָמענט שמעקט זיי גאָר ווערים, גרויסע, פעטע נאַכט-ווערים, און זיי ווילן ניט אייערע לעבעדיקע פישלאַך. איז טאַקע דעריבער גוט, צו זיין געדולדיק, אויסצופּראַוון, וואַרטן אויף אַ פאַסיקער גע-לעגנהייט, ביז מען קאָן ציען געוויסע מספּנות. דערווייל איז גוט זיך צו פאַרטיפּן און פאַרקוקן אין די וואַסערן, אויף די באַוואַקסענע ברעגן, אויף די ביימער, אויף דעם הימל, וואָס אַמאָל איז ער בלוי און אַמאָל באַדעקט מיט ווייסע וואַלקנדלאַך, וואָס שפּילן זיך פון צייט צו צייט אין באַהעלטעניש מיט דער זון... אַוודאי איז בעסער פריער אויסצור-קלייבן די געגנט און אויך גענוי זיך אָפּגעבן אַ חשבון, פאַרוואָס איר ווילט גיין פישן אויף דעם אָדער אַנדערן פּלאַץ. אָבער זייט איר שוין געקומען צו אַ באַשטימטן פּונקט, דאַרפט איר וואַרטן און האָבן געדולד, ביז איר ווערט איבערצייגט, אַז איר האָט געמאַכט אַ טעות און דאַן זיך

לאָזן צו אַן אַנדער אָרט. גלאַט לויפן פון אָרט צו אָרט, הייסט פשוט פאַרשווענדן פּוּחות און צייט.

עס איז אַ פּעסטגעשטעלטע זאַך, אַז צו קאָנען דאָס וואַסער, דעם טייך, זיין באַקאַנט מיט די ערטער וואו פיש זאַמלען זיך אָפּט, איז פון גרויס וויכטיקייט, און דאַגענן לאָזן זיך פישן אין אַ טייך, מיט וועלכען איר זייט ניט באַקאַנט, איז שוין גאָר ניט קיין לייכטער ענין. איך בין זיך דעריבער נוהג, אַז צום ערשטן מאָל אויף אַ פרעמדן וואַסער, גיי איך שטענדיק מיט אַ וועגווייזער, אָדער מיט אַ באַקאַנטן, אויף צו ווייזן מיר די ערטער, דאָס הייסט, די טיפּעניש, די גרויסע שטיינער, אָדער גראָזן אונטערן וואַסער. צום צווייטן מאָל גיי איך שוין אַליין און פיל זיך דאָ אַ סך היימישער אויף די וואַסערן.

ווען איר זעט אויף אַ וואַסער שיפּלאַך, פאַראַנקערטע אויף איין פּלאַץ, פון וועלכע עס ציען זיך ווענטקעס, זאָלט איר וויסן, אַז דאָס איז דער מעטאָד פון „שטיל פישן“, וואָס די פישפאַנגער ווענדן אָן אויף צו פאַרנאַרן די פיש.

פאַר אַט דעם מעטאָד ווערן באַנוצט, ווי שוין באַקאַנט, בלוויז לעד-בעדיקע שפייזן. און דאָ הויבט זיך אָן אַ סדרה פון קריגן די שפייז, אידער מען גייט פישן, אָבער דאָס איז אַ קאָפיטל פאַר זיך. גענוג צו זאָגן, אַז היינטיקע צייטן קען מען אַרום אַ סך טייכן קויפן פאַר דעם צוועק פאַרשיידענע שפייזן. עס איז אַ גאָר גרויסער מסחר, וואָס ווערט אָנגעפירט פון פישערלייט, וועלכע וואוינען, אָדער אויפן טייך, אָדער אויפן וועג צום טייך. ס'זיינען אויך פאַראַן געשעפּט־הייזער, וואָס שיקן אַלערליי שפייזן דורך פּאָסט אין אַלע טיילן פון לאַנד. עס איז אויך אַ פּראָבלעם, ווי אַזוי אָנצוהאַלטן די שפייז אַ לענגערע צייט, און דאָס איז פּדאי צו וויסן, ווייל יעדע שפייז דאַרף איר באַזונדערע באַהאַנדלונג אויף צו קענען זי אָנהאַלטן גענוג לאַנג.

ב.

דער צווייטער מעטאָד פון פישן — איז „טראָלינג“. דאָס איז אַ מיטל פון האַלטן דאָס שיפּל אין שטענדיקער באַוועגונג. דאָס שיפּל גליטשט זיך אויפן וואַסער, דעקט פאַמעלעך אַ שטרעקע, און די פישער־לייט לאָזן זייערע „לאַינס“ אַרויס אַזוי, אַז דאָס באַוועגלעכע שיפּל פירט

די „לאַינס“ דורכן וואַסער. אויבן־אויף קאָן זיך אויסדוכטן, אַז דער מין פּישן איז דער גרינגסטער און אַז ער הענגט אָפּ פון מזל. אין דער אמתן איז עס אָבער ניט אַזוי. עס הענגט אָפּ דערפון, ווי לאַנגזאַם דאָס שיפל רירט זיך, ווי טיף די צוציאונג־שפיזן שווימט, ווי אַזוי די שפיזן באַוועגט זיך אין וואַסער און איבער וועלכע ערטער מען פירט דאָס שיפל. מען קאָן זיך שיפן ביי די ברעגן, בעת די פּיש זיינען גאָר אין טיפע וואַסערן און מען קאָן פאָרן איבער טיפע וואַסערן, ווען זיי זאָלן גראָד זיך האָדעווען אויף דער אויבערפלאַך פון טייך. דאָס אַלץ דאַרף מען פריער באַשטימען לויט געוויסע סימנים און לויט ידיעות וואָס מען קריגט פון דער באַ־קאַנטשאַפט, געוואוינהייטן און דערפאַרונג מיט פאַרשידענע מינים פּיש.

מיט יאָרן צוריק איז דער סיסטעם פון „טראָלינג“ ניט געווען אַזוי פאַפּולער ווי אין די לעצטע צייטן. גאָר פשוט: „טראָלינג“ הייסט פירן דאָס שיפל, וואָס עס מיינט, אַרבעטן מיט די וועסלעס, און ווער וויל עס אַרבעטן אויף אַ פּיש־פאַנג ריזע? אָבער לעצטנס, מיט דער אַנט־וויקלונג פון קליינע מאַטאָרס, וועלכע ווערן צוגעטשעפעט צום שיפל און לויפן אויף גאַז, איז די צאָל פּישערלייט, וואָס האָבן ליב דעם מעטאָד, אַ סך פאַרגרעסערט געוואָרן. עס איז נאָך אַלץ שווער צו רעגולירן די מאַטאָרס, אַז זיי זאָלן זיך רירן גאָר פאַמעלעך, וואָס אַנב איז עס אָפט זייער וויכטיק. לעצטנס באַנוצט מען זיך אויך מיט מאַטאָרס, וועלכע פירן שיפלעך זייער לאַנגזאַם, מיט דער הילף פון אַ באַטערי פון עלעק־טריק. מען איז זיכער, אַז מיט דער צייט, ווען אָט דער מין מאַטאָרס וועט שטאַרקער אַנטוויקלט ווערן, וועט אויך גרעסער ווערן די צאָל פון די פּיש־פאַנגער וועלכע וועלן זיך נאָך מער באַנוצן מיט „טראָלינג“, ווי דעם בעסטן מיטל פאַר פּיש־פאַנג. און עס איז ניט שווער צו פאַר־שטיין די סיבה דערפון. ביי „שטיל פּישן“, למשל, מוז מען האָבן געדולד און וואַרטן. טרעפט מען די פאַסיקע פלעצער, איז גוט. אויב ניט, גייט אַוועק די צייט אומזיסט אויף זוכן די פּיש. דאַגען דורך „טראָלינג“ פאַנגט איר גלייך אָן פּישן און זוכן. אויב מען טרעפט אָן אויף פּיש וואָס נעמען די שפיזן, האַלט איר זיך אין שיפן בלויז אַרום דער געגנט און איר גייט גאָר ניט זוכן קיין גליקן אין אַנדערע ערטער.

דורך „טראָלן“ דעקט דאָס שיפל אַ סך טעריטאָריע און ערנעץ מוז מען דאָך אַנטרעפן די פּיש, סידן די שפיזן גרייכט זיי ניט ריכטיק. אַזוי אַרום ווערט מען דורך פאָרן און באַוועגן זיך מער פאַרכאַפט ווי ביים זיצן אויף איין און דעם זעלבן פּלאַץ און זיך לאַנגווייליקן. און

פאראן נאך א וויכטיקע סיבה : ביי דעם מעטאד פון „טראָלינג“ איז ניט נויטיק, ווי ביים „שטיִלן פישן“, אז דאָס עסנוואַרג זאָל זיין בלויז פריש און לעבעדיק. נאָר אין געוויסע פּאַלן, ווען מען פירט דאָס שיפּל זייער פּאַמעלעך, איז וויכטיק, אז די שפּייז זאָל זיין לעבעדיק ווי ביים „שטיִלן פישן“, אָבער וואָס שנעלער מען פּאַרט מיטן שיפּל, אַלץ ווינציקער איז דאָס נויטיק, ווי א באַדינג צום דערפּאָלג. אין דעם פּאַל האָבן די פיש ניט קיין צייט זיך פונאַנדערצוקלייבן. זיי יאָגן זיך נאָך דער לויפּנ-דיקער שפּייז און כאַפּן גיך, ניט האָבנדיק קיין צייט צו זיין איבער-קלייבעריש. מען באַנוצט זיך דעריבער אָפט ביי „טראָלינג“ מיט קינסט-לעכע שפּייז, ווי „פּלאַגס“, לעפעלאַך, „פּליגן“ און פּעדערן וואָס זעען אויס אין וואַסער ווי קליינע פישלאַך. און פיש כאַפּן זיי טאַקע מיט גרויס אַפעטיט. דאָס איז אַ מעלה, ווייל אַמאָל טרעפט, אז עס איז שווער צו קריגן לעבעדיקע שפּייז. מיט נאָכגעמאַכטע איז מען שטענדיק זיכער.

אַזוי אַרום קומט אויס, אז אַט דער מעטאָד איז נענטער צו די נייע אויסגעפונענע מיטלען אויפן געביט פון פיש-פאַנג ספּאַרט. עס איז ווערט צו פּאַרצייכענען, אז כּמעט אַלע פיש מיט זייער קליינע אויס-נאַמען קאָנען געפאַנגען ווערן דורך דעם מיטל. פיש האָבן ליב אַ באַ-וועגלעכע שפּייז ; אַלץ וואָס רירט זיך אין וואַסער ווירקט אויף זייער אַפעטיט, בפרט אַלץ, וואָס זעט אויס ווי אַ פישל, וואָס איז קראַנק פּאַר-וואונדעט, אָדער מאַטערט זיך גלאַט אַזוי מיט עפעס. ווי אַ פּייל פון בויגן כאַפּן זיי עס אַריין צווישן זייערע שאַרפע ציין און טראָגן זיך אָפּ מיט דעם. דער מיטל איז דער עיקר דערפּאָלגרייך גאָר פרי, אָדער שפּעט אין אָונט ביי די ברעגן.

יא, דאָס שיפּל יאָגט זיך נאָך די פיש, די פיש לויפן נאָך דעם שיפּל און די פישערייט זיינען שטאַרק פּאַרטאָן : ווער עס קעמפט מיט אַ געכאַפּטן פיש און ווער עס רייצט זיך מיט איינעם, וואָס ניט נאָך דעם שיפּל, רייסט שטיקלאַך פון דער שפּייז און לאָזט זיך ניט פאַנגען. ניט מער, וואָס דער קאַמף דורך דעם מיטל האָט נאָר אַ ווערט דאַן, ווען דאָס שיפּל ווערט אָפּגעשטעלט, פרי דער פישערמאַן זאָל קענען אויסקעמפן די מלחמה מיטן פיש און ווערן דער זיגער. ווייל אַנדערש איז עס ניט קיין פיש-פאַנג נאָר אַ שלעפעניש פון אַ פיש, אָן דער מינדסט טער געלעגנהייט פאַר אים זיך צו באַפרייען. עס איז אויך ניט גענוג, צו לאָזן די „לאַינס“ גלאַט אַזוי זיך נאָכשלעפּן ביז אַ פיש וועט זיך פּאַרטשעפּען. מען דאַרף די גאַנצע צייט האַלטן די ווענטקע אין האַנט

און פילן דורך דער „לאין“, וואָס דאָרט אין וואַסער קומט פאָר. עס איז ווי אַ טעלעגראַף־דראָט, וואָס דאָרף אייך לאָזן וויסן וואָס דאָרט, אין די טיפענישן, קומט פאָר. פון צייט צו צייט דאָרף מען מאַכן געוויסע באַוועגונגען מיט דער ווענטקע. אַמאָל דאָרף מען גיבן גענוג „לאין“, אַז דער פיש זאָל פריי טראָגן מיט זיך די שפיז, און ערשט דאָן אַרײַנד זעצן דעם האָקן אין מויל פון פיש. אַמאָל דאָרף מען אים צערייצן, אַז ער זאָל זיך וואַרפן אויף דער שפיז און זי ניט וועלן פאַרלירן. אָט די שפיל קומט פאָר דורך פאַרשידענע באַוועגונגען, לױט דעם טעלעגראַפישן ציטער פון דער „לאין“ דורך דעם וואַסער.

איך ווייס, למשל, פון פלאָרידע, וואו כמעט אַלע פישערלייט, וואָס „טראָלן“ דאָרט נאָך טראַוט, האַלטן אין אַרבעטן מיט דער ווענטקע, ניט לאַזנדיק זי צורו אויף אַ רגע, הין און צוריק, אַרויף און אַראָפּ, און באַנוצן זיך דערביי מיט אַזעלכע פּעדערן און „פלאַגס“, וואָס באַוועגן זיך קונציק, לױט דער אַרבעט מיט דער ווענטקע. זאָגט קיינעם ניט אויס, נאָר עס איז אָפט אַ גאַנץ שווער שטיקל אַרבעט און ביז מען געוואוינט זיך צו צו דעם, איז עס גאָר ניט אָנגענעם. אָבער דורך „טראָל־לינג“, דורך אַרבעטן און רייצן די פיש אין וואַסער, האָט מען אַ בע־סערע געלעגנהייט זיי צו פאַנגען.

אין דער זעלבער צייט איז „טראָלינג“ אָבער אויך אַ גאָר אָנגענעם מיטל, מחמת דאָס שיפל שווימט פאַרביי שיינע ברעגן, די נאַטור־בילדער האַלטן זיך אין בייטן, מען זיצט אין אַ באַקוועמען בענקל צוגעשמידט צו דער ווענטקע מיט דער האַנט אויף דער „לאין“ וואָס איז אָנגעצויגן ווי אַ סטרונע; מען הערט זיך צו צו די גרוסן פון וואַסער און מען פירט אַ שפיל מיט די פיש.

גאָר אַנדערש איז אָבער, ווען עס טרעפט, אַז מען פאָרט און מע פאָרט, און ניט מען זעט, ניט מען הערט. עס זאָל אַזוי ניט טרעפן, ווי דאָס טרעפט. מען פּרוּוואַוט אַמאָל אויס אַלע מיטלען, אַלע שפּיצלאַך און איינפאַלן, און עס העלפט ניט. ניטאָ קיין סימן פון אַ לעבעדיק באַ־שעפעניש. נו, איז וואָס? — און דער טייך אַליין איז ביי אייך גאַרניט? — עס איז דאָך פאָרט בעסער צו זיין אויפן וואַסער, ווי אין דער ענג־שאַפט פון שטאָט. אַבי נאָר מען קאָן זיך אַרויסרייסן פון דעם טומל און זיך איבערטראָגן צום טייך. זאָל זיין אַפילו אַז מען טרעפט ניט די פיש, אָבער גאָטס שיינע, ליכטיקע וועלט איז דאָך שטענדיק גרייט אייך מקבל פנים צו זיין...

אלע פראפעסיאָנעלע וועגווייזערס, וועלכע פירן מענטשן צום פישן אין זייערע ספעציעלע מאָטאָר-שיפן אויף די ימען, אָדער אויף זיסע וואַסערן, באַנוצן זיך פּמעט שטענדיק, מיט קליינע אויסנאָמען, מיט דעם מעטאָד פון „טראָלינג“, סיי ווען זיי לאָזן זיך נאָך גרויסע פיש און סיי ווען זיי זוכן די קלענערע.

איך ווייס ניט מיט וואָס עס צו דערקלערן, נאָר ביים „טראָלינג“ מעטאָד, ווען די שיף שווימט, שאַפט זיך דער איינדרוק, אז מען פישט די גאַנצע צייט, בעת ביים „שטיל פישן“, ווען מען זיצט און מען וואַרט אויף אַ „בייס“, פילט זיך טאַקע, ווי מען וואַרט ערשט אויפן פישן, און דאָס וואַרטן ווערט ווי ניט אַריינגערעכנט אין חשבון. איך ווייס נאָר, אז מיר איז אויסגעקומען פישן דורך „טראָלן“ אין אַ סך פאַר-שיידענע פּלעצער, צייטנווייז גאַנצע טעג, און געהאַט פון דעם מעטאָד אי פאַרנעניגן, אי גרויס דערפאַלג. פאַראַן אין דעם מעטאָד עפעס אָנ-ציענדיקס; ער איז פול מיט דערוואַרטונגען און איר האָט דאָס געפיל, אז אַט, אַט, און עפעס גרויס און שטאַרקס וועט זיך פאַרקניפן דורכן „לאַין“ און ס'וועט זיך אָנהויבן אַ געראַנגל. אפילו ווען עס גייט אַמאָל דורך אַ שטיק צייט און קיין זאָך פאַסירט ניט, איז אַלץ ביי אײך דאָ דער גלויבן, אז ס'וועט פאַסירן, עס דאַרף פאַסירן. און עס טרעפט טאַקע אויך, אַמאָל ווען איר ריכט זיך אויף דעם, און אָפט נאָר אומדערוואַרט. און דאָס אומדערוואַרטעטע טרעפט אײך גראָד דעמאָלט, ווען איר זייט פאַרטראַכט און פאַרקוקט, און מיט אַמאָל ניט אײך דער צי פון „לאַין“ אַ טרייסל און באַלד שיסט פון וואַסער אַרויס אַ פיש, ווי אַ טאָר פּעדאָ; ער ברעכט די לופט, שפּרינגט אין אַלע זייטן און פאַרשווינדט מיטן „לאַין“ טיף אין וואַסער. איז, ווי קאָן מען פאַרגעסן אזאַ מאַמענט? — ער בלייבט אויף אייביק אין אייער זפרון און איר לעבט שטענדיק מיט דער האַפענונג איבערצולעבן נאָך און נאָך אַזעלכע מאַמענטן ביים פישן דורך „טראָלינג“.

ביים פישן דורך דעם „טראָלינג“ מעטאָד איז וויכטיק אויסצוגע-פינען, צי די פיש זיינען גאַנצט צום גרונט, אָדער אין דער הויך פון וואַ-סער. עס איז דעריבער ראַטזאַם, אז ביים אָנהויבן פישן זאָל איינער פון די פישערלייט לאָזן זיין „לאַין“ גאַנצט צום גרונט, און דער אַנדערער דאַגעגן, הויך, אונטער דעם צודעק פון וואַסער, ביז ס'וועט זיך אַרויס-ווייזן, וואָס פאַראַ שפּייז די פיש נעמען בעסער. מיט אַט דעם מיטל

באנוצן זיך גאָר אַ סך ספּאַרטסלייט ווי אויך פּראָפּעסאָיאַנעלע פּישער-
לייט.

ביים „טראָלן“ אין די זיסע וואַסערן איז אַלס צוציאַונג-מיטל אויך
גוט האַלב-לעבעדיקע שפּייז, לַמשל אַ פּישל, וואָס איז שוין מער טויט
ווי לעבעדיק; עס דאַרף אָבער אַזוי גוט צוגעטשעפעט ווערן, אַז דער
פּיש זאָל עס ניט קאַנען שנעל אָפּרייסן, ניט אַנרירנדיק אַפּילו דעם האַקן;
די „שפּייז“ דאַרף זיך טראָגן גיך נאָכן שיפל, זיך דרייען אין וואַסער
און מאַכן במילא דעם אינדרוק ווי זי וואַלט געווען לעבעדיק. דאָס
זעלבע איז אויך מיט אַ וואָרם, מיט אַ זשאַבע, מיט אַ שטיקל ווייס
חזיר-פּעטס, וואָס איז גוט צוצוטשעפען צו אַ באַוועגלעכן קאָלירטן
לעפעלע, צו וועלכן ס'ווערט צוגעפּעסטיקט אַ גרויסער האַקן. די לעפעלאַך
(„ספּינערס“) פון פּלערליי גרויס, זיינען זייער נוצלעך און ציען צו די
פּיש דורך זייער שיינען און בלישטשען אין וואַסער. גאָר אַפט האָב איך
זיך באַנוצט מיט אַ בייכל פון אַ קליין „פּערטשל“, קאַרעסל, אָדער
אַן אַנדער קליין פּישל, וואָס איך האָב צוגעטשעפעט צום „ספּינער“
און האַקן און געהאַט דערפּאָלג אין „טראָלן“, בפרט אין געיעג נאָך העכט.
דער עיקר איז ניט צו אַיילן זיך מיט דעם הויפט-שלעפּ פון „לאַיז“. לאַזט
דעם פּיש זי גוט אָננעמען, גיט אים מער „לאַיז“, לאַזט אים גיין, רייסט
עס ניט אַרויס פון זייער ציינער, גיט אים נאָך, און דאן וועט ער זיכער
זיין אייער געפּאָנגענער. ווען איר פּילט דעם פּיש און איר זייט שוין מיט
אים געקניפט און געבונדן, דאן פּאָלנט מיר, זייט קאַלטבלוטיק; שטעלט
אָפּ דעם מאַטאַר, אָדער שוואַכט אָפּ די שנעלקייט פון שיפל און פּירט
דעם קאַמף מיט אַ שטייפּער „לאַיז“. לאַזט די מכשירים טאָן זייערס.
זיי וועלן שוין דעם פּיש אויסמאַטערן און אַריינברענגען. זייט נאָר רואיק
און באַמיט זיך עס צו טאָן ריכטיק.

זאָל אייך אָבער נאָט אויסהיטן פון גיין „טראָלן“ מיט אַ גאַנצער
באַיאַסטער פּישערלייט. איר וועט זיך דאן פאַרשטערן אייער תּענוג,
מחמת צופּיל „לאַינס“ וועלן זיך אייך נאָכשלעפּן און זיך פּלאַנטערן
אין וועג. ווען מען כאַפט אַ גוטן פּיש, איז אויך גוט צו האַבן די מעג-
לעכקייט פון פירן מיט אים אַ קאַמף אין אָפּענע וואַסערן. מער ווי
צוויי „לאַינס“ דאַרפן ניט נאָכגיין נאָך אַ שיפל. עס מעגן אין שיפל
זיין מער מענטשן, אָבער ניט מער ווי צוויי „לאַינס“ דאַרפן באַנוצט
ווערן פאַר דעם פּיש-פּאַנג און דערביי, ווען איינער כאַפט אַ פּיש און

ראנגלט זיך מיט אים, דארף דער צווייטער ארייננעמען זיין „לאזן“,
פרי צו לאזן דאָס וואסער פריי פון אלע שטערונגען.

קיין ספק ניט, אז מען קאן האָבן א סך פארגעניגן פון אַט דעם
פיש־פאנג־מעטאָד, אויב מען היט אָפּ די פללים וואָס זיינען דאָ אָנגעד-
צייכנט געוואָרן. איך ווייס עס פון אייגענער דערפארונג פון מיינע פילע
פיש־פאנג־רייזעס דורך „טראָלינג“, אויף די וואסערן פון מינעסאָטאָ,
אין געיעג נאָך „פייקס“; אויף די טייכן פון קאנאדע, נאָך העכט; אין
די ים־וואסערן נאָך „בלופיש“, „סטריפט בעס“, און „מאקערעל“; אויף
די וואסערן פון גאַלף אין פלאָרידא, נאָך „טראוט“, „קינג פיש“, און
„גרופער“, און אויף מיינ היימישן טייכל, נאָך „פערטש“, „העכט“,
און „בעס“ מפל הימינים. ווער שמועסט נאָך פון א סך מאָל „טראָלן“
נאָך „מאסקיס“, „סנוק“, „נאָרדערן פייק“ און אויך נאָך אנדערע
מינים פיש אין אייראָפּעאישע וואסערן. אומעטום האָב איך זיך באנוצט
מיט דעם מעטאָד פון „טראָלן“ און געהאט פון דעם אסך פארגעניגן
ביים ספּאָרט פון פיש־פאנג

ג.

און איצט קום איך אויך באקענען מיט דעם מעטאָד פון פיש-
פאנג, וואָס הייסט „באיט־קעסטינג“. פרי דעם מעטאָד אָנצואווענדן,
טאקע ממש אויף צו פאנגען פיש, מוז מען זיך לערנען און טאקע אָפּ-
געבן אביסל צייט אויף פראקטיצירן און פארפולקאמען זיך. דער דאָזיקער
מעטאָד איז ניט קיין נייער, אָבער אויך ניט קיין גאָר אַלטער. עס זיינען
נאָך היינט צו טאָג פאראן אזעלכע לענדער, ווי אפילו די שווייץ למשל,
וואו די פיש־פאנגער זיינען כמעט ניט באקאנט מיט דעם מעטאָד. וואָס
זאָל מען שוין זאָגן וועגן ווינציקער אנטוויקלטע לענדער אויף דער
וועלט? פאראן אויך מיליאָנען פישערלייט דאָ אין לאַנד, וועלכע הויבן
זיך גאָרניט אָן צו אינטערעסירן מיט אזא מעטאָד ווי „באיט־קעסטינג“,
הנם זיי זיינען פארקאכטע ספּאָרטסלייט. באמת זיינען די וואָס האָבן
זיך אויסגעלערנט און פאראינטערעסירט מיט דעם מעטאָד אין א פיל
בעסערער לאַגע, פון די וואָס קאָנען אים ניט. זיי, די „קעסטערס“, האָבן
די שפּיל ווי פאנגרעסערט און פארבעסערט. זיי קאָנען אראָפּ פון טיך,
נאָך שעה־לאַנגן פישן, ווען עס איז ניטאָ קיין זכר פון א בייסנדן פיש,
אינגאנצן צופרידענע, בעת די אנדערע פישערלייט, אין אזא סיטואציע,

זען אויס מיר פון לאנגווייליקייט; זיי, די „קעסטערס“, האָבן אַחוץ פּי־שפּאַנג, געטאָן עפעס די גאַנצע צייט; געשאָסן ווי פון אַ ביקס, געד צילט אין פאַרשיידענע ערטער, געזוכט צו טרעפן געוויסע פונקטן און פון דעם שפּיל אַליין באַמת הנאה געהאַט.

עס טרעפט, אַז דער איינציקער וועג אויף כאַפן די גרויסע, די געהויבענע פּי־שפּאַנג, איז בלויז דורך „קעסטן“ און אַ פּי־שפּאַנג וועלכער באַנוצט זיך מיט דעם מעטאָד, האָט דעריבער די אויבערהאַנט איבער די אַנדערע, וועלכע קענען זיך אויף דעם אופן ניט באַנוצן מיט די מכשירים. מיר איז שוין אויסגעקומען צו טרעפן זיך מיט געניטע, גוטע פּי־שפּאַנג, וועלכע האָבן געמוזט צווען, ווי מיר אַרבעטן מעשים מיט גרויסע „בעס“ און טאַקע אויך באַוואַנדערן אַונזער קונסט, בעת אַליין האָבן זיי ניט געקאַנט זיך באַטייליקן דערביי, מחמת זיי האָבן קיינ מאָל ניט באַמיט זיך אויסצולערנען דעם מעטאָד פון „קעסטן“. בכלל איז דער מעטאָד אַ העכסט אינטערעסאַנטער און איז אַנטוויקלט צו אַ באַזונדערער קונסט. ס'זיינען פאַראַן שוין אויך אַזעלכע פּי־שפּאַנג, וועלכע לאָזן זיך אויף דעם טייך בלויז צוליב דעם „קעסטן“ און זיינען גאָר ווייניק פאַראַינטערעסירט אין פּי־שפּאַנג גופאַ. ס'קומען אַפּילו פאַר אין לאַנד אויסשטעלונגען, אויף וועלכע קינסטלער־עקספּערטן באַווייזן פאַר טויזנטער צושייער פאַרשיידענע קונצן מיט די מכשירים פאַר „קעסטינג“, און רופן אַרויס באַוואַנדערונג מיט זייער אַרבעט.

דער מעטאָד פון „קעסטן“ באַשטייט אין דעם, וואָס צו אַ קורצער ווענטקע ווערט צוגעטשעפעט אַ ספּעציעל שפּאַלעכל (ריעל) מיט אַ פּיינער „לאַין“, וועלכע לויפט אַרויס פּריי און ניט געשטערט און צו דער ענד פון „לאַין“ ווערט אַנגעטאָן אַ „פּלאַג“. יעדער וואָרף הייסט אַ „קעסט“. די גאַנצע תּורה באַשטייט אין דעם, וואָס די האַנט וואַרפט דעם „פּלאַג“ מיט אַזאַ שוואַנג, אַז ער שניידט דורך די לופט און פאַלט אויף דעם באַשטימטן פונקט. מיט דער צייט לערנט מען זיך אויס צו וואַרפן ווייט און פינקטלעך, צו טרעפן לייכט און שוין אין ציל. ערשט דאַן, ווען מען לערנט זיך אויס ווי אַזוי צו באַנוצן זיך מיט דער ספּעציעלער ווענטקע, פאַנגט זיך אָן דער פּראָצעס פון כאַפן פּי־שפּאַנג דעם מיטל.

אויף אויסשטעלונגען איז מיר אויסגעקומען צו זען, ווי שטאַרק ס'איז אַנטוויקלט די פינקטלעכקייט ביי דער קונסט פון „קעסטן“, און ווי אַזוי ספּעציאַליסטן האָבן באַווייזן צו טרעפן דעם „פּלאַג“ אָן האַקנס

און ארויסשיסן א סיגארעט פון דעם מויל פון איינעם, וואָס איז גע-
שטאַנען פּופּציק אָדער זעכציק פּוס די ווייט; צו טרעפּן אין ציל, וואָס
איז גרויס ווי א פּענע און צו שיסן וואוהין נאָר דער עולם פּאַרלאַנגט,
פּונקט ווי פּון א ביקס. פּאַרשטייט זיך, אַז דאָס זיינען די דערגרייכונגען
פּון טשעמפּיאָנס, וועלכע שלאָגן יעדעס יאָר נייע רעקאָרדן אין פינקטלעכ-
קייט און ווייטקייט. עס איז דערביי אומבאַדינגט נויטיק צו האָבן די
ווענטקע פּון בעסטן מאַטעריאַל און דאָס שפּאַלעכל ("ריעל") זאָל זיך
באוועגן ווי א זייגער. זאָל זיך גאָט מרחם זיין, ווען דאָס שפּאַלעכל
איז ניט מיט אַלעמען. אין אַזאַ פּאַל איז בעסער ניט אָנצוהויבן, ווייל
איער מי וועט טויגן אויף פּרות.

דאָס שפּאַלעכל מוז זיין אָנגעשטעלט ווי א פּידעלע, מחמת אין
קעגנפּאַל וועט עס ניט שפּילן ריכטיק, אייך נאָך אָפּטאָן אויף צו להכעיס
און פּון הנאה האָבן איז דאָך שוין אָפּגערעדט. אָבער ווען אַלץ איז
אין אָרדענונג, דאָס שיפּל לאָזט זיך לאַנגזאַם שווימען פּאַראַלעל מיט דעם
ברעג, צו די ערטער, וואו מען איז חושד אַז פּיש דרייען זיך דאָרט
אַרום; ווען דאָס שפּאַלעכל פּאַרהאַקט זיך ניט און יעדער שאָס טרעפט
פינקטלעך — דאן קאָן מען ערשט ריכטיק אָפּשאַצן דעם באַדייט פּון
אַט דעם, "פּישינג" מעטאָר.

ווער קאָן דען איבערגעבן דאָס געפּיל פּון צופּרידנקייט בעת דער
שפּיל, ווען איר פּאַרוואַרפט און ברענגט צוריק אַרײַן די "לאַיף" און
ווען יעדער ריר פּון שיפּל ברענגט אייך צו נייע ערטער. אַזוי גייען שעהן
און איר ווערט פּאַרוואַנדלט ווי אין א יעגער, און אַלע אייערע חושים
ווערן פּאַרטאָן, פּאַרקניפּט אין דעם אינטערעסאַנטן שפּיל פּון "קעסטן".

עס איז אָבער ניט נאָר א שפּיל. ס'זיינען פּאַראַן פּיש, וואָס ווייזן
אַרויס א באַזונדערן אינטערעס צו די קינסטלעך געמאַכטע, "פּלאַנס".
אַמאָל גייען זיי נאָך און באַטראַכטן די משונהדיקע באַוועגונגען פּון
דעם "פּלאַג", וואָס טונקט זיך און בויגט זיך, שווימט רעכטס און
לינקס, אָט גיך און אָט פּאַמעלעך, לויט די מאַניפּולאַציעס פּון דער
ווענטקע, אין דער האַנט פּון פּיש-פּאַנגער. און פּונקט ווי ס'וואַלט דעם
פּיש עפעס צו'פעס'ט, גיט ער א כאַפּ דעם "פּלאַג" און א יאָג, ביז ער
ענדיקט אין א געראַנגל אויפן וועג פּון וואַסער צום שיפּל. אַמאָל לאָזן
זיך גרויסע, "בעס", "העכט", "סנוקס" און "פּייק" נאָך דעם "פּלאַג",
ווי נאָר ער גרייכט דאָס וואַסער. דער "פּלאַג" איז נאָך רעכט ניט נאָס

געוואָרן און דער פּיזש האַלט זיך שוין צו אים פעסט צוגעשמידט און אַרבעט מעשים זיך צו באַפרייען. יעדער מין „פּלאַג“, און זיי זיינען דאָ אין די צענדליקער און אפשר הונדערטער, שטעלט מיט זיך פאַר אַ נאַכט מאַכונג פון אַ לעבעדיק באַשעפעניש, וואָס געפינט זיך אין דער לופטן, אָדער אין וואַסער. דער „פּלאַג“ ווערט באַפּוצט מיט אַלערליי קאָלירן און ווען מען וואַרפט אים אַרויס, גיט ער טאַקע ווי אַ שאַס פון אַ קויל, אָבער ווען מען ברענגט אים צוריק, דאָן דאַרף ער נאַכמאַכן ביים שווימען אַ לעבעדיק באַשעפעניש.

וואָס מער ציטעריק, טאַנצנדיק, בהלהדיק, און איילנדיק דער „פּלאַג“ איז, אַלץ בעסער זיינען די אויסזיכטן צו פאַנגען אַ גוטן פּיזש. ביז היינט צו טאָג איז נאָך ניט באַקאַנט, למאי די גרויסע „שפּיל־פּיזש“ יאָגן זיך נאָך אַט דעם אויסגעשניצטן שטיקל האַלץ. איז עס הונגער, אָדער פעס? — יאָגן זיי זיך נאָך דעם, ווייל עס שטעלט פאַר אַ געשמאַקן ביסן, אַ לעבעדיק באַשעפעניש וואָס ראַנגלט זיך אין וואַסער, אָדער דאָס מאָרנע טאַנצנדיקע „באַשעפעניש“ צערייצט די פּיזש, ברענגט זיי אַרױן אין פעס און זיי זוכן עס אַוועקצוטרייבן און פאַרשטויסן?

יאָ, עס זיינען פאַראַן וועגן דעם חלוקי דעות. מיר אַליין איז אַמאָל אויסגעקומען צו כאַפּן אַ גרויסן „בעס“, וועלכער האָט זיך געוואָרפן אויף מיין „פּלאַג“ מיט אַ ווילדן שטורעם און ווען איך האָב דעם פּיזש געבראַכט אין שיפל און גענומען פון אים באַפרייען דעם „פּלאַג“, איז אין זיין מויל געלעגן אַן ערשט איינגעשלונגענער „בולהעד“, פון אזא גרויס, אז ער האָט אים ניט געקאַנט אַראָפּשלינגען אין מאָגן. פרעגט זיך, פאַרוואָס האָט דער „בעס“ זיך געלאָזט גיין נאָך דעם „פּלאַג“? — ווי אזוי האָט ער געקאַנט זיין הונגערדיק, ווען ער האָט געהאַט אַ פולן מויל מיט „בולהעד“? — ניט אַנדערש, נאָר ער איז מסתמא געדלעגן אונטער אַ שאַטן און באַקוועם זיך געקוויקט מיטן מאַכל, ווען דער „פּלאַג“ האָט גענומען מאַכן אַ טומל, פאַלן איבער זיין רוי־פלאַץ, אים שטערן, און ער האָט זיך דעריבער מיט פעס אַ לאָז געטאָן אָפּטרייבן דעם צעשטערער. אזוי קאָן מען עס דערקלערן. בין איך אָבער ניט גרייט אַנצונעמען אַט די השערה. ווייל איך גלויב, אז ווען אַ פּיזש עסט — פרעסט ער; ער שטאַפט זיך אָן ווי אַ קעמל און יעדער מין אַכילה וואָס קומט אים אונטער, כאַפט ער און שליינגט זי איין — א „בולהעד“, אַ קליין פּיזש, אָדער אַן אַנדער לעבעדיק טאַנצנדיק באַשעפעניש. פרעגט זיך אָבער: אויב צוליב דעם עסן, טאָ צו וואָס די ווילדע אַטאַקע, צו

וואָס דער אָנפאַל מיט אזאָ שטורעם? — איז דער ענטפער, אז בידע זאכן שפילן אַ ראָלע: אי דער הונגער, אי דער פעס. אז דער פיש איז הונגעריק איז ער שוין במילא אין פעס...

איין זאך איז זיכער, אז מיט גלאַט אַרויסוואַרפן דעם „פלאַג“ און בלויז דרייען דעם שפאַלעכל אויף אַריינברענגען אים צוריק — וועט איר כמעט גאַרניט דערגרייכן. פרי צו האָבן דערפאַלג, דאַרף מען מיט דעם „פלאַג“ מאַכן פאַרשידענע קונציקע באַוועגונגען, און אויך ניט שטענדיק זיך שיפן און „קעסטן“ ביי די ברעגן אָדער אין בוכטעס. ס'זיינען אויך פאַראַן אַ סך ערטער אין מיטן טייך, וואָס האָבן גענוג צודעק און וואו די פיש האַדעווען זיך. אַ ריכטיקער „פלאַג“, וואָס טרעפט אין דער ריכטיקער צייט, ברענגט די ריכטיקע רעזולטאַטן. דאַרף מען טאַקע אויספראַוואַן. אַט האָב איך גראָד ליב אין אַ הייסן זומער־טאָג, ווען די זון ברענט און ווען די גרויסע פיש שווימען אין דער טיפעניש נעבן די קוואַלן, ניט זייענדיק קיין בעלנים אויף שפיז — זיך אַרויס צולאָזן צו די פלעצער אין מיטן טייך, וואו אונטערן וואַסער זיינען דאָ וואַרצלען פון ביימער, וואָס וואַרפן זייערע שאַטנס, און אַהין אַריינצור שיסן אַ „פלאַג“, וואָס רופט שטענדיק אַרויס די „בעס“ צו אַ מלחמה, ווי איך וואָלט מיט זיי געהאַט אַ באַשטימטן אָפּמאַך. זיי פאַרפעלן ניט זיך צו באַווייזן און איך פאַרפעל ניט זיי צו באַזוכן ביי יעדער געלעגנ־הייט. עס געלונגט מיר אָבער ניט צו פאַנגען מער ווי איין פיש פון דעם זעלבן פלאַץ, סיידן ווען אַך קום אַהין ערשט מיט אַ צייט שפעטער.

די „פלאַגס“ זיינען צעטיילט אין אזוינע, וואָס שווימען אויף דעם וואַסער, אונטערן וואַסער און אין די טיפענישן פון וואַסער; זיי זיינען אזוי געבויט, אז זיי זאָלן קענען גרייכן די פיש אין פאַרשידענע ערטער. ווי איר ווייסט, האַדעווען זיך די פיש אַמאָל אויף דעם גרונט, אַמאָל און מיטן וואַסער, און אַמאָל גאָר פון אויבן, אויף דער פלאַך פון טייך. דאַרף מען באַשטימען, צו גרייכן זיי לויט די אומשטענדן. אָבער דער גרעסטער פאַרגעניגן איז, ווען זיי האַדעווען זיך פון אויבן און כאַפן דעם „פלאַג“ אויף דער אויבערפלאַך פון טייך. דאָן זעט איר דעם גאַנצן פראָצעס און איר לעבט איבער די גאַנצע דראַמע — דעם „קעסט“, דעם אָנפאַל, דעם געראַנגל און דעם פאַנג.

ווען איר קוקט אויף דעם טייך, כפרט אין אַ שטילן טאָג, ווען דאָס וואַסער איז גלאַט ווי אַ שפיגל, און באַמערקט גרויסע רעדער, וואָס ווייזן זיך קליין און ווערן אַלץ גרעסער און גרעסער ביז זיי פאַרשוואַנדן,

איז עס א סימן, אז א פיש יאָגט זיך נאָך שפיין פון אויבן. אָדער ווען איר הערט אמאָל א וואָרף, א פליוכע, ווי א שטיין וואָלט געפאלן אין וואַסער, דאָן נעמט די קורצע „קעסטינג“-ווענטקע און לאָזט א „פלאַג“ צו יענעם פונקט. איר וועט אזוי ארום האָבן א גוטע געלעגנהייט צו פאָקן די חברהלייט, וואָס טומלען אויף דעם וואַסער און שטערן די ר, און דערביי הנאה האָבן פון דעם מעטאָד פון „קעסטן“.

ווען א פיש ווערט געפאָנגען אויף א „פלאַג“, איז זייער וויכטיק באַלד א גוטן צי צו טאָן די „לאַין“ דורך דער ווענטקע, פרי די האָקנס זאָלן זיך גוט פאַרטשעפען. די גאַנצע צייט מוז די „לאַין“ זיין שטייף, ניט נאַכגעלאָזן, אָבער אויך ניט צו שטייף, סיידן איר ווילט, אז דער פיש זאָל אַרויסטאַנצן פון וואַסער הויך אין דער לופטן און מאַכן א פאָר אַקראַבאַטישע שטיק. אויב דער פיש איז א מיטגליד פון דער „בעם“-משפחה, וועט ער עס טאָן, ווי נאָר די „לאַין“ ווערט געצויגן צו שטייף. אָבער אויב איר זוכט בלוין צו ברענגען אייער פאַנג, אָנשטאַט צו שפילן, דאָן האַלט א שטייפע „לאַין“ די גאַנצע צייט און שפילט מיט אים דורך דער שטייפער „לאַין“. איר קענט דעם פיש אפילו נאָכ געבן, ווען ער שלעפט שטאַרק, אָבער אלץ אויף א שטייפער „לאַין“. געדענקט, אז ניט קוקנדיק אויף דעם וואָס דער „פלאַג“ האָט אויף זיך פון זעקס ביז ניין שאַרפע האָקנס, ווי נאָרדלען, געלונגט דאָך נאָר אַפט דעם פיש זיך צו באַפרייען, דורך די שטיק וואָס ער ווענדט אָן אין געראַנגל.

מען דאַרף שפילן מיט דעם פיש פאַרויכטיק און אין דעם שפיל דורך דער ווענטקע און שפאַלעכל (ריעל) אויסמאַטערן אים, ביז ער פאַרלירט די פוחות און בלייבט גרייט פאַר דער נעץ, וואָס ברענגט אים אין שיפל.

עס טרעפט אָבער נאָר אַפט, אז אויך דער מעטאָד ברענגט ניט קיין רעזולטאַטן. דאַכט זיך, אז אלץ איז אין אַרדענונג, דער „פלאַג“ טרעפט אין די באַשטימטע ערטער גלייך אין ציל, די באַוועגונגען אויפן וועג צוריק זיינען רייצנדיקע, און פונדעסטוועגן מאַכן זיך די פיש אונטן אין וואַסער ניט זעעוודיק און ניט וויסנדיק. עס גייען אמאָל דורך גאַנצע שעהן, עס בענקט זיך נאָך א שפרונג פון א פיש, נאָך א כאַפ פון א הונגעריקן וואַסער-טיגער, אָבער אומזיסט. מען בייט דעם „פלאַג“ פון אַזא, וואָס זעט אויס ווי א שיין פישל אויף א זשאַבע; פון א זשאַבע אויף א „פערטש“, אָדער נאָר אויף א שלענגל, וואָס שווימט אויפן

וואסער; מען פראווט אויבן, אונטן, און עס גייט ניט. און פלוצלינג, ווען איר זייט שוין גרייט אויפגעבן די פראוון און אראָפּ פון טיך, ניבן זיך אמאָל אַ לאָז די פיש, ווי זיי וואָלטן ניט וועלן איר זאָלט אַוועק אַן אומצופרידענער. איר בעט זיך דאַן גיך איבער און לאָזט זיך אַריינלאָרן און בלייבן אַ סך אַ סך לענגער, ווי איר האָט ברעיה געהאַט. וואָס, וואָס, נאָר צייט אויפן וואסער שפילט ניט קיין ראָלע. דער גרעסטער שונא אויפן טיך איז טאַקע נאָר דער זייגער ...

מיין בעסטער פאַרגעניגן איז, אַרויסצוקומען זומער גאַנץ פרי, נאָך איידער די זון גייט אויף, און זיך לאָזן אין אַ געגנט וואָס איז אַזוי געפאַקט מיט וואָרצלען פון ביימער, אַז מען קען קוים דורכפאַרן מיטן שיפּל. אַלץ אַרום דרימלט נאָך. ערטערווייז שייַלן זיך די ביימער אַרויס פון נאַכט־טוי. דאָס וואסער איז גלאַט און יעדער פאַל פון „פּלאַג“ צעשטערט די רואיקייט פון דער געגנט. קיינער שטערט אייך ניט, די פיש זיינען גרייט זיך צו פאַרמעסטן אין בוחות און די עטלעכע שעחן ביז די זון קומט אַרויס ברענגען אייך אַ סך אָפּפרישונג און באַגייס־טערונג.

ביים פישן דורך דעם מעטאָד פון „בייט קעסטנינג“ איז פאַראַן די מעלה, וואָס מען דאַרף מיט זיך ניט שלעפּן קיין לעבעדיקע שפייז, קיין ווערים, אָדער לעבעדיקע פיש, פאַר וועלכע מען דאַרף זאָרען זיי זאָלן איבערלעבן די היצן, אָפּפרישן דאָס וואסער, און דאָס גלייכן. אַ קליין קעסטלעך מיט „פּלאַגס“, אַ פאַר אַנדערע מכשירים, אַ ווענטקע מיט אַ גומער שפּאַלעכל (ריעל) און איר קענט זיין גרייט צו פישן ווי לאַנג איר ווילט. טייל פישערלייט לאָזן זיך גאַנץ אָפט אַרויס מיט איין „פּלאַג“ און באַמיען זיך אַפילו ניט צו בייטן אָדער אויספראוון אַנדערע. עס הייסט: וועלן די פיש טשעפען דעם „פּלאַג“, איז גוט; אויב ניט — אַרט מיך אויך ניט; „קעסטן“ וועל איך קאַנען מיט דעם „פּלאַג“ אויך ...

עס מיינט אָבער אויך ניט, אַז ביים מעטאָד פון „קעסטן“ מוז מען זיך נאָר באַנוצן מיט „פּלאַגס“. מען קאַן דערביי אויך אָנווענדן פּמעט אַלע מינים קינסטלעכע שפייז: לעפעלעך, פּעדערן מפּל המינים און אויך לעבעדיקע שפייז. דער מעטאָד קאַן אַזוי אַרום אויסגענוצט ווערן ביים פיש־פאַנג אויף אַלערליי אופנים און עס זיינען דעריבער פאַראַן צענדליקער טויזנטער פישערלייט, וואָס באַנוצן ניט קיין אַנדערן מעטאָד אַחוץ „קעסטן“. גיין פישן, מיינט ביי זיי, גיין „קעסטן“. און ס'איז טאַקע דאָ ביי זיי אַ סך וואָס צו זען: אַ שיינער „קעסטן“, אַ פינקטלעכער

שאָם, אַ גוטער געראַנגל, און בפרט אַ טיפע צופרידנקט מיט נאָטס
מתנה, מיט דעם טייכל און מיט דעם וועלטל אַרום.

יעדער געניטער פישערמאַן האָט זיך זיינע „פלאַגס“, זיינע „פליגן“,
זיינע מכשירים און ער גלויבט, אַז אַדאַנק זיי איז ער פעאיק צו כאַפֿן
גרויסע און שטאַרקע פיש. ער היט דעריבער די מכשירים ווי אַן אויג
אין קאַפּ. ער וועט זיך מיט זיי ניט שיידן, מחמת זיי דערמאָנען אים
אין אַ גאַנצער ריי אינטערעסאַנטע און אָנגענעמע פישעקספעדיציעס.
זאָל אייך דער אויבערשטער אויסהיטן פון אַרויסזאָגן אַ ביסל אַפיקורסות,
וועגן די מכשירים פון אַ פישערמאַן. פונדעסטוועגן האָבן די פישערלייט
אַפּט ליב צו רעדן וועגן דעם אופן פון פישן, ניט ווייניקער ווי וועגן
פישפאַנג גופא. עס איז ווערט צו זען מיט וואָס פאַראַ ברען און ענד
טוויאַזם זיי פירן זייערע שמועסן אין ספּאַרט־געשעפט, אין „פישניג“
קלוב, ביים טייך, אָדער גאָר אין מיטן ווינטער אַרום דעם פייערפלאַץ,
ווען די וועלט אַרום איז באַדעקט מיט אַ ווייסן שניי־צודעק.

כאמת זיינען אין די ספּאַרט־געשעפטן זעלטן פאַראַן מכשירים
וואָס טויגן ניט. זיי זיינען אַלע געבויט לויט די אָנווייזונגען פון עקס־
פּערטן, געניטע פישערלייט. עס איז אָבער אַ טעות צו מיינען, אַז יעדער
„פלאַג“ וועט כאַפֿן פיש אוממעטוב, צו יעדער צייט, אונטער אַלע אומד
שטענדן. יעדער „פלאַג“ האָט זיך זיין פלאַץ, זיין צייט, און אַפילו זיין
טייך און נאָר דורך דערפאַרונג קאָן מען לערנען גענוי וואו און ווען
זיך מיט אים צו באַנוצן.

מען דאַרף זיין זייער פּאַרויכטיק ביים „קעסטן“. עס איז אַ געד
פערלעכער וואָפּן אין האַנט פון „קעסטער“, און קאָן חלילה ברענגען
אַ סך שאַדן. דער פּוּח פון „פלאַג“ ביים וואַרפן דורך דער ווענטקע
איז מוראדיק שטאַרק. און פאַרטשעפען מיט אים אַ פריינט אין שיפל...
לאַמיר בעסער ניט טראַכטן וועגן דעם. עס זיינען פאַראַן גוטע פישער־
לייט, וועלכע שיסן אַ „פלאַג“ ווייט, פינקטלעך און שיינ, אָבער איך
וועל מיט זיי ניט גיין בלויז דערפאַר, וואָס זיי זיינען ניט גענוג פּאַר־
זיכטיק. זיי באַנוצן זיך מיט אַ זייטיקן „קעסט“, און דאָס איז געד
פערלעך, ווען עס זיצן אין שיפל אויך אַנדערע. מען דאַרף וויסן, אַז צום
אַרויסוואַרפן זיינען דאָ אַלערליי אופנים. מען קאָן עס טאָן איבערן
אַקסל, דורך אַ זייטיקן וועג, אָדער אונטערן האַנט. עס איז וויכטיק
צו קענען אַלע אופנים, אָבער דער בעסטער אופן, ווען עס איז דאָ
אַ פריינט אין שיפל, איז צו וואַרפן איבערן אַקסל; דערצו איז נויטיק

צו האלטן אן אויג אויך אויף דעם וואָס ס'טוט זיך אונטערן אַקסל. עס איז אַ וויכטיקער טייל פון לערנען „קעסטן“. דער מין ספּאָרט פּאָדערט, זיך אויסצוהיטן פון ספּנה, מחמת דער „פּלאַג“ אין די הענט פון אַ געניטן, אָבער ניט פּאַרזיכטיקן פּיש־פּאַנגער, קאָן ברענגען אַ סך צרות. דאָס איז איינער פון די הויפּט־געבאָטן, וואָס מען טאָר אויף קיין דגע ניט פּאַרגעסן. עס איז טאַקע דעריבער נויטיק צו האָבן מיט זיך אַ פּאַר מעדיקאַמענטן פּאַר גיכער הילף. אָבער ווי גאָט איז אייך ליב, היט זיך ביים קעסטן!

ווייל מען זיך נאָר נעמען די מי און זיך אויסלערנען ווי געהעריק צו באַנוצן אַ „קעסטינג־ווענטקע“; ווייל מען זיך אויסלערנען דעם שפּיל און זיך אָפּגעבן מיט דעם מעטאָד וואָס הייסט „באַיט קעסטן“, — מען מען זיכער זיין, אַז די אָנרעגונג צום פּישן וועט ביי אייך ווערן פּאַר־שטאַרקט, מער אָנציענד, אַ סך אינטערעסאַנטער, און פּאַרזיכערן אייך אַ סך פּאַרגעניגן ביים ספּאָרט פון פּיש־פּאַנג.

ד.

אַחרון אַחרון חביב: נאָך דעם, ווי מיר האָבן זיך באַקענט מיט די מעטאָדן פון „שטיף פּישן“, „באַיט קעסטינג“ און „טראָלינג“, קומען מיר צום פּערטן אופן פון פּיש־פּאַנג — „פּלאַי קעסטינג“.

עס איז אָנגענומען, אַז אָט דער מעטאָד איז דער פּיינסטער, איידל־סטער און אַריסטאָקראַטישסטער, אין פּאַרגלייך מיט די אַלע אַנדערע. צו זיין צווישן די, וואָס קאָנען זיך באַנוצן מיט די מכשירים ביים פּאַנגען פּיש דורך „פּלאַי קעסטינג“, מיינט צו דערגרייכן אַ הויכע מדרגה אויף דעם געביט. פּאַרזוכט מען דעם טעם פון שפּילן און אַריינברענגען אַ פּיש אויף דעם אופן, מיינט טאַקע אָנהויבן קוקן אויף אַלע אַנדערע מיטלען פון אויבן אַראָפּ. עס איז שוין באַלד עפעס ווי באַלאַנגען צו אַ באַזונדער משפּחה ספּאָרטסלייט. פּאַראַן פּישערלייט, וואָס וועלן בשום אופן ניט פּאַנגען קיין פּיש דורך די פּריער אָנגעוויזענע מעטאָדן; זיי קוקן אפּילו גאַנץ אַפּט אויף אַנדערע פּישערלייט, ווי אויף קנאַפע ספּאָרט־לייט, מחמת לויט זיי, קומט אויס, אַז דער איינציקער מיטל פון אמתן פּיש־פּאַנג־ספּאָרט איז בלויז און נאָר דורך „פּלאַי פּישנג“.

איז עס זיכער, אז אָט דער מיטל איז אַ גאָר אינטערעסאַנטער און
עס פאָדערט זיך פיל קענטעניש מיט אים זיך צו באַנוצן, און ווען מען
געוויינט אַ שלאַכט מיט אַ היפּשן פּיש, דורך פּאַנגען אים מיט אַ קליין
„פּליגעלע“ אויף אַ זייער גרינגער ווענטקע, איז עס אַ דערגרייכונג,
אַבער מען דאַרף אויך ניט איבערטרייבן; עס האַלט נאָך גאָר ווייט פּון
אוועקמאַכן מיטן האַנט די אַנדערע מיטלען פּון פּישפּאַנג, מחמת אַלע
מיטלען האָבן זייער צייט און אָרט.

אייך איז שוין באַקאַנט, אז די שפּייז פּון פּיל פּיש, כּפּרט פּון
די מינים נאָך וועלכע פּישפּאַנגער יאָגן זיך שטאַרק, באַשטייט פּון
פּלערגליי פּליגן. פּון אַנהויב פּרילינג ביז סוף זומער, איז דער טייך ממש
באַלאַגערט מיט פּאַרשיידענע פּליגן, אַזוינע וואָס קומען אויף דעם
וואַסער, און אויך אַזעלכע וואָס קומען פּון דעם וואַסער. מחנותווייז
לאָזן זיי זיך אַרונטער אין פּאַרשיידענע צייטן, אַמאָל גלייך אויף דעם
וואַסער און אַמאָל גאָר נאָענט צום וואַסער. אָט די פּאַרשיידענע אויס-
געפּוצטע קאָלירטע פּליגעלאַך באַוואַכן דעם טייך און דינגען פּאַר די פּיש
אַלס געשמאַקע שפּייז.

אַפּילו אין לענדער, וואו דער פּישפּאַנג איז נאָך גאָר ווייט אַפּ-
געשטאַנען, זיינען די צוויי הויפט-מיטלען צו פּאַנגען פּיש, פּליגן און
ווערים. דאָ, אָבער, האָט מען עס אַנטוויקלט, ממש צו אַ קונסט. די
זעלבע פּליגעלאַך, וואָס די נאַטור אַליין שיקט אַרונטער צום וואַסער,
ווערן קינסטלעך אַזוי נאָכגעמאַכט, אז ס'איז שווער מיטן אויג צו דער-
קענען דעם אונטערשייד.

דאָס פּאַנגען מיט אימיטירטע פּליגעלאַך הייסט „פּלאַי פּישנג“. דאָס
וויכטיקסטע איז, ווי אַזוי אַרויסוואַרפּן אויפּן וואַסער, אז עס זאָל זיך
אַרונטערלאָזן ווי די אמתע פּליגעלאַך טוען עס. ניט נאָר זיך אַרונטער-
לאָזן, נאָר אויך דורכמאַכן אויף דעם וואַסער די זעלבע באַוועגונגען,
וואָס פּליגן מאַכן דורך, ווען זיי באַרירן דאָס וואַסער. דאָס קומט ניט
אַן אַזוי גרינג, און אויך ניט דורך דעם, וואָס מען קויפט די נויטיקע
מכשירים. פּונקט ווי „כאַיט קעסטן“, אַזוי מוז אויך „פּלאַי קעסטינג“
פּריער פּראַקטיצירט ווערן, פּדי צו קענען אַרויסוואַרפּן, אי ווייט, אי
ניט אַרויסרופּן קיין חשד ביי די פּיש, אז דאָס איז עפעס ניט ווי עס
דאַרף צו זיין. אַנדערש פּאַרטרייכט מען דעם פּיש, וואָס וואַרט אויף
אַ פּליגעלע, אָנשטאַט אַרויסרופּן ביי אים אַ געיעג נאָך אַ געשמאַקן
פּרישן ביסן. די מכשירים זיינען געבויט אויף אַזאַ אופן, אז עס איז

מעגלעך דאָס צו טאָן, ניט אַרויסרופנדיק דעם מינדסטן חשד ביים אַרײַנר
נאַרן דעם פּיש איז דער פּאַסטקע, וואָס באַשטייט פּון אַ זײער קלײנעם
האַקן, פּאַרדעקט אונטער די קלײנע פּעדערלאַך, וואָס שטעלן צונויף
דאָס נאַכגעמאַכטע פּליגעלע.

די ווענטקעס פאַר „פּלאַי פּישײַנג“ זײנען זײער לײכט; זײער לענג
איז פּון 7 ביז 9 פּוס; די וואָג פּון 3 ביז 6 אונצעס, און זײנען ענלעך
צו אַ בײטש-שטעקעלע. אויך דער שנוּר פאַר דעם מעטאָד איז אַ ספּע-
ציעלער, און דעריבער טאַקע איז מעגלעך, ווען נױטיק, צו האַלטן אַ
צײט-לאַנג אַ „פּלאַי לאַין“ אויף דער אויבערפּלאַך פּון וואַסער. עס איז
גענוג אַנצושמירן אַט דעם שנוּר מיט אַ ספּעציעלן פּעטם, וואָס לאָזט
אײם ניט אַראָפּזונקען אין וואַסער. בעתן „פּלאַי פּישײַנג“ איז שטענדיק
נױטיק צו האַלטן דאָס אײמיטירטע פּליגעלע אויף דער אויבערפּלאַך,
פּדי דערמיט צו קענען ווי געהעריק מאַנעוורירן.

די קונסט פּון „פּלאַי פּישײַנג“ באַשטייט אין לערנען, ווי אַזוי צו
קענען אַרויסוואַרפּן דעם שנוּר ווייט און פּינגטלעך צום באַשטימטן
פּונקט. דאָס „פּליגעלע“ שפּילט דערביי קײן שום ראָל ניט, מחמת די
גאַנצע אַרבעט ווערט געטאָן מיט דער הילף פּון דער ווענטקע און „לאַין“.

די ווענטקע איז געבױט אויף אַזאַ אופן, אַז דער שפּײַ אירער
בױגט זיך עלאַסטיש און מאַכט מעגלעך צו שײסן דעם שנוּר אין פּאַר-
שײדענע פּונקטן, צו וועלכע מען וויל דערגרײכן מיטן „פּליגעלע“. אַגב
דאַרף מען דערביי ניט אָנווענדן דעם מינדסטן פּוח; מען דאַרף בלוז
וויסן, ווי אַזוי צו דיריגירן מיט דעם שנוּר און דעם געפּאַנגענעם פּיש.
דער פּישערמאַן דאַרף אַכטונג געבן, אַז דער שנוּר זאָל די גאַנצע צײט
זײן אַ שטיפּער און אָנגעצױגענער. וואָס לענגער עס דויערט דער גע-
ראַנגל צווישן דעם פּיש און דער ווענטקע, אַלץ שוואַכער ווערט דער פּיש.
ווען דער פּיש שלעפּט שטאַרק, דאַרף מען געדענקען, צו געבן אײם וואָס
מער „לאַין“, אָבער אַן אָנגעצױגענע, מחמת אַנדערש, קען ער מאַכן
אַ סוף צו דער ווענטקע. דער פּיש איז דאָך שטאַרקער פּון דער ווענטקע
און דעריבער דאַרף מען ניט מיט אײם שפּילן און ניט אײלן זיך אײם
אַרײַנצוברענגען.

קײן שום אַנדער מיטל גײט ניט דעם געפּאַנגענעם פּיש אַזאַ פּרײען
וועג אין וואַסער, ווי „פּלאַי פּישײַנג“. דעריבער איז דער שפּיל מיט אײם
אַזוי אײנטערעסאַנט און ניט אומױסט זײנען פאַראַן אַזוי פּיל פאַר-

קאכטע אָנהענגער פון „פלאַי פּישינג“-מעטאָד. אָפּט דויערט אַזאַ מין געראַנגל מיט אַ שפּיל־פּיּש פּון 15 ביז 20 מינוט, ביז מען ברענגט אים אַרײַן אין אַ קלײנער האַנט־נעץ. אָן אַזאַ מין נעץ וועט זיך קײן פּיּשער־מאַן נײַט אַרויסלאָזן אויף דעם מין פּיּש־פּאַנג.

צווישן די הונדערטער, נאָכגעמאַכטע קאָלירטע פּליגעלאַך זײנען פּאַראַן צוויי וויכטיקסטע מינים: טרוקענע און נאַסע. ביים פּיּשן מיט אַ „טרוקן פּליגעלע“ קען מען זען אויף דער אויבערפּלאַך פון וואַסער, ווי דער פּיּש יאָגט זיך נאָך דעם, בעת ביים באַנוצן זיך מיט אַ „נאַסן פּליגעלע“, קומט דער גאַנצער פּראָצעס פּאַר אינעווייניק אין וואַסער, און בלוז דורך דעם צי פון שנור דערפילט מען דאָס פּאַרטשעפּען זיך פון פּיּש.

די מערסטע ספּאַרטלייט באַנוצן זיך מיט בידע מינים „פּליגעלאַך“. צווישן דעם שנור און „פּליגעלע“ איז וויכטיק צוצוטשעפּען אַ „לִידער“¹ וואָס ווערט געמאַכט פון נײַלאָן. אַדאַנק דעם דערזעט נײַט דער פּיּש דאָס צוגעבונדענע „פּליגעלע“ צום שנור און שרעקט זיך נײַט צוצורירן צו דעם ביסן.

די בעסטע צײַט פּאַר „פּלאַי פּיּשן“ איז נאָר פּרי, אָדער שפּעט אין אָוונט. צו פּיּשן מיט „טרוקענע פּליגן“ איז אַמבעסטן, ווען דער טײַך איז רואיק, אָן אַ שטאַרקן ווינט. אין אַזאַ צײַט קען, אי דער פּיּש, אי דער פּיּשערמאַן זען קלאָר דאָס שווימענדיקע „פּליגעלע“.

ווי געזאָגט איז „פּלאַי פּיּשן“ אַ געהויענער און אַריסטאָקראַטישער אופן פון פּיּש־פּאַנג־ספּאַרט: עס איז פּדאָי צו באַקענען זיך מיט אַלע זײנע אײנצלהײטן, פּדי פון אים הנאה צו האָבן.

¹ אַ קורצע סטרונע, אויף וועלכער דאָס „פּליגעלע“ ווערט צוגעטשעפּעט צום שנור, און האָט דעם קאָליר פונעם וואַסער.

אן עקספערימענט מיט „בעס“

היינטיקן זומער האָט זיך מיר איינגעגעבן דורכצופירן אַ גאָר אינטערעסאַנטן עקספערימענט. עס איז אַלעמען באַקאַנט, אַז פּיש שרעקן זיך און אַנטלויפן, ווען זיי דערזעען דעם שאַטן פון אַ האַנט, אָדער דערפּילן אַ מינדסטע באַוועגונג. אַלץ וואָס מאַכט דאָס וואַסער וויבירן און אַ ציטער טאָן, פאַריאַגט זיי אין זייער באַהעלטעניש. פּונדעסטוועגן איז מיר אויסגעקומען אַ סך מאָל צו הערן, אַז מען קאָן פּיש צוגעוואוינען, אַז זיי זאָלן זיך ניט שרעקן פאַר מענטשן; זיי מאַכן פּיל היימישער און נאָענטער, אָנשטאַט אַז זיי זאָלן אַנטלויפן אַפּילו פאַר דעם שאַטן פון אַ מענטשן. קיין גרויסער מאַמין אין דעם בין איך ניט געווען. דערפאַר, טאַקע, האָב איך היינטיקן זומער באַשלאָסן די זאַך אויסצוגעפּינען און אויסצופּראַווון, כּדי זיך איבערצייגן אין דער מעגלעכקייט פון אַזאַ זאַך.

פון מיין טייכל לויפט אַ קליינער שטראָם און שניידט פאַר זיך אַ וועג אין פעלד אַריין. אין די זומער-הרשים ווערט דאָס טייכל אַזוי שטאַרק אויסגעטרונקנט, אַז דאָס וואַסער רירט זיך קוים ביז עס פאַלט אַריין אין לויפנדיקן טייך. אָבער אין אַנדערע צייטן פון יאָר לויפט דאָס וואַסער גענוג גיך און העלפט אַפּילו געוויסע פּיש דורכצוגיין פון איין אָרט צום צווייטן. דער שטראָם פאַלט אַריין אין אַ גרעסערן טייך און גיסט זיך צונויף מיט די לויפנדיקע וואַסערן פון איינעם פון די שענסטע טייכן אין אונזער געגנט. אפשר טאַקע דערפאַר האַלט זיך אַט דער קליינער שטראָם אַזוי שטאַלץ און לויפט אָפּט מיט אַ סך גדלות צו די אַנדערע וואַסערן.

ניט ווייט פון דעם שטראָם און גאַנץ נאָענט צו מיין זומער-היים האָב איך אויסגעגראָבן אַ ברייטן, אָבער ניט קיין טיפן גרוב, דורך וועלכן דער שטראָם פון טייך זאָל אַריינפאַלן און אַריינברענגען אַהין פּריש וואַסער. עס האָט געדויערט גענוג לאַנג ביז איך בין מיט דעם גרוב פאַרטיק געוואָרן. דעם גרונט האָב איך באַדעקט מיט דינעם, זווייט געלן זאַמר, געלאָזט דאָס וואַסער דורכשווימען דורך דעם גרוב, און אַזוי אַרום אים פאַרזיכערט מיט פּריש, לויפנדיק וואַסער. מיט גרויס פאַרזיכטיקייט האָב איך געבראַכט פון טייכל צען „בעס“ פון פאַר-שיידענעם עלטער און גרויס, און האָב זיי אַריינגעלאָזט אין גרוב אַלס געפאַנגענע. איך האָב געהאַט די פּולשטענדיקע מעגלעכקייט זיי צו

אָבסערווירן און זיך צוקוקן צו אַלץ וואָס עס קומט פֿאַר מיט מיינע „בעס“ אין געפענגעניש, בפרט אין די ליכטיקע זוניקע טעג.

די ערשטע פֿאַר טעג זיינען מיינע „בעס“ כמעט ניט אַרומגע-שוואומען. זיי האָבן דערשראָקענע ווי באַהאַלטן זיך אין די ווינקלען פֿון גרוב. אויב עמעצער האָט זיך צו זיי דערנענטערט, האָבן זיי זיך געשטופט אין די ווענט פֿון גרוב, ווי זיי וואָלטן ציטערנדיק געטוליעט זיך איינער צום אנדערן. קיין עסן האָבן זיי ניט גענומען. אפילו אַן אַרונטערגעלאָזטער גראָבער, פעטער וואָרים, וואָס נאַטירלעכערהייט דער-גרייכט ער זעלטן ווען ביז צום גרונט פֿון אַ טיך, מחמת די פיש שלינגען אים איין אין מיטן וועג — איז יעצט פֿאַמעלעך אַראָפֿ צום גרונט און דאָרט געלעגן ניט געריטערהייט עטלעכע טעג.

ערשט נאָך אַ דריי, פיר טעג האָט זיך די לאַגע געביטן, און די „בעס“ האָבן אָנגעהויבן נעמען שפּיז, געוואָרן גרויסע בעלנים אויף קליינע ווערימלאַך און זיך געלאָזט גראָבן און זוכן עסנוואַרג. זיי האָבן אָבער נאָך אַלץ געזוכט אַן אָרט וואו זיך צו באַהאַלטן, נאָכדעם ווי זיי האָבן איינגעשלונגען אַ וואָרים. ווי נאָר מען פֿלעגט צוקומען צום גרוב, פֿלעגן זיי אַנטלויפֿן אין די ווינקלען, און ווי נאָר דאָס ווערימל פֿלעגט אָנ-הייבן פֿאַמעלעך זיך אַרונטערלאָזן צום גרונט, פֿלעגט זיך אַ פיש אַ יאָג טאָן מיט אַ בליז-שנעלקייט, אַ כאַפֿ טאָן דאָס ווערימל און ניט ווערן — צוריק אין באַהעלטעניש. זיי זיינען געווען נאָך נאָר ווייט פֿון ווערן צוגעוואוינט צו מענטשן.

מיט אַ צייט שפעטער, האָבן אַך באַמערקט, צו מיין גרויסער איבער-ראַשונג, אַז מיינע געפֿאַנגענע „בעס“ האָבן אָנגעהויבן זיך אויפֿפירן נאָר אַנדערש ווי פֿריער. ווי נאָר עמעצער פֿלעגט צוקומען צום גרוב, און ווען די טריט פֿלעגן אַביסל אויפטרייסלען די ערד אַרום, האָבן זיך די „בעס“ געלאָזט שווימען גראָד אין דער זייט וואו די מענטשן באַ-ווייזן זיך, אָנשטאָט ווי פֿריער צו אַנטלויפֿן און זיך באַהאַלטן אין די ווינקלען. מעגלעך, אַז דאָס וואָס מען איז קיינמאָל ניט געקומען צו זיי מיט ליידיקע הענט האָט געהאַט אַ סך צו זאָגן, אָבער עס איז אַ פֿאַקט, אַז זיי פֿלעגן אַרויס פֿון באַהעלטעניש און זיך אויסשטעלן אין אַ ריי איינער לעבן דעם אַנדערן, מיט אויגן געווענדט צו דעם מענטשן ביים ברעג פֿון גרוב. מען האָט געקענט באַמת זען און פֿילן, ווי זיי ווילן ניט פֿאַרפֿעלן די מינדסטע באַוועגונג פֿון דער האַנט וואָס דאַרף אַרויסוואַרפֿן אַ ווערימל. עס איז געווען קלאָר, אַז זיי האָבן אינגאַנצן פֿאַרלוירן זייער

אמאָליקן פחד. קינדער פלעגן אַרומרינגלען דעם גרוב און וואַרפן זיי פלערליי עסנוואַרג — ווער אַ פליגעלע, ווער אַ ווערימל, ווער אַ זשאַבע און ווער אפילו אַזוינס, וואָס דער פיש האָט פון דעם קיין הנאה ניט געהאַט, ווי שטיינדלאַך און ביינדלאַך. עס איז דערגאַנגען אַזוי ווייט, אַז זיי פלעגן שפּרינגען נאָך אַ ווערימל, וואָס מען האָט געהאַלטן נאָענט צום וואַסער, און דערנאָך אפילו גענומען דעם וואָרים גלייך פון דער האַנט, אָן קיין שום מורא, אָט ווי אַ הינטל וואָלט גענומען אַ זערנע פון האַנט.

ווען איך פלעג זיי טרעפן וואַרטנדיק אויף מיר, אַרויפגעשוואומענע אויף דער פלאַך פון וואַסער, — פלעג איך זיך לאָזן גיין אַרום דעם גרוב, צו געפינען פאַר זיי אַ נאַשעריי — אַ זשאַבע. זיי פלעגן מיר נאָכ־שוואומען, ווי הינער וואָס גייען נאָך דעם שפּייזער, ער זאָל פאַר זיי אַרויסוואַרפן קערנדלאַך צום עסן; נאָכגעשוואומען און ניט אַראַפּגע־נומען די אויגן פון מיר. עס איז דערגאַנגען אַזוי ווייט, אַז איך האָב בלויז מיט דער באַוועגונג פון מיין האַנט געקאָנט זיי מאַכן שווימען אין וועלכער ריכטונג איך האָב נאָר געוואָלט.

ווער האָט זיך עס געקאָנט ריכטן, אַז דאָס זיינען געווען די זעלבע ווילדע, גרויס־מוליקע „בעס“, מיט וועלכע ספּאַרטילייט זוכן צו פאַר־פירן אַ קאַמף אין שפּיל פון פיש־פאַנג! ווער וואָלט עס געקענט גלויבן, אַז מען קאָן זיי מאַכן עסן פון האַנט, אַז מען קאָן זיי אַזוי פאַרהיימישן! אָבער עס איז אַ פאַקט. איך האָב זיך אין דעם איבערצייגט און אויך מיט דער צייט באַוויזן צו איבערצייגן אַ סך באַקאַנטע פישערלייט, וועלכע האָבן ניט געגלויבט, ביז זיי האָבן עס געזען מיט די אייגענע אויגן.

פון דעם דאָזיקן עקספּערימענט האָבן מיר נישט נאָר געלערנט, אַז פיש קאָן מען צוגעוואוינען און אויסלערנען אַזוי ווי פאַרשידענע חיות, נאָר מיר האָבן באַמת דעם גאַנצן זומער זיך פיל אַמוזירט. איך אליין האָב שעה־לאַנג אי זיי אָבסערווירט, אי פאַרבראַכט מיט זיי. אַמערסטנס איז אינטערעסאַנט געווען צו זען, ווי נאָכדעם ווי איך האָב זיי אָנגעהאָדעוועט און זיי האָבן מער קיין שפּיז ניט געוואָלט נעמען, פלעגן זיי ערשט דאָן אָנהייבן אַרומלויפן איבערן גרוב, יאָגנדיק איינער דעם צווייטן, ווי זיי וואָלטן געשפּילט צווישן זיך. צייטנווייז, האָבן זיי געקאָנט אָפּשטיין שעהן לאַנג און זיך ניט רירן פון אָרט. ווען די זון האָט שטאַרק געברענגט זיינען זיי שטענדיק געווען אויף דער זייט פון שאַטן, פונקט ווי מיר זוכן אָפּט זיך צו באַהאַלטן פון דער ברע־

נענדיקער זון. זיי פלעגן רעאגירן אויף דער מינדסטער באוועגונג פון וואסער. דאָרט, וואו דאָס וואסער פלעגט אַריינפאלן פון שטראָם אין גרוב, האָבן זיי אממערסטנס ליב געהאַט צו שטיין. ניט אַנדערש, אַז דאָס וואסער טראָגט מיט זיך אַריין עפעס, וואָס ברענגט זיי באַקוועמלעכ־קייט. איך האָב אַמאָל אין גרוב אַריינגעוואָרפן וויינטרויבן און זיי פלעגן זיי איינשלינגען און באַלד אויסשפּיען. מער פון אַלץ האָבן זיי ליב גע־האַט לעבעדיקע פּישלאַך. אַ טויט פּישל פלעגן זיי איינשלינגען און באַלד אויסשפּיען. אָבער דער גרעסטער פאַרגעניגן איז געווען צו זען, ווי זיי שווימען צו צום ברעג און נעמען פון דער האַנט אַ ווערימל אָדער אַ פליגעלע אָן שום שרעק, אָן פחד.

ווען דער זומער איז אוועק, האָב איך די „בעס“ מיט אַ נעץ אַרויסגענומען פון זייער זומער־גרוב, פּדי זיי אַריינצולאָזן צוריק אין טייך. און מיר האָבן געפילט, ווי מיר וואָלטן זיך געזענגט מיט ליבע פריינד. האָבן מיר דאָך צוזאַמען מיט זיי דורכגעלעבט די זומער־חדשים, און פון ווילד פרעמדע געוואָרן נאָענטע און הימישע. וואָלטן מיר געווען געהאַט די זיכערקייט, אַז זיי וועלן דורכלעבן דעם ווינטער אין גרוב אַליין, וואָלטן מיר זיי דאָרט געלאָזט. אָבער מיר זיינען אין דעם ניט געווען זיכער און דערפאַר מיט זיי זיך צעשיידט.

ווי לאַנג די אַרויסגעלאָזענע „בעס“ זיינען געבליבן שטילע און הימישע אין גרויסן טייך, וויים איך ניט. זיכער איז, אַז לאַנג אין דעם צושטאַנד זיינען זיי ניט געבליבן. דער קאַמף פאַר זייער קיום האָט זיי זיכער געבראַכט צוריק צו דער ווילדקייט און יאָגעניש נאָך אַלץ וואָס האָט פאַרזיכערט זייער עקזיסטענץ.

ווען עמעצער זאָגט אייך (אַזוי ווי איך אַליין פלעג עס זאָגן), אַז עס איז ניט מעגלעך צו פאַרהיימישן ווילדע „בעס“ — זאָלט איר ניט גלויבן, ווייל עס איז יאָ מעגלעך. אָט זעט איר דאָך.

פיש און זייערע מאכלים

די עיקר-פראגע וואָס אינטערעסירט פיש-פאָנגער און אויף וועל-
כער זיי זוכן אַן ענטפער, איז: „ווי הונגעריק זיינען היינט די פיש?“
„בייסן זיי?“ — דאָס איז די באַגריסונג מיט וועלכער איינער ווענדעט
זיך צום צווייטן. ווייל ווי שטאַרק מען זאָל ניט זיין פאַרקאָכט אין דעם
ספּאָרט גופא פון פאָנגען פיש, וויל דאָך קיינער ניט גיין סתם זיך אזוי
אוועקזעצן און געדולדיק וואַרטן ביז עס וועט זיך באַווייזן אַ סימן פון
אַ פיש — און אַמאָל אפילו דאָס אויך ניט. ווייסן דעריבער אַלע, וואָס
גיבן זיך אָפּ מיט פיש-פאָנג, אַז ווען פיש בייסן ניט, איז פאַרפאַלן.
ניטאָ קיין מיטל וואָס זאָל זיי מאַכן צום בייסן.

אמת, עס איז טאַקע דאָ אזוי פיל פון וואָס הנאה צו האָבן אויף
אַ פיש-פאָנג עקספּערדיציע. למשל, די אַטמאָספּערע אַרום, די לופט,
די פייגל, דער הימל, דאָס וואַסער — אָבער אַן אַ פיש מיט וועמען זיך
צו ראַנגלען, איז עס פונקט ווי צו זען אַ שינע סצענע מיט אַלע אויס-
געשטעלטע דעקאָראַציעס, אַן דעם טעאַטער-שפּיל...

וואָס וואָלט אַ פישערמאַן דען ניט געגעבן אויף צו זיין זיכער,
אַז ווען ער קומט כאַפן פיש, וועלן זיי זיין גרייט פאַר זיין האַקן און
וועלן זיך יאָגן נאָך זיין צוציאונג-שפּיז, פּדי ער זאָל ניט דאַרפן אַהיימ-
גיין אַן אַנטוישטער! מען פאַרגעסט אָבער, אַז גראַד די ניט זיכערקייט,
גראַד די ניט באַשטימטקייט, איז דאָס אָנציענדע וואָס רופט און פירט
צום טייך מיט דעם „טאַמער“, „אפּשר וועט היינט זיין די ריכטיקע
צייט“. דערווייל רייסט מען זיך אָפּ פון דער טומלדיקער וועלט; מען
פאַרקלייבט זיך אין אַ שטילן רואיקן ווינקל אויף אַ וואַסער; מען
באַפרייט זיך פון אַלע טאַגטעגלעכע זאַרגן און דאגות און מען רוט
אויס דעם גוף און די נשמה.

עס איז אָנגענומען, און עס איז פּמעט איבערגעגעבן געוואָרן פון
דור צו דור, אַז דער גאַנצער ענין פון כאַפן פיש איז תּלוי במזל. כאַפּט
איינער פיש, איז עס אַ סימן אַז דער מזל האָט אים היינט צוגעשפּילט;
קומט ער אַהיים מיט ליידיקן, האָט ער קיין מזל ניט געהאַט. וואָס מער
אָבער מען דרינגט אַריין אין דעם ענין, וואָס מער מען ווערט פאַרכאַפּט
און פאַרטאַן אין דעם מין ספּאָרט, אַלץ מער פּילט מען, אַז עס איז
נאָך פאַראַן אַ סך צו וויסן און צו לערנען איידער דאָס מזל מישט
זיך אַריין.

איך האָב ניט ברעה צו זאָגן, אז אפילו געניטע פישער-לייט האָבן שוין פאַרענטפערט אַלע פראַגן אויף דעם געכײט. נאָך יעדער פראַגע וואָס ווערט פאַרענטפערט, וואַסן אויס פיל מער נייע, וואָס וואַרטן אויף אַן ענטפער. און אויך דאָס וועקט דעם אינטערעס און צווינגט צו טראַכטן. ווייל טאַקע, וואָס מאַכט די פיש אַמאָל צום יאָגן זיך נאָך שפּײַז, ווי ווילדע, און וואָס מאַכט זי פּלוצלינג אויפצוגעבן זייער געיעג? — פאַרוואָס בייסן זיי אָפט נאָר פרי און טיילמאָל גראָד בייטאָג, אָדער גאָר שפּעט ביינאַכט? — פאַרוואָס בייסן זיי בעסער אין גאָר פינצטערע נעכט, ווי אין ליכטיקע? — פאַרוואָס טרעפט צייטנווייז, אז מען קען קיין פיש בשום אופן ניט פאַרנאָרן, ווען מען שפּאַרט זיי אפילו דאָס עסנוואַרג גלייך אין מויל אַרײַן, און אַן אַנדערש מאָל אַטאַקירן זיי די אכילה ווי נאָר עס באַרירט דאָס וואַסער?

מען קען שטעלן נאָך און נאָך אַזעלכע פראַגן אַן אַן ענר. דאָס זייגען דאָך די סודות וואָס יעדער פישערמאַן זוכט, אויסצוגעפינען, און דערביי שאַפט יעדער איינער זיינע אייגענע תירוצים, דערקלערונגען, טעאָריעס, וואָס בייטן זיך, אויב ניט מיט יעדן מאָל, איז מיט יעדן נייעם סעזאָן. יעדע „פישײַנג“־רײַזע שאַפט אָדער נייע פראַגן, אָדער נייע ענטפערס אויף אַלטע פראַגן. און גלויבט מיר, אז אָט די אַלע פראַגן און פראַבלעמען האָבן אַ גרויסן חלק אין דעם ענין פון אַרײַנשלעפּן דעם פיש־פאַנגער טיפער אין דעם שפּיל און מאַכן עס מער פאַרכאַפּנדיק און אינטערעסאַנט.

איינער פון די מיטלען וואָס ווערט שטאַרק באַנוצט פון אַ סך פיש־פאַנגער, פּדי אויסצוגעפינען וועלכע שפּײַז די פיש באַנוצן אַם מערסטנס, איז צו עקזאַמינירן די מאָגנס פון געכאַפטע פיש. לויט די מאַכלים, וואָס געפינען זיך אין זייערע מאָגנס, דערוואויסט מען זיך, מיט וועלכער צוציאונג־שפּײַז מען קאָן זיי גרינגער פאַרנאָרן. צייטנווייז, געפינט מען קליינע פישלאַך אין זייערע מאָגנס; אַמאָל ווילדער, בלויז פליגן אָדער „גריפּיש“, וואָס קוקן אויס ווי קליינע לאַבסטער־לאַך. וויסנדיק, אז אין געוויסע פּעריאָדן יאָגן זיך די פיש נאָך געוויסע מאַכלים, איז, פאַרשטייט זיך, גרינגער צו באַשטימען מיט וועלכע שפּײַז מען קען זיי בעסער כאַפּן.

מען קען פשוט נשתומים ווערן וועגן דער גרויסער צאָל פישער־לייט וואָס נעמען זיך די מי דורך די דאָזיקע מיטלען צו שטודירן די מאַכלים, און ווי מער דערפאַלגרייך זיי זיינען, ניט נאָר אין כאַפּן

פיש, נאָר אויך אין בעסער קענען די נאטור פון די געכאפטע. און נאָך אַלעמען, איז דאָך דער גאַנצער פראָצעס אָפהענגיק פון דער אכיל'ה; פון דעם עסנוואַרג, נאָך וועלכן די פיש יאָגן זיך און אַ דאַנק וועלכן די פישערלייט כאַפֿן זיי. פונדעסטוועגן קען קיין שום פישערמאַן לכתחילה ניט זיין זיכער ביים פאַנג, הגם, ער ווייסט שוין ווי אזוי צו באַנוצן זיך מיטן עסנוואַרג פאַר די פישעס. מוז נאָך אַריינגענומען ווערן אין חשבון אַ סך געוואוינהייטן פון די פיש אַליין, ווי אויך אַנ-דערע עלעמענטן וואָס האָבן צו טאָן מיט דער שטימונג אזוי צו זאָגן, אין וועלכער די פיש געפינען זיך.

ווען פיש זיינען קליין, דערנערן זיי זיך כמעט אַלע אויף דעם זעלבן אופן. זיי האַדעווען זיך אַלע אויף דעם, וואָס ס'געפינט זיך אין וואַסער און וואָס איז גרויס גענוג פאַר קליינע פישעלאַך איינצושלינגען. ערשט ווען זיי וואַסן אויס, ספעציאַליזירן זיי זיך אויף פאַרשידענע מאַכלים. עס איז גענוג, למשל, צו נעמען אַ ריין גלאַז און אַנשעפֿן וואַסער פון טייך, אַז מען זאָל מיט אַ נאַקעטן אויג זען אין דעם גלאַז אַסך קליינע, באַוועגלעכע גרינסן און באַשעפענישן, כפרט ווען דאָס גלאַז ווערט געשטעלט פאַר דער שיין פון ליכט. די גרינע פינטעלאַך וואָס רירן זיך אין גלאַז, זיינען פלאַנצן און קליינע באַשעפענישן וואָס שטעלן צונויף די הויפט־מאכלים פאַר די יונגע פישעלאַך. אויך גרויסע פיש האַדעווען זיך גאַנץ אָפט אויף אַט די מאכלים. עס איז אַ פאַקט, אַז ווען דער פיש אַטעמט אַריין וואַסער, לאָזט ער עס אויך אַרויס, אָבער ער פאַרהאַלט די באַשעפענישן און די פלאַנצן אין זיך דורך אַזאַ מין זיפּ וואָס געפינט זיך אין זיין מויל. נאַטירלעך, ווען די פיש ווערן גרעסער, פאַנגען זיי אָן זוכן בעסערע מאַכלים און באַנוצן זיך זעלטענער און זעלטענער מיט דער פריערדיקער שפייז.

ווען די פיש אַנטוויקלען זיך און ווערן לענגער, גרעסער, דיקער, רייסן זיי זיך אָפּ פון די מאַכלים אויף וועלכע זיי האָבן זיך פריער אויפגע- האַדעוועט און יעדער מין קאַנצענטרירט זיך אויף מער ווייניקער באַ- שטימטע שפייזן. העכט, למשל, עסן כמעט בלוז קלענערע פיש. זיי זוכן זיי אומעטום; זיי יאָגן זיי איבערן טייך; באַהאַלטן זיך ווי רויבער און ליגן גרייט צו באַפאַלן די שוואַכערע און קלענערע פישעלאַך. די גרויסע און קליין־מויליקע „בעס" שטילן זייער הונגער מיט „גרייפיש" און ביי אַ געלעגנהייט כאַפֿן זיי זיך אויך צו צו אַן אַנדער קליין, פריש, און לעבעדיק פישל. זיי גראָבן זיך איין נאָך די „גרייפיש" טיף מיט

זייער מויל אזוי, אז אָפּט ווען מען כאַפּט זיי, קאָן מען דערזען אַרום זייער מויל ממש אָפּגעריבענע ליפּן, וואָס קומט פּון גראָבן צווישן שטיינדרעך אויפן גרונט, פּדי צו כאַפּן די אַרומקריכנדיקע פּיל פּיסיקע און גרויס נעגלדיקע „גרויפּיש“. אין סעזאָן פאַרבייסן זיי אויך מיט קאָלירטע פּליגעלאַך. „טראַוט“ האָדעווען זיך אויסשליסלעך אויף אינע סעקטן און אויף דעם וואַסער. „פּוירטש“ און „בולעהדז“ קלייבן ניט איבער; זיי עסן אַלץ וואָס עס גייט אַרײַן אין צעטל פּון פּיש-מאַכלים. ניט אומזיסט זעען זיי טאַקע אויס זאַט און צופּרירן.

די אַכילה פּון פאַרשיידענע פּיש האָט אַ סך צו טאָן מיט דער צייט פּון יאָר, ד"ה, וואָס פאַר אַן עסנוואַרג יעדע צייט שטעלט זיי צו. למשל, אין אָנהויב חודש יוני ווייזן זיך אויף די וואַסערן אזויפּיל פּליגן און פּליגעלאַך, אז די פּיש אין טיך פּילן אָן מיט זיי זייערע מאָגנס, און דערפאַר טאַקע איז אין דער צייט פּון יאָר דער בעסטער מיטל צו פּאַנגען אַלערליי פּיש אַדאַנק די פּליגן, וואָס ווערן נאַכגעמאַכט פּינקטלעך, ווי די וואָס ווייזן זיך אויפן וואַסער. עס איז אָבער אינטערעסאַנט צו באַמערקן, אויף ווי ווייט פּיש פּון דעם זעלבן מין, אין דעם זעלבן טיך, אין דער זעלבער צייט, וועלן זיך האָדעווען אויף פאַרשיידענע שפּיזן, ווייל אין זייערע געגנטן געפינט זיך אַ סך פּון זייער שפּיז. די זעלבע „פּוירטש“, וואָס שווימען אַרום אין אָפּענע וואַסערן, האָדעווען זיך אויף דער אַכילה וואָס שווימט אין וואַסער, אָבער די וואָס געפינען זיך אין די באַוואַקסענע, פּון פּלאַנצן באַדעקטע און פּון גרינס באַפּוצטע בעטן, האָדעווען זיך אויף אינסעקטן, גראַזן, פּיציקע פּישעלאַך.

פּישערלייט זיינען נוט באַקאַנט מיט דעם פּאַקט, אז פּיש זיינען זייער איבערקלייבעריש אין זייערע מאַכלים. איין טאָג כאַפּט מען זיי אויף אַ געוויסער שפּיז און דעם צווייטן טאָג ווילן זיי זיך צו דער אייגענער שפּיז אפּילו ניט צורירן. ווען מען בייט אָבער די שפּיזן איבער, כאַפּן זיי זיך צו איר מיט אַ סך חשק. ווי אזוי דאָס צו דערקלערן איז שוין גאַרניט גרינג, אָבער אז דאָס איז אזוי, וועלן אַ סך באַשטעטיקן. דער פאַרוואָס בלייבט אַ סוד. למאי, זאָל אַ געלער „פּוירטש“ זיך יאָגן נאָך אַ מאַי-פּליג און זיך ניט צורירן צו קיינע פּון די אַנדערע באַ-שעפענישן וואָס שווימען אין גאַנצע מחנות אַרום דעם זעלבן פּיש? — למאי ווידער זאָלן גאַנצע גרופּעס פּון ווייסע „פּוירטש“ זיך האָדעווען אויף די קליינע פּליגעלאַך און זיך ניט וועלן צורירן צו אַנדערע שפּיזן, וואָס איז אזוי גרינג צו דערגרייכן?

דאָס איז ווידער איינער פון די סודות, וואָס איז שווער אויסצוגע-
פּינען און וואָס מען זוכט אויף דעם אַן ענטפּער. עס ווייזט אויס, אַז
פּיש ווייסן וואָס זיי ווילן און אויך ווי אזוי עס צו דערגרייכן. עס איז
דעריבער קיין הידוש ניט, וואָס פּיש-פּאַנגער טראָגן זיך אַרום מיט
אַלערליי דערקלערונגען, טעאָריעס, באַבע מעשיות, גלויבנס און אַבער-
גלויבנס אויף צו פּאַרענטפּערן אָט די אַלע סודות. ניטאָ קיין צוויי פּישער-
לייט, וואָס זאָלן זיך שטיצן אויפן זעלבן תּירוץ, למאני די פּיש האָבן
היינט רעאָגירט אויף איין אָדער אַ צווייטן אופן. איינער באַשולדיקט דעם
ווינט; אַ צווייטער — די זון; אַ דריטער — די היץ; אַ פּערטער —
די לבנה. דערצו איז עס פּמעט אַ באַשטימטע זאָך, אַז עס איז גוט צו
פּישן בעת עס רעגנט; ווען דער הימל איז פּאַרוואַלקנט און ווען עס
בלאָזט אַ קלויז, וואָרעם צפּונ-ווינטל. אזוי איז עס אָנגענומען געוואָרן
און אזוי ווערט עס איבערגעגעבן. אַ גאַנצע פּאַלקס-ליטעראַטור איז וועגן
דעם געשאַפן געוואָרן, מחמת פּישערלייט גריבלען זיך, כּפרט צו פּאַר-
ענטפּערן די וויכטיקע פּראַגע: וואָס ווירקט אַממערסטן אויף דעם אַפּע-
טיט פּון די פּיש? — וואָס מאַכט זיי צום בייסן און וואָס ווירקט, אַז זיי
זאָלן זיך ניט צורירן צו קיין שפּייז?

איך קלייב זיך ניט צו אַנאַליזירן די אַלע מיינונגען און ווי פּיל
מען קאָן בויען אויף זיי. ניט מער, וואָס מיר שיינט, אַז עס האָט אַ
שייכות צו זייער בייסן, עסן, אַפעטיט, און חשק צו שפּייז. עס איז
גוט באַקאַנט, אַז די וואַרעמקייט, די טעמפּעראַטור פּון וואַסער האָט אַ
ווירקונג און אַ שייכות צום ענין. למשל, ווינטער, ווען דאָס וואַסער
איז אייזקאַלט, ווערן אַ גאַנצע ריי מינים פּיש אינגאַנצן איינגעדרימלט
און נויטיקן זיך ניט אין קיין שפּייז. אָבער ווען דאָס וואַסער אין
פּרילינג וואַרעמט זיך אָן און די פּיש הייבן אָן ווערן רירעוודיק, נויטיקן
זיי זיך באַלד אין שפּייז. אַנדערש קאָנען זיי דאָך ניט עקזיסטירן. דער-
פּון איז צו זען, אַז די טעמפּעראַטור פּון וואַסער האָט אַ ווירקונג.
שטאַרקע היצן וועלן אויך ווירקן, אַז פּיש זאָלן פּאַרלירן זייער אַפעטיט,
כּפרט די פּיש וואָס געפינען זיך אין לויפּנדיקע, פּלאַכע וואַסערן, מחמת
אַזעלכע וואַסערן ווערן פּיל גיכער אָנגעוואַרעמט ווי דאָס וואַסער אין
טיפּע טייכן. אַ היץ וואָס האַלט אָן לאַנג, וועט האָבן אַ שלעכטע ווירקונג
אויף טיפּע טייכן. עס איז זיכער, אַז אַזאַ מין פּיש ווי אַ „טראַוט“
ווערט שטאַרק אָפּגעשוואַכט אין זיין אַקטיוויטעט, ווען די היץ ווערט
זייער שטאַרק.

עם זיינען אָבער אויך פאַראַן אַנדערע פּיש, אויף וועלכע די היץ האָט אַ קלענערע ווירקונג. צו וויסן גענוי, אויף ווי ווייט די טעמפּער-ראַטור פון וואַסער ווירקט אויף אַלערליי פּיש, איז ניט גרינג. מען פאַרשט נאָך דעם ענין. מען האַלט נאָך אין איין עקספּערימענטירן און אין אויסגעפּינען. עס איז אָבער שוין אַ פּאַקט, אַז אַזוי ווי די העכערע טעמפּעראַטור אין וואַסער האָט איר ווירקונג אויף דער אויסמישונג פון זויערשטאָף, און זינט פּיש מוזן האָבן זויערשטאָף, פאַר זויער אויפֿ-האַלטונג, איז צו גלויבן, אַז פּיש וואָס געפּינען זיך אין וואַסער, וואו עס איז דאָ ווייניק זויערשטאָף, זאָלן נאַטירלעך באַאיינפּלוסט ווערן אין זויערע טעטיקייטן און דערביי אָפּשוואַכן זויער אַפעטיט.

ווייזט אויס, אַז ליכט האָט אויך אַ געוויסע ווירקונג אויף דער אַכילָה פון די פּיש. ס'איז אַ פּאַקט, וואָס איז באַקאַנט צו מערסטע פּישערלייט, אַז אַ סך מינים פּיש ווייזן אַרויס אַקטיוויטעט אין געיעג נאָך שפּייז, נאָר פּרי, איידער די זון באַווייזט זיך און אויך ווען די זון האַלט ביים פאַרניין ביז אין טיפּער פּינצטערניש. מען וויל דאָס דער-קלערן דערמיט, וואָס די פּיש פּילן זיך זיכערער אין דער טונקלקייט, ווי אין דער ליכטיקייט, ווען זויערע שונאים קאָנען זיי באַפּאַלן. מעגלעך אַז דאָס איז אַ ריכטיקע סיבה. אפשר טאַקע דערפאַר האַלטן פּיש-פּאַנגער, אַז אין וואַלקנדיקע טעג זיינען זיי מער מזלדיק. אין רעגנדיקע טעג איז דאָס פּישן אויך גוט, ווייל ערשטנס שיינט ניט די זון, עס איז טונד קעלער און דאָס פּרישע וואַסער וואָס לויפט אַריין אין טייך, ברענגט ווערימלאַך, פּלינגלאַך, און אַ היפש ביסל אַנדערע מאַכלים, וואָס רייצן געוויס אויף ביי די פּיש דעם אַפעטיט צום עסן.

פון מיינ דערפאַרונג ווייס איך, אַז אין אַזעלכע רעגנדיקע טעג איז אַמבעסטן זיך צו האַלטן נאָענטער צו די ברעגן, אָנשטאָט אויף די טיפּע וואַסערן פון טייך. אין אַזעלכע טעג איז מיר אויסגעקומען צו כאַפּן גאַנץ היפשע פּיש נאָענט צו די ברעגן, כּפּרט ווען דער רעגן האָט אָנגעהאַלטן עטלעכע טעג נאָכאַנאַנד. איך האַלט זיך אויך ביי מיינ מיינונג, אַז פּיש עסן צו יעדער צייט ווען עס מאַכט זיך נאָר אַ געלעגנהייט. איך גלויב, אַז ווען פּיש שטאַפּן זיך אָן מיט פּולע מאָגנס, רירן זיי זיך ניט צו צו קיין שפּייז, ביז זויערע מאָגנס ליידיקן זיך ווידער אויס, און ערשט דאָן זוכן זיי ווייטער ווי אַזוי זיך ווידער אָנצושטאַפּן. דערמיט דערקלערט זיך אפשר, פאַרוואָס אין איין צייט רייסן זיי שטיקלאַך פון

דער אכילה און אן אנדערש מאָל רירן זיי זיך צו דערזעלבער שפיין
ניט צו.

א סך געניטע פאכלייט האָבן אָבער וועגן דעם אן אנדערע מיינונג.
זיי האַלטן, אז א פיש וועט בייסן צו יעדער צייט, אויב נאָר די צור
ציאונג־שפיין איז ריכטיק פּרעזענטירט. פון דעם קאָנט איר דרינגען,
אז עס פעלן ניט קיין חלוקי דעות צווישן פּיש־פּאַנגער.

א ריי פּישער־לייט האַלטן שטאַרק פון דעם אָנגענומענעם פּלל, אז
דער ווינט האָט אויך א סך צו טאָן מיט דעם אפּעטיט פון פּיש. אז
דאָס איז זיכער ניט קיין גלאַט אויסגעטראַכטע מיינונג וועט אייך יעדער
דערפאַרענער פּישערמאַן מודה זיין. עס איז געוויס פאַראַן אן אונטער־
שייד אין דער אויפּפירונג פון פּיש אין וואַסער, ווען דער ווינט בלאָזט
פון דרום אָדער פון צפון. עס איז זייער מעגלעך, אז דאָס האָט א שייכות
צו די קלימאטישע ענדערונגען, וואָס דער ווינט ברענגט מיט זיך, אָדער
ס'איז פאַרבונדן מיט אנדערע דערשיינונגען וואָס האָבן צו טאָן מיטן
ווינט און וואָס רופן זיך אָפּ מיט זייער ווירקונג אויף די פּיש.

עס איז א פאַקט, אז מען ווייסט מער וועגן דער ווירקונג פון ווינט
אויף די פּיש, אָבער צו די סיבות איז מען נאָך ניט דערגאַנגען. מען
ווייסט, אז ווען א ווינטל בלאָזט פון מערב אָדער פון דרום, איז א
סך בעסער און גרינגער זיך צו פאַרבינדן אין געראַנגל מיט די פּיש,
מחמת זיי נעמען אויף די שפיין אָפּטער, ווי ווען דער ווינט קומט פון
מזרח אָדער פון צפון. און אויב מען זאָל נאָך צוגעבן צו אַלע טעאָריעס,
וואָס טראָגן זיך אַרום צווישן פּיש־פּאַנגער, אז דער באַראַמעטער און
די לבנה האָבן אויך א סך צו טאָן מיט די שטימונגען פון די פּיש,
וועט עס פאַרענטפערן כמעט אַלע באַקאַנטע סיבות וואָס ווערן אָנגער־
געבן און אָנגענומען צווישן אַלערליי פּישער־לייט.

מיר איז אויסגעקומען גאַנץ אָפּט זיך צו איבערצייגן, אז עס איז
דאָ א שייכות צווישן דעם באַראַמעטער און דעם אפּעטיט פון די פּיש.
איך בין אָפּט געזעסן אין שיפּל און געווען שטאַרק פאַרטאָן מיט פּאַנגען
פּיש. זיי האָבן ממש געריסן פון דער ווענטקע און איך האָב ניט געהאַט
קייע שוועריקייטן צו פּאַנגען זיי איינס נאָך איינס אויף איין זייט פון
דעם שיפּל, און לאָזן זיי גיין צוריק אין וואַסער אויף דער צווייטער
זייט — ווען פּלוצלינג, האָבן זיי אויפּגעהערט בייסן און אפילו זיך ניט
צוגערירט צו דער שפיין, פונקט ווי עמעצער וואָלט זיי פאַריאָגט. עס איז

געווען אוממעגלעך ארויסצורופן א פיש וואָס זאָל אפילו וועלן א קוק געבן אויפן שפייו, הגם איך האָב דערצו אָנגעווענדעט פֿלערליי מיטלען אויף פֿארשיידענע ערטער אין טייך. דערפֿאר אָבער, ווען איך האָב אַ קוק געטאָן אויפן באַראַמעטער און דערזען ווי ער פֿאַלט, איז מיר קלאָר געוואָרן דער ענטפֿער וועגן דעם פֿלוצימדיקן איבערייס. יאָ, עס ווייזט אויס, אז פיש דערפֿילן און ווייסן אויך אַ סך פֿריער פֿון אונז וועגן די אָנקומענדיקע ענדערונגען אין דער נאַטור. דורך דעם קאָן מען אפילו אַמאָל באַמערקן, ווי אזוי פיש פֿירן זיך אויף מיט שפייו, ווען עס האַלט ביי אַן איבערבייט אין דער נאַטור.

עס איז מיר אויך, לְמַשָּׁל, אויסגעקומען פעסטצושטעלן, אז איידער דער הוראָגאַן האָט געטראָפֿן דאָס לאַנד און גורם געווען אזוי פֿיל שאַדן, האָבן דאָן, פֿונקט ווי די פּוּיגלען, אויך די פיש זיך איינגעגראָבן און פֿאַרשוואַנדן אין אַלערליי באַהעלטענישן, נאָך איידער דער הוראָגאַן האָט זיך צעהוליעט.

ווען מיין טייכל איז דעמאָלט פֿמעט אינגאַנצן אַוועק מיט דעם ווינט, אַרויסגעבלאָזן געוואָרן איבער די ברעגן און פֿאַרפֿליצט דעם געגנט, איבערלאָזנדיק פֿון גאַנצן טייך בלוז קליינע ריטשקעלעך מיט מער בלאָטע ווי וואַסער, — בין איך געווען זיכער, אז פֿון די פיש איז קיין זכר ניט געבליבן. אויסגעלאָזט האָט זיך אָבער, אז בלוז דאָס קליינוואַרג איז אַוועקגעטראָגן געוואָרן מיטן שטראָם, אָבער גרעסערע ביז די גאָר גרויסע פיש זיינען ניצול געוואָרן אין די קליינע וואַסערלאַך, צווישן די שטיינער, בלוז דערפֿאר, וואָס זיי האָבן, לויט מיין מיינונג, פֿאַרויס געפֿילט, אז עפֿעס אומנאַרמאַלעס גייט טרעפֿן אין דער נאַטור. איך בין דעמאָלט געווען אָנגענעם איבעראַשט, וואָס די פיש אין מיין טייכל האָבן זיך אַליין געראַטעוועט און מיר פֿאַרשפֿאַרט אַ גאַנץ שווערע אַרבעט.

וואָס נוגע דער ווירקונג פֿון דער לבנה אויף דעם לעבן פֿון די פיש, איז עס גאָר אַ שטאַרק אָנגענומענער פֿלל. עס ווערן אין לאַנד גע־דרוקט ספֿעציעלע קאַלענדאַרס פֿאַר פישערלייט, וואו עס ווערן אָנגעוויזן די טעג און אפילו די שעהן, אין וועלכע פיש וועלן בייסן אַמבעסטן. אַט די קאַלענדאַרס זיינען אינגאַנצן באַזירט אויף דעם גאַנג פֿון דער לבנה. איך בין אַ גאַנץ קנאַפֿער מאַמין אין דער פֿינטקלעכקייט פֿון אַט די קאַלענדאַרס, אָבער איך האַלט דאָך, אז די לבנה האָט דערצו אַ געוויסע שייכות. אַנב. יואָס מיך וואונדערט: איך קאָן פֿאַרשטיין די שייכות

פון דער לבנה אויף דעם ים, וואו דער צופלוס און אָפּפלוס פון די וואַסערן קומט פאַר לויט דעם גאַנג פון דער לבנה. אָבער פאַרוואָס די לבנה זאָל אויך ווירקן אויף טייכן, וואו ס'איז ניט פאַראַן, ניט קיין צופלוס און ניט קיין אָפּפאַל פון וואַסער, איז פאַר מיר איינע פון די ביז יעצט ניט פאַרענטפערטע פראַגן. דאָך, ווי עס ווייזט אויס, האָט די לבנה אַ באַשטימטע ווירקונג אויף די פיש אין אַלע וואַסערן.

אָנהויב חודש, ווען די לבנה באַווייזט זיך בלויז פאַר אַ קורצער צייט, איז דאָן לויט מיין דערפאַרונג, די בעסטע צייט אויף צו כאַפּן פיש. דאָן עסן ניט די פיש, נאָר זיי פרעסן; זיי שליינגען; זיי רייסן פון די הענט. וואָס מער די לבנה ווערט גרעסער, אַלץ שוואַכער ווערט זייער אַפּעטיט דורכן טאָג, און זיי האַדעווען זיך, ווי עס ווייזט אויס, דורך דער נאַכט, ווען די לבנה שיינט אין איר גלאַנץ פון פישוואַליכט. סוף חודש, ווען די לבנה הויבט אָן ווערן קלענער, פאַרבעסערט זיך ווידער דער אַפּעטיט פון די פיש.

מיר איז אויסגעקומען פישן גאָר פרי ביז שפּעט בייטאָג אויף צו מאַרגנס, נאָך אַ פולער לבנה-נאַכט, און איך האָב נאָך ביז יעצט ניט געהאַט קיין איין פאַל, ווען די פיש זאָלן זיך צורירן צו מיין שפייז. עס איז אין אַזעלכע פרימאָרגנס טויט און שטיל, ווי אויף דעם ים המלח, עס זיינען ניט פאַראַן קיין לעבעדיקע באַשעפענישן. אויב איך וויל שוין יאָ פישן אין אַזעלכע צייטן, גיי איך שפּעט בייטאָג. דאָן איז עס בעסער. איך קאָן אַ סך פיש-פאַנגער, וואָס אין אַזעלכע לבנה-פּעריאָדן, רירן זיי זיך בכלל ניט צו צו זייערע מכשירים במשך דעם טאָג, און גייען פישן בלויז שפּעט ביינאַכט ביים שוין פון דער לבנה. דאָן האָבן זיי אַן אמתן דאָפּלטן פאַרגעניגן, אי פון דער שיינער, לייכטנדיקער לבנה, אי פון דעם געראַנגל מיט די הונגעריקע פיש.

די עלעמענטן וואָס ווירקן אויף דעם אַפּעטיט פון פיש זיינען פאַרשיידענע. מעגלעך, אַז געוויסע דערשיינונגען אין דער נאַטור האָבן זייער באַשטימטע ווירקונג אויף דעם לעבן פון די פיש און פאַרשטאַרקן די אַקטיוויטעטן פון זייער אַכילה. באַשטימט אָבער צו קאָנען אָנווייזן אויף דעם, נעם איך זיך ניט אונטער. ס'קאָן זיין, אַז איך בין אַפּשר אַ פאַרקאָכטער פיש-פאַנגער, אָבער זיכער ניט קיין עקספּערט וויסנ-שאַפּטמאַן. איך אַליין זוך ענטפּערס אויף אַ סך פראַגן, אָבער מיט דער צייט ווערט מיר אויך אַ סך קלאַרער. און וואָס קאָן נאָך זיין מער אינטערעסאַנט און פאַרכאַפּנדיק, ווי צו פאַרכינדן דעם שפּיל פון פישן

אויך מיט דער נייגעריקייט פון צו זוכן און געפינען די ענטפערס אויף
אָט די פראַגן ?

רעדנדיק וועגן די געוואוינהייטן, אפּעטיט, און אכילה פון פיש,
איז פּראַי צו דערמאָנען, אז פיש באַנוצן ניט זייערע ציין אויף צו קייען
דאָס עסנוואַרג. זיי פאַרשלינגען זייער מאַכל גלייך אין מאָגן אַרײַן.
זייערע ציין ווערן באַנוצט בלויז אויף צום כאַפּן און האַלטן די גע-
פאַנגענע אכילה. אַמאָל זעט אַפילו אויס דאָס עסנוואַרג אין מאָגן פון
אַ פיש אזוי צעשטערט, אז מען קאָן מיינען אז דער פיש האָט עס אַ
לאַנגע צייט געקײט, אָבער דאָס איז ניט אזוי; ער האָט עס אַפּשר גע-
האַלטן לאַנג אין מויל צווישן די ציין, אָבער דערנאָך אינגאַנצן אַראָפּ-
געשלאָנגען. מיט דעם קאָן מען דערקלערן, וואָס אַ סך פישערלייט גע-
פינען אויס דורך די מאָגנס פון פיש וועלכע שפייז זיי באַנוצן אין
געוויסע צייטן. מען טרעפט אזוי אַפּט די איינגעשלאָנגענע אכילה במעט
גאַנץ אין די מאָגנס פון די פיש, אז מען קאָן אויף דעם סמך קלאָר
באַשטימען וואָס זיי האָבן ליב צו עסן. און אזוי ווי די ציין פון פיש
זיינען באַשטימט נאָר אויף צום כאַפּן, האָט שוין די נאַטור באַזאָרגט
יעדן מין פיש מיט באַזונדערע ציין. לַמשל, זיינען די ציין פון העכט
און זייער פאַמיליע לאַנג און נאָרל־שטעכעדיק, טאַקע גוט גענוג צו
פאַנגען זייערע קרבנות. נאָר אַנדערש זיינען די ציין פון בעס, „פּױרטש“,
און „בול־העדז“. זיי האָבן אַ פולן מויל מיט קליינע, ניט זייער שאַרפע
צייער, וואָס זעען אויס ווי אַ ריבאייזן. דערפאַר אָבער ליגט זייער
פּוח אין די מוסקולן פון מויל, פון וועלכן זייער פאַנג קאָן זיך ניט
אַרויסרייסן. די נאַטור האָט באַזאָרגט יעדן מין באַשעפעניש, און אויך די
פיש, מיט זייערע נאַטירלעכע מיטלען פאַר זייער זעלבסטפאַרהיטונג
און עקזיסטענץ.

די טייכן ווערן שטענדיק געשאצט לויט דער גרויס און צאָל פיש,
וואָס ווערן געפאַנגען אין זייערע וואַסערן. מילא, לויט דער צאָל, איז
עס פאַרשטענדלעך. ווייל אויב אין אַ טייך זענען פאַראַן אַ סך פיש, איז
עס אַ גוטער טייך, אָבער דער ריכטיקער וועג צו אורטיילן, איז ניט
לויט דער צאָל, נאָר לויט דעם וואַקס פון די פיש. עס זיינען דאָ אַ סך
טייכן, וואו די פיש, הגם זיי זיינען אין אַ גרויסער צאָל, וואַקסן ניט
אויס, און דאָס איז טאַקע גאַנץ מעגלעך צוליב דער גרויסער צאָל
זייערער.

עס איז באקאנט, אז דאָס וואַקסן ביי אַלע קאַלט־בלוטיקע באַ־
שעפענישן האַלט אָן זייער נאַנץ לעבן, אַנדערש, ווי ביי וואַריס־בלוטיקע,
וועלכע דערנרייכן אין דער יונגט זייער וואַקס און אַנטוויקלען זיך
ניט ווייטער. פיש זיינען קאַלט־בלוטיקע באַשעפענישן און דאַרפן,
הייסט עס, האַלטן אין וואַקסן זייער נאַנץ לעבן. האָבן אָבער אויך
פֿלעריי אומשטענדן אַ שייכות מיט זייער וואַקסן: למשל, די פֿאַר־
שידענע צייטן פון יאָר, זייערע שפייזן, דער געגנט, זייער פֿאַרמערן זיך,
און נאָך אַנדערע סיבות וואָס האָבן צו טאָן מיט דעם. אין די יעניקע
געגנטן, וואו די ווינטערס זיינען לענגער, וואַקסן די פיש שנעלער אום
זומער און פֿמעט גאַריט אום ווינטער, אָדער אין בעסטן פֿאַל זייער
פֿאַמעלעך. אַנדערע מינים פיש הערן אויף וואַקסן, ווי נאָר די וואַסערן
הויבן אָן ווערן קאַלט. למשל, העכט און „פֿוירטש“, וועלכע האָדעווען
זיך אַ גאַנצן ווינטער, וואַקסן טאַקע אין דער צייט אויך. אָבער „בעס“
און קאַרעסלאַך, וועלכע שלאָפן ווינטער, פֿאַרשלאָפן אויך אויסצור־
וואַקסן.

ווי גרויס אַ פיש קאָן וואַקסן הענגט אָפּ פון דער משפּחה צו
וועלכער ער געהערט. אַ „בעס“, וואָס זאָל אויסוואַקסן צו זעקס, זיבן
פונט אין וואָג און אַכצן, צוואַנציג אינטשעס אין דער לענג, איז נאַנץ
נאַטירלעך. אָבער אַז אַ „פֿוירטש“ זאָל זיך דערהויבן צו אַזאַ גדולה,
דאָס טרעפט ניט. דאָס זעלבע איז מיט אַ העכט, וואָס וואַקסט ביז אַ
היפּשער וואָג און מאָס, בעת אַ קאַרעסל קאָן אַפילו ניט חלומען וועגן
דעם. דאָס הייסט, אַז יעדער מין האָט זיך זיין גרענעץ און מען דאַרף
יעדן מין באַהאַנדלען באַזונדער לויט זיינע מעגלעכקייטן.

דער וואַקס פון פיש הענגט אויך אָפּ פון די באַדינגונגען אין
וועלכע די טייכן געפינען זיך. אַז „בעס“ קאָנען וואַקסן גיכער אין איין
טייך, ווי אין אַ צווייטן, איז אַ זיכערע זאָך. עס טרעפט, אַז אַ סך טייכן
זיינען אָפט איבערגעפילט מיט „פֿוירטש“. אין אַזוינע טייכן איז זעלטן
צו געפינען „פֿוירטש“, וואָס זאָלן גרייכן דעם וואַקס לענגער פון זיבן,
אַכט אינטשעס און אַמאָל נאָך ווייניקער, בעת אין אַנדערע טייכן, וואו
זיי זיינען דאָ ווייניקער, וואַקסן זיי צו אַ גרויס פון צוועלף, דרייצן, און
אַפילו פֿערצן אינטשעס. דאָס ווערט דערקלערט מיט דעם, וואָס דאָרט
וואו זיי זיינען פֿאַראַן אין גרויסע צאָלן, ווערן זיי „פֿאַרשטיינט“, ווי
מען רופט עס, ווען עס קומט צו וואַקסן. עפעס שטערט זייער וואַקסן.
ס'קען זיין, אַז עס נעמט זיך דערפון, וואָס אין איין און דעם זעלבן

טייך זענען פאראן צופיל בעלנים אויף די באגרעניצטע מאכלים. אָפּט טרעפט מען לעבן אַזעלכע טייכן גאַנץ גרויסע מודעות, אָנזאָגנדיק, אַז אין די טייכן מעג מען אָט די סאַרטן פּיש, וואָס לייַדן, הייסט עס, פון „פאַרשטיינונג“, כאַפּן און ניט רעכענען זיך מיט די אָנגענומענע געדזעצן. אָט די אויסנאַמע ווערט געמאַכט, ווייזט אויס, אַלס אַ רפואה אויף צו פאַרקלענערן די צאָל פון דעם מין. מען גלויבט אזוי אַרום, אַז דאָן וועלן די פאַרבליבענע אין וואַסער זיך בעסער אַנטוויקלען און גרעסער אויסוואַקסן. אָדער, לַמשלָה, לַאָמיר געמען אַזאַ פּיש ווי „טראַוט“: די זעלבע פּיש, וואָס שווימען אין אַ לויפנדיקן ניט טיפּן וואַסער, וואַקסן קוים אויס צו אַ גאָר קליינער וואַקסן. און די זעלבע „טראַוט“ אין שטילע, טיפע טייכן, דערגרייכן צו אַ וואָג פון שיינע עטלעכע פונט. דאָס ווייזט, אויף וויפיל די סביבה אין וועלכער די פּיש וואַקסן אויס, האָט צו טאָן מיט זייער אַנטוויקלונג, וואַקסן און וואָג.

אינגנאַטלעך, ווי אזוי ווייסט מען וועגן דעם וואַקסן פון אַ פּיש? — ווי לאַנג דויערט, אַז אַ פּיש זאָל אויסוואַקסן ביז אַ געוויסער מאָס, ביז אַ געוויסער וואָג?

איז עס דעריבער אינטערעסאַנט צו וויסן, אַז יעדער פּיש טראַגט מיט זיך אַ יחוס־צעטלע. מען קאָן אויף יעדן אויסגעוואַקסענעם פּיש זאָגן באַשטימט, ווי אַלט ער איז, ווי גיך ער איז געוואַקסן, און וואָס ער האָט דורגעמאַכט אין די טעג פון זיינע יאָרן.

אויף די שופּן, וואָס באַדעקן דעם פּיש, מיט די אויסנאַמען פון די וואָס האָבן ניט קיין שופּן, ווערן פאַרצייכנט, ווי אויף אַ רעקאָרד, די יאָרן, די פּעריאָדן פון שנעלן וואַקסן, אָדער גאָרניט וואַקסן, ווי אויך געוויסע פאַסירונגען, וואָס דער פּיש האָט דורגעמאַכט, ווי לַמשלָה, געדורט פון אַ נייעם דור, וואָס לאַזן אויף זיינע שופּן סימנים, ווי רינגען אויף ביימער.

אָט די סימנים קאָן מען דערזען מיט אַ נאַקעטן אויג. אָבער פּדי גענוי צו באַשטימען, וויפיל און ווי אַלט דער פּיש איז, דאַרף מען דאָס אויג באַוואַפענען מיט אַן אינסטרומענט פון אַ פאַרגרעסער־גלאַז, אַדאַנק וועלכן עס וועט אייך באַלד קלאָר ווערן, ווער דער יחסן איז און וואָס ער האָט אויפגעטאָן אויף דער וועלט. עס איז באַמת אַ גאַנצע תורה צו קאָנען דורך די שופּן דערלערנען דאָס לעבן פון אַ פּיש. יא, די שופּן זיינען ווי אַ פאַספּאַרט, אין וועלכן אַלץ איז פאַרשריבן און פאַרצייכנט.

פאראן אזעלכע באגאבטע לעזער פון דעם מין, וואָס קאָנען אויפן סמך פון די שופן כמעט אויפשטעלן די גאנצע ביאָגראַפיע פון אַ פּיִש. אָבער דאָס איז אַ תּוֹרָה פֿאַר זיך.

אָפּט טרעפט מען אַ פּיִש מיט אייניקע שופן, אָן סימנים, גלאַט און גאַרניט פאַרצייכנט אויף זיי. מעגט איר זיין זיכער, אַז זיי זיינען נייִגאַנגעוואַקסענע אויף דעם אָרט פון די פאַרלוירענע, און קיין איינער פון זיי האָט ניט באַגלייט דעם פּיִש פון קינדווייז אָן.

עס איז פּדאי צו וויסן, אַז אַ פּיִש פון אַכצן אינטשעס לאַנג, לַמשלָ, אַ „בעס“, איז אַלט זיבן יאָר; אַ גרויסמויליקער „בעס“ פון דערזעל־בער לענג, איז אַלט אַכט יאָר; אַ „פּוירטש“ פון זעקס אינטשעס, איז אַלט צוויי יאָר; פון צוועלף אינטשעס — אַכט יאָר און מער; אַ העכט פון צוואַנציק אינטשעס — איז אַלט זעקס יאָר. דאָס אַלץ איז באַשטע־טיקט דורך עקזאַמינירן צענדליקער און הונדערטער פּיִש, דורך האַלטן חשבון און דורך פירן אַ בוכהאַלטעריע.

גלויבט מיר, אַז אַט דער אופן פון פאַרשן, איז צייטנווייז אַזוי פאַרכאַפּנדיק און אינטערעסאַנט, ניט ווייניקער ווי דער שפּיל פון פּיִש־פּאַנג. עס ניט אַ סך צו צום שפּיל, אויף אַזוי פּיל, אַז הויך דעם ספּאַרט גופא, איז אויך דאָ אַ ציל — וואָס צו טאָן מיט דעם געכאַפּטן פּיִש. עס הויבט זיך אָן אַן ענין פון מעסטן, וועגן, נעמען אַ פאַר שופן, פאַרשרייבן און לאָזן דעם פּיִש מערסטנס גיין צוריק אין וואַסער, פון וואַנען ער איז געקומען. דער גאַנצער אינטערעס צום פּיִש־פּאַנג ווערט פּיל גרעסער, דורך די אַלע וועגן, צו וועלכע עס פּירט די נייגעריקייט צו וויסן און צו ווערן נענטער באַקאַנט מיט דער געשיכטע פון די פּיִש און מיט אַלץ וואָס זיי קומט אויס דורכצומאַכן אויף זייער לעבנס־וועג. עס איז דאָך אַ געשיכטע, וואָס ציט זיך פון אַ קליין קוים אָנזעעוודיק אייעלע, וואָס ווערט געלייגט אויף דעם גרונט אין אַ נעסט, ביז עס ווערט אַ „שפּיל־פּיִש“, וואָס וואַרפט אַ שרעק אויף אַנדערע, און פאַר־שאַפט אַזוי פּיל באַנייטערונג פאַר די, וועלכע יאָגן זיך אים צו פּאַנגען. און ערשט דאָן, נאָך דעם נצחון, קומט אַ סדרה, וויאזוי זיך צו באַ־קענען מיט דעם גאַנצן יחוס פון דעם געפּאַנגענעם, זיך צו דערוויסן פון וועמען ער שטאַמט, ווי גרויס איז די גאַנצע משפּחה, ווי זיי שפּיזן זיך און ווי עס גייט זיי מיט דער אַכילָה; ווי זיי פּילן זיך אין די וואַסערן, וואָס זיי האָבן און וואָס עס פעלט זיי; ווער עס זיינען זייערע שונאים

און ווער זייערע פריינד; וועלכע קראנקייטן עס טשעפען זיך צו זיי;
צי וואקסן זיי געזונט און פריי, אָדער האָבן זיי שטערונגען?

אָט די און נאָך אַ סך אַנדערע פראַגן קומען אויף און מען דאַרף
אויף זיי געפינען די ריכטיקע ענטפערס. איז עס דעריבער אַפילו פאַר
אַ פשוטן בשר ודם, ניט נאָר פאַר אַ פאַכמאַן, טאַקע פון גרויס אינ-
טערעס, און גלויבט מיר, אַז איר וועט שוין נאָר ניט ברוגז זיין, ווען
איר וועט אַרײַן אין דעם גאַנצן קאַמפּליצירטן ענין פון פיש-פאַנג, מיט
אַלץ וואָס איז דערמיט פאַרבונדן, אי מיט דעם ספּאַרט, אי מיט דעם
שטודיום וועגן לעבן און געוואוינהייטן פון די פיש. איר וועט, ווי איך,
קיינמאָל דערפון ניט חרטה האָבן.

וועגן פארמערן פיש

במשך א סך יאָרן איז געווען אָנגענומען די מיינונג, אז ווי נאָר מען דערוואוסט זיך, אז פיש ווערן ווייניקער אין טייכן; ווי נאָר מען געפינט אויס, אז אין די זעלבע ערטער וואו מען פלעגט אמאָל גאנץ גרינג כאַפן אזוי פיל פיש, ווערט יעצט אזוי שווער צו פאנגען, מחמת זיי זיינען פשוט געוואָרן קלענער אין צאָל, — דאָן איז צייט אַרײַנצו-וואַרפן פרישע פיש אין וואַסער. נאַטירלעך מיינט מען קליינע פישעלאַך, וואָס מיט דער צייט וואַקסן זיי אויס און נעמען זיך פלאַדיען.

מען האָט פאַרשטאַנען, אז אויב מען וויל מער פיש, דאַרף מען זיי וואָס מער פאַרפלאַנצן, און זאָלן זיי וואַקסן. מען פלעגט אַפילו פון צייט צו צייט צושליסן געוויסע וואַסערן, כדי די פיש זאָלן זיך קענען אַנטוויקלען ניט געשטערטערהייט. סיי די פּעדעראַלע רעגירונג, סיי די שטאַט־עגירונגען, וועלכע פאַרמאָגן באַזונדערע דעפאַרטמענטס פאַר פיש־אַנטוויקלונג און פיש־פאַנג קאַנטראָל, האָבן אַלע אויסגעבויט ספּע-ציעלע פלעצער פאַר האָדעווען און פאַר ברענגען אויף דער וועלט פלערליי מינים פיש, כדי זיי דערנאָך צו פאַרשפּרייטן אין פאַרשיידענע טייכן. די הוצאות פון דעם האָבן באַטראַפן אַן ערך פון מיליאָנען דאָ-לאַר. די אַרבעט פון פיש־פאַנג־געזעלשאַפטן איז קודם פל באַשטאַנען אין אַרײַנברענגען און צושטעלן וואָס מער נייע און פרישע סחורה פון קליינע פישעלאַך פאַר די טייכן און וואַסערן.

לעצטנס איז אָבער פאָרגעקומען ממש אַ רעוואָלוציע אויף דעם געביט. נאָך לאַנגע יאָרן פון שטודירן, זוכן און פאָרשן, נאָך אַ סך עקספּערימענטן, איז מען געקומען צו נאָר אַ מאָדער מספּנה: וויל מען מער פיש אין אַ טייך — דאַרף מען אַרײַנברענגען וואָס ווייניקער פון אַנדערע טייכן, נאָר פאַרמערן די געבורט, אַנטוויקלונג און דעם וואַקס פון די פיש אין דעם זעלבן טייך.

אייגנטלעך איז דאָס געבויט אויף דער זעלבער טעאָריע וואָס איז שוין לאַנג אָנערקענט געוואָרן און ווערט אָנגעווענדט אין פאַרמערײ. ווען אַ פאַרמער וויל אַרויסברענגען פון דער ערד מער תבואה, מער אונערקעס, אָדער קאַרטאָפּל, ווייסט ער שוין גאנץ גוט, אז עס איז ניט קיין פראַגע פון וואַרפן וואָס מער קערנדלאַך און פאַרווערן וואָס מער פלאַנצונגען אויף דעם זעלבן שטיקל ערד. עס הענגט גאָרניט אָפּ פון

דעם שטיקל ערד ארויסצונגעבן פון זיך וואָס מער און בעסערע פּראָ-
דוקטן. ווייל מען אָט דעם ציל דערגרייכן, באַהאַנדלט מען די ערד מיט
אַלע מיטלען וואָס דאַרפן זי מאַכן מער פּרוכטבאַר. גראַד דאָן, ווען
עס ווייזן זיך די שפּראַצונגען, באַמיט זיך ערשט דער פּאַרמער, אַז זיי
זאָלן וואַסן אַלץ שיטערער אָנשטאַט צו געדיכט. ווייל אויב פון דעם
זעלבן שטיקל לאַנד זאָלן דאַרפן ציען אַלע פּלאַנצונגען זייער חיונה,
וועט די ערד ניט זיין בכוח זיי אַלע צו באַזאָרגן. דער רעזולטאַט דערפון
וועט זיין, אַז די פּלאַנצונגען וואָס וואַסן צו געדיכט אויף דער ערד,
וועלן ניט זיין קיין געראַטענע, מחמת איינע וועט לעבן אויפן חשבון
פון דער צווייטער, און עס וועט דעריבער זיין אַ מאַגער, נעבעכדיק לעבן
פאַר אַלע פּלאַנצונגען.

אַט די טעאָריע ווערט לעצטנס מיט גרויס דערפאַלג אָנגעווענדט
אויך אויף די וואַסערן כּמעט איבערן גאַנצן לאַנד. דער דאָזיקער פּראָ-
צעס איז אַ סך שווערער אויפן וואַסער ווי אויף דער יבשה. אָבער די
מיטלען פאַר דעם זיינען שוין פאַראַן און די אַרבעט ווערט דורכגעפירט
נאָר דערפאַלגרייך. מען מעסט אויס די לענג און די טיף פון דעם טיך,
מען באַקענט זיך מיט דעם גרונט און מיט אַלץ וואָס וואַסט אויף
איים, און מען עקזאַמינירט די פיש פון וואַסער, אַזוי אַז מען
געפינט אויס אין וואָס זיי נויטיקן זיך אַממערסטנס. אין אייניקע פּאַלן,
כּמשל, זיינען ניטאָ גענוג נויטיקע גרינסן; ניט גענוג פּלאַנצונגען וואָס
גיבן אַרויס פון זיך דעם עלעמענט אין וועלכן די פיש נויטיקן זיך;
אין אַנדערע פּלעצער איז ניט פאַראַן גענוג שאַטן צו באַדעקן די פיש,
אין וואָס זיי נויטיקן זיך; אין טייל וואַסערן דאַרף מען אַנטוויקלען
מער זויער-שטאַף; אין טייל טייכן געפינען זיך צו פיל פיש אויף דעם
שטח פון וואַסער, אַזוי אַז די פיש קאָנען ניט וואַסן ניט שנעל און ניט
גרויס. נאָכדעם ווי מען באַקאַנט זיך מיט די סיבות און מען שטעלט
פּעסט וואָס עס פעלט דאָ אַדער דאָרט, ערשט דאָן נעמט מען זיך צו
פאַרריכטן דעם חסרון. מערסטנס איז דאָס אַן אַרבעט פון פאַרפּרוכט-
באַרן דעם באַדן אונטערן וואַסער. אַט פּונקט ווי מען באַדעקט מיט
מיסט די פעלדער, אַזוי באַדעקט מען דעם גרונט פון טייכן.

עס איז אינטערעסאַנט צו באַטראַכטן, ווי עס זעען אויס די זעלבע
מינים פיש, פון זעלבן עלטער, וואָס ווערן אַרויסגענומען פון פאַרשידענע
וואַסערן, דאָס הייסט, איינעם פון אַ קולטואוירטן און אַנטוויקלטן טיך
און איינעם פון אַ פאַרנאַכלעסיקטן. פשוט ניט צו גלויבן. איינער איז

גרעסער, לעבעדיקער און שטארקער; דער אנדערער א נעבאך און א דערשלאָגענער. מיט איין וואָרט, מען קאָן האַלטן אין איין וואָרפן פּרישע פּיש אין טייך, גלויבנדיק אזוי אַרום צו פּאַרנערסערן די צאָל פּיש און דערגרייכן דערמיט פּונקט פּאַרקערטע רעזולטאַטן. דערפאַר וואָס דער טייך פּאַרמאַגט ניט גענוג פּלאַנצונגען און עס איז ניטאָ אין אים גענוג אַכילי; דערפאַר וואָס אַרום די פּלאַנצונגען וואַקסן ניט אויס קיין פּליגעלאַך און אנדערע אונטערוואַסער - באַשעפענישן; דערפאַר וואָס עס פעלן ביימער אַרום דעם טייך, וואָס זאַמלען אַרום זיך א גאַנצע וועלט פון פּליענדיקע באַשעפענישן, וואָס לאָזן זיך אַרונטער צום וואַסער און קערן זיך שוין קיינמאָל ניט אום צוריק — וועלן די פּיש זיך ניט אַנטוויקלען ווי עס דאַרף צו זיין; זיי וועלן איינער דעם צווייטן פּאַרניכטן, אָדער אומקומען פון קראַנקהייטן, וואָס אַנטוויקלען זיך פון ניט נאָרמאַלן לעבן.

א טייך, פּונקט ווי א שטיק ערד, קאָן האָדעווען נאָר א באַשטימטע באַפעלקערונג, און וואָס מער דער טייך קאָן אַרויסגעבן פון זיך פּלערליי פּראָדוקטן, איז וועלכע די פּיש נויטיקן זיך, אַלץ מער פּיש וועלן זיין אין וואַסער. דאָס איינציקע מאָל וואָס מען מוז אַריינברענגען פּיש פון אַן אנדער וואַסער, איז בלוזי דאָן, ווען מען וויל אַריינברענגען א נייעם מין פּיש. אַחוץ דעם מוז דער גאַנצער פּראָצעס אָנגעווענדט ווערן לויט דעם, ווי ס'איז פּריער געזאָגט געוואָרן.

איך אַליין האָב יאָרן לאַנג זיך אָפּגעגעבן מיט אַנטוויקלען מער פּיש לויט דעם אַלטן פּראָצעס, און בין געקומען צו דער טיפּסטער איבער-צייגונג, דורך מיינ אייגענער דערפאַרונג, אז עס איז אָפהענגיק פון דעם טייך גופא, וויפיל און ווי גרויס זיין באַפעלקערונג זאָל זיין. פאַר די ערשטע עטלעכע יאָר פּלעגט זיך מיר אויסדוכטן, אז דאָס פּישן איז טאַקע בעסער געוואָרן. און עס איז געווען בעסער. אָבער נאָך א באַשטימטער צייט פּלעגט דער טייך באַלאַנסירן זיין באַפעלקערונג. און אויב דער טייל איז געווען אַרעם צו האָבן די באַפעלקערונג וואָס איך האָב געבראַכט, האָט שוין די נאַטור אַליין דעם גאַנצן ענין באַזאָרגט. דורך איין וועג אָדער א צווייטן איז די באַפעלקערונג פּאַרקלענערט געוואָרן צו דער צאָל וואָס דער טייך האָט געקאָנט אויפהאַלטן.

אַלע זיינען שוין היינט מודה, אז גיבן דעם פּיש פון טייך בע-סערע באַקוועמלעכקייטן און באַזאָרגן אים מיט פּלאַנצונגען; גיבן אים

שוין דורך דעם פעריאד פון זיינע געבורט־טעג און באזארגן די נייע געבוירענע מיט פרישע מאכלים אין דעם זעלבן טייך — וועט ברענגען א סך מער פיש, וועלכע וועלן זיך אנטוויקלען אין א פיל מער נאטירלעכער סביבה.

אזוי ארום האָט די נייע טעאָריע אַריינגעבראַכט אַ גאַנצע ענדערונג אין דער אַרבעט אויף דעם נעביט. אַנשטאָט צו בויען באַזעס אויף צו האַדעווען פּיש, פּדי זיי שפּעטער צו פאַרשפּרייטן אין אַנדערע טייכן, — ווערט יעצט די אַרבעט, סיי פון דער רעגירונג, סיי פון די ספּאָרט־געזעלשאַפטן, געווענדט אין דער נייער ריכטונג. מען מעסט אויס די טייכן, מען אונטערזוכט דעם גרונט, די ברעגן, מען שטודירט די באַפעלקערונג פון טייך, און מען ברענגט אַריין אין יעדן טייך דאָס וואָס אים פעלט. עס איז אַ מעטאָדע וואָס וועט זיכער ברענגען גוטע רעזולטאַטן.

עס זיינען פאַראַן אין לאַנד אַ סך שיינע טייכן, וואָס זיינען יאָרן לאַנג געווען באַוואוסט מיט זייערע וואַונדערבאַרע פּיש, וועלכע פלעגן זיך דאָרט אויפּהאַלטן, און פון פּיל גאָר געהויבענע געסט וואָס פלעגן אַהין אַריינשווימען פון ים אין געוויסע פעריאָדן פון יאָר. זיי פלעגן קומען אין מחנות און ברענגען אי פאַרגעניגן אי שפּיז. די דאָזיקע יאָרן זיינען שוין לאַנג אוועק. די פּיש האָבן שוין לאַנג אויפּגעהערט אַהין אַריינצוקומען. היינטיג־צו־טאָג פלויסקען זיך נאָך אין די דערמאָנטע טייכן, קליינע, אומ־באַדייטנדע פּישלאַך, ניט מער ווי אַ זכר פון זייערע גרויסע זיידעס פון אַמאָל. די מאָדערנע אַנטוויקלעטע שטעט, מיט די גרויסע אינדוסטריעס האָבן זיי פון טייך פאַרטריבן. עס פּעלן די באַדינגונגען, עס פעלט די אַטמאָספּערע, עס פעלט זיי לופט צום אָטעמען. קומען זיי ניט מער אין די געוועזענע פלעצער. זיי זוכן בעסערע וואַסערן.

ווייל מען פון דעם טייך הנאה האָבן, ווייל מען וואָס מער פּיש פאַרמאָגן, אי צום כאַפּן אי צום עסן, דאָן דאַרף מען דעם טייך אַנדערש באַהאַנדלען. און אזוי ווי דער פּיש־פאַנגער וועט זיך באַציען צום טייך, אזוי וועט דער טייך זיך באַציען צו אים.

פיש-פאנג ביינאכט

מער ווי ניט איינמאָל בין איך באַטראַכט געוואָרן מיט מאַדנע בליקן פון אַ סך גאָר געניטע פישערלייט, ווען זיי האָבן מיך געזען מאַכן הכנות צו גיין פישן ביינאכט. ווייל גראָד אין דער צייט ווען איין שיפל נאָכן צווייטן קומט צוריק צום ברעג נאָך אַ טאָג פון פיש-פאנג, און חברה האַלט אין אויספאַקן אין איילעניש אַלץ פון די שיפלאַך, נעם איך זיך גאָר איינפאַקן און צוגרייטן אַרויסצולאָזן זיך, צו כאַפן פיש ביינאכט.

די געקומענע שעמען זיך ניט און ווערן זיך צו מיר מיט פאַרשיידענע פראַגן: — ווי אזוי, איז מעגלעך אין דער פינצטערניש צו פישן? — צי זעען דען די פיש ביינאכט? — וואַרפט אויף אייך די פינצטערניש ניט אָן אַ פּחד? די לעצטע פראַגע איז אַגב איינע פון די הויפט־סיבות וואָס האַלטן אָפּ אַ סך ענטוואַסטישע ספּאָרטסלייט פון פאַרזוכן דעם טעם אַרויסצולאָזן זיך אויף אַ „פישניג“־נסיעה אין אַ זומערדיקער נאַכט.

אויף אַט די אַלע פראַגן, האָב איך בלוז איין ענטפער: אויב עס זיינען דאָ פאַרשיידענע מדרגות אין דעם גאַנצן ספּאָרט פון פיש-פאנג, איז פישן ביינאכט איינע פון די העכסטע. עס איז אַ גאָר באַזונדער קאָפיטל אין דעם גאַנצן פאַרצווייגטן ענין פון פיש-פאנג. עס איז וואָס אַן אמת, ניט פון די לייכטע זאַכן. מען דאַרף זיין שוין גאָר גוט באַהאוונט אין דער קונסט פון כאַפן פיש. מען דאַרף באַמת קענען זיך באַנוצן אויף דעם בעסטן אופן מיט די מכשירים וואָס זיינען פאַר דעם שפּיל דערפּינדן געוואָרן. מען מוז דערצו באַנוצן אַן עלעקטריק־לעמפל, און עס איז אויך גוט צו האָבן אַ גוטן חכר אין שפּיל. ביידע זיינען נויטיקע פּריינד, וועלכע פאַרשאַפן אַ סך פאַרגעניגן. אַחוץ דעם שאַרט אויך ניט צו וויסן, וואָס עס טוען פיש ביינאכט און וואו און ווען עס איז אַמבעסטן זיי צו טרעפן...

מיט דעם אַנקומען פון דער נאַכט, ווען אַלץ ווערט פאַרהילט אין פישוּפּדיקער שטילקייט און באַדעקט מיט פינצטערניש; ווען מען הויבט אָן זען מער מיט פאַרשטעלונג־פּוח ווי מיט די אויגן; ווען ברעגן נאָענטע פאַרשווינדן; בוימער גוט־באַקאַנטע פאַרוואַנדלען זיך אין דער פינצטערניש אין וואָס איר ווילט אַליין; דער באַגריף פון ווייט און נאָענט בייט זיך; דאָס פּילן און אַנטאַפן מיט די הענט פאַרנעמט דעם פּלאַץ

פון זען, און יעדער קלאנג טראָגט זיך מיט אַ באַזונדערער קלאַרקייט אין דער לופט, — קומט אויך דעמאָלט פאַר אַן ענדערונג אין דער אויפֿ-פירונג פון די פיש. עס זיינען פאַראַן אייניקע מינים פיש, וועלכע רוען ביינאַכט, ווי למשל, העכט, וועלכע מען כאַפט ניט אין די פינצטערע נעכט. ווי נאָר עס ווערט פינצטער, הערן זיי אויף צו זוכן חיונה און פרנסה. אַנדערע פיש ווידער כאַפט מען בלוז ביינאַכט, בפרט די, וואָס ווערן ביי אונז פאַררעכנט פאַר טריף, ווי „אילז“ און „בולֿהעדז“. גרויסע צאָלן פישערלייט, וועלכע פישן ביינאַכט, כאַפן מערסטנס נאָר די מינים, וואָס האַדעווען זיך בלוז אין דער פינצטערניש.

דערפאַר אָבער זיינען פאַראַן פיל מינים, ווי למשל אַלערליי „בעס“ און „פייק“, וועלכע קומען ביינאַכט אַרויס פון די טיפע וואַסערן, וואו די היץ פון טאָג האָט זיי פאַרזאָגט, און לאָזן זיך שווימען נאָענט צו די ברעגן. דאָ ביי די ברעגן, אין בוכטעס, וואו דאָס וואַסער איז ניט טיף, און שטיינער, וואַרצלען פון ביימער, צווייגן, און גראַזן שאַפן אַ נאַכטלענער, — דאָ וועלן זיי פאַרברענגען די נאַכט. דאָ וועלן זיי זיך אַרומדרייען, האַלטן די אויגן אָפן אויף אַלץ וואָס באַוועגט זיך, און שטיילן דעם הונגער פון טאָג מיט אַ פליגעלע, אַ זשאַבע, אַ קליין און שוואַך פישל, וואָס זיי וועלן אָפּראַמען פון וועג. אין די דאָזיקע פלעצער וועלן זיי פאַרברענגען ביז די זון וועט פאַרטרייבן די נאַכט און ברענגען דעם טאָג.

ניט אַלע נעכט זיינען שטילע און ווי אין פישור איינגעהילט. פאַראַן נעכט ווען דער טומל איז גאַנץ גרויס, און דאָס טייכל מיט דעם וועלדל אַרום מאַכן דעם איינדרוק פון אַן אָנגעלאָפּענעם, רוישיקן פלאַץ, פּונדוואַנען עס טראָגן זיך פאַרשידענע קולות אין דער לופטן: זשאַבעס רייסן זיך אויף די העלזער, פייגל רוען ניט, און פון צייט צו צייט רייסט זיך דורך אַ וויינענדיק קול פון אַ סאָווע ווי זי וואַלט זיך מיט עמעצן דורכגעוויינט אויפן קול אין דער פינצטערניש פון דער נאַכט. בלערליי פליגעלאַך זשומען אַרום און מאַסקיטאָס ציען זייער מאַנאָטאָנעם ניגון אייך גלייך אין אויער אַרײַן. אַרום דעם שיפל טראָגט זיך אַ פלעדערמוז אַרויף און אַראָפּ, שניידנדיק די פינצטערניש מיט מאַדנער שנעלקייט. דאָ און דאָרט הערט זיך אַ פליוסק פון אַ פיש וואָס גיט זיך אַ וואָרף אין געיעג נאָך אַ געשמאַקן מאַכל. און דאָס אַלץ אַרום גיסט זיך צונויף אין אַ מאַדנער שרייענדיקער סימפאָניע. לכתחילה איז עס אַביסל מאַדנע, אָבער עס דויערט ניט לאַנג, ווי איר לעבט זיך גיך איין מיט דער

ארומיקער געזעלשאפט און איר דערפילט זיך גאנץ „היימיש“ אין דער פינצטערניש פון דער נאכט. אפילו פאר איינעם וואָס קומט דאָס ערשטע מאָל ביינאכט אויפן וואַסער, דויערט ניט לאַנג זיך צוצוגעוואוינען. עס איז ווערט דורכצומאַכן די דאָזיקע דערפאַרונג אין דער אַטמאָספּערע פון אַ פינצטערער זומער־נאַכט, אפילו ווען מען האָט ניט קיין ספּעציעלן אינטערעס אין דעם ספּאָרט פון פּיש־פאַנג. פּרוּאוּט אַמאָל. עס וועט אייך ניט באַנג טאָן.

עס מאַכן זיך אָבער אויך גאַנץ רואיקע נעכט, פּונקט ווי אַלץ וואָלט ווי דורך אַ באַפעל פון עמעצן געמוזט שטיל ווערן. און אַחוץ דעם שטילן באַריר פון די וועסלעס אין וואַסער און דעם פּאַלן פון „פּלאַג“ אָדער „פּליג“ וואָס ווערט געצילט אויף אַ באַשטימטן אָרט פון אַ געניטן פּישערמאַן, הערט מען ניט קיינע שטימען, קיינע טענער. דעמאָלט איז אַלץ אַרום אזוי טויט־שטיל, אַז מען ווערט אַליין פּאַרזיכטיק מיט יעדן באַוועג, ווי מען וואָלט מורא געהאַט די שטילקייט צו שטערן. אויב עס פּאָדערט זיך שטילקייט צו יעדער צייט ביים פּישן, איז דאָס נאָך וויכ־טיקער ביינאכט. עס באַשטייט אָבער ניט אין שווייגן, אין ניט טאָרן אויסריידן אַ וואָרט מיט אייער חבֿר, אָדער חלילה ניט זינגען אַ ליד, צו וועלכער די גאַנצע אַטמאָספּערע רופט און באַגייסטערט. פּאַרקערט, עס איז איינע פון די העכסט אָנגענעמע און פּאַסיקע מאַמענטן צו פירן אַ שמועס; אויסהערן, אָדער אַליין דערציילן, אַן אינטערעסאַנטען עפיזאָד, זיך דורכשמועסן אין הייז און ברען וועגן פּאַרשיידענע פּראָבלעמען וואָס פּאַרפינצטערן די ליכטיקייט פון טאָג, פון גאַנצן לעבן, און טאַקע חלומען און האָפּן אויף בעסערע צייטן אויף דער וועלט. איר מענט רעדן, זינגען, און שמועסן וויפּל אייער האַרץ גלוסט, אָבער שאַרט ניט מיט די פּיס, רירט ניט קיין זאַכן אין שיפּל, קלאַפט ניט, ווייל דאָס וויברירט און טראָגט זיך איבערן גאַנצן טייך, און די פּיש וועלן עס באַלד דערפילן. אייער שמועס און געזאַנג וועט זיי ניט רירן פון אָרט. הערן קאָנען זיי ניט. אויב איר ווייסט ניט דערפון, זאָג איך עס אייך. זיי זיינען טויב און שטום. אָבער די מינדסטע באַוועגונג דערפילן זיי באַלד; דאַרף מען זיין פּאַרזיכטיק.

שווימט זיך דאָס שיפּל פּאַמעלאַך, קוים וואָס עס רירט זיך, גע־פירט פּאַראַלעל צום ברעג אויף אזא אופן, אַז איינער זאָל האָבן פּאַר זיך די פּאָזיציע צו מאַכן דעם „קעסט“ אויפן ריכטיקן פּלאַץ.

פון די אָפגעפאלענע צווייגן און קלעצער פון אמאָליקע ביימער, פארמירן זיך ביי די ברעגן פון טייכל אזעלכע ווינקלען און ערטער, אין וועלכע עס זאמלען זיך פלערליי באשעפענישן. אהין אין די ווינקלען טרייבן אויך די ווינטן אן אָפפאל פון די ביימער און גאָר ניט ווייניק פארשיידענע מאכלים פאר פיש. אהין קומען אויך די אמתע הערשער פון טייכל, די „גרויס־מויליקע בעס“, צו פארברענגען די נעכט פון זומער.

אין אָט די ווינקלען צילט דער פישערמאן צו טרעפן מיט זיין „פלאָג“. די קונסט באשטייט אין אַרויסוואַרפן דורך דער ווענטקע אַ ספעציעל אויסגעארבעטן „פלאָג“, וואָס איז ניט מער ווי אַ שיין גע־פאַרבט שטיקל האָלץ אין פאַרשיידענע קאָלירן, באַהאַנגען מיט אַ סך האָקנס, און וואָס פליט אַרויס ווי אַ שאַס פון אַ ביסק אָדער פּייל פון בויגן, געצילט אין דעם באשטימטן ווינקל און געפירט צוריק איבערן וואַסער דורך דער „לאַין“, וואָס איז צוגעבונדן צום „ריעל“ אויף דער ווענטקע.

בייאַכט דאַרף מען אָט דעם „פלאָג“ צוריק ברענגען זייער פאַר מעלאַך. דורך פאַרשיידענע באַוועגונגען פון דער ווענטקע מאַכט דער „פלאָג“ דורך פלערליי איבונגען אויפן וואַסער. אָט שווימט דער „פלאָג“ רעכטס, און אָט לינקס; אָט טינקט ער זיך אונטער דעם וואַסער, און אָט ווידער אויף דער פלאַך; אָט ליגט ער גאָר אומבאַוועגלעך און פלוּצ־לינג ניט ער זיך אַ צאַפל ווי אַ לעבעדיק באשעפעניש. דאָס אַלץ ציט צו די אויפמערקזאַמקייט פון די „בעס“ אַלס מאַכל. די באַוועגונגען מאַכן נאָך אַ פאַרוואַנדעטן פישל, אַ שווימענדיקע זשאַבע, אַן אַראָפּגעפאַלן פּויגעלע וואָס קען נאָך ניט פליען און ניט שווימען. נאָך דער דאָזיקער „אימיטאַציע“ גיבן זיך אַ יאָג די „בעס“, אַמאָל מיט אַזאַ פּוח און אימפעט, אַז איר האָט קיין צייט ניט זיך אָפּצוגעבן חשבון פון דעם וואָס ס'האָט פאַסירט און איר זענט שוין אין אַ געראַנגל מיט אַ „בעס“, וועלכער לאָזט אין קאַמף אַלע זיינע פּוחות און פעאיקייטן, פּדי זיך צו באַפרייען פון דעם ניט געוואונטשענעם מאַכל, וואָס ער האָט אַרייַנגעכאַפט און מיט וועלכן ער האָט זיך אָנפּגענאַרט.

אַמאָל טרעפט מען די צייט און דאָס אָרט ווען דער שפּיל פאַנגט זיך אָן, באַלד ביים אָנהויב פון פישן. אַמאָל אָבער דאַרף מען זיך אַזוי שיפן אַ היפש ביסל צייט. זעלטן, אָבער, ווען איר וועט קומען פון אַ נאַכט־פאַנג מיט לידיקע הענט, כּפרט אין דער הייסער זומער־צייט.

עם איז ניטאָ קיין בעסערער און זיכערער מיטל צו פאנגען פיש פון דעם מין, ווי נאָר דורך דעם מעטאָד פון פישן ביינאכט אין דער הייסער זומער־צייט.

געוויס איז געדולד דער הויפט נויטיקער באדינג פון צו זיין דערפאלגרייך אין דעם ספּאָרט. אָבער עם איז גוט צו וויסן, אז אין דעם שפּיל פון פיש־פאנג איז עם נאָר ניט מעגלעך צו ווערן אומגעדולדיק, ווייל אַחוץ אַלעמען, איז עם נאָך פארבונדן מיט דער קונסט פון שיסן און טרעפן דעם „פּלאַג“ אין אַ באַשטימטן פּלאַץ. דאָס צו טאָן אין דער פינצטערניש איז פאַר זיך אַליין אַ העכסט אינטערעסאַנטער שפּיל. זאָלן מיר די פאַרברענטע „גאַלף“־שפּילער מוחל זיין און זאָלן זיי אַדרבה באַווייזן צו טרעפן אין אַ פינצטערער נאכט אַ „גאַלף באַל“ גראָד צום פונקט, ווי געניטע פישערלייט באַווייזן עם טאָן בעתן „קעסטן“. בכלל דער פישור פון דער נאכט אין דער מסיבה פון אזוי פיל גאָטס באַשע־פענישן, וואָס זינגען און שפּילן אויס פאַרשיידענע ניגונים; דאָס שיסן רעגלמעסיק פון שפּיל צום ברענג דעם „פּלאַג“ פון דער ווענטקע איינגעהילט אין געדיכטער פינצטערניש — דאָס איז גענוג צו פאַרכאַפן יעדן איינעם, אזוי, אז מען זאָל פאַרגעסן אז עם עקזיסטירט אזא זאך ווי געדולד. ווער שמועסט, אז צו דעם אַלעמען קומט נאָך צו דער קאַמף מיט אַ שווערוואַגיקן „בעס“, וועלכער האָט אַריינגעכאַפט דעם „פּלאַג“ און זיך מיט אים פאַרטראָגן ביז אַ הונדערט פיס פון שפּיל! איר דאַרפט דאָן אָנווענדן אַלע פעאיקייטן דעם „בחור“ צו באַזיגן און אים אַריינ־צוברענגען אין שפּיל.

אַמאָל טרעפט, אז איר זאָלט זיך אזוי שיפן, שיסן דעם „פּלאַג“, הנאה האָבן פון טרעפן אין ציל, שמועסן און אפילו זיך פאַרעדן, און ניט באַמערקן, אז עם איז שוין אוועק אַ היפשע צייט און עם האָט זיך ניט באַוויזן אפילו קיין סימן פון אַ „בעס“. איר זייט דאָן גרייט צו גלויבן, אז עם איז אפשר גאַרניט מעגלעך צו כאַפן פיש ביינאכט אויף אזא אופן, ווען פּלוצלינג באַפאַלן אייך נאָר ממש די „בעס“. יעדער וואָרף, יעדער פאַל פון „פּלאַג“, ברענגט עפעס, אָדער אַ שפּרונג פון „בעס“, אַ וואָרף פון אַ פיש, וואָס האָט פאַרפּעלט צו כאַפן דעם „פּלאַג“, אָדער טאַקע אַ כאַפ פון „בעס“, אזוי, אז איידער איר זייט גרייט אָנצופאַנגען אַ קאַמף, האָט שוין דער „בעס“ דערפילט אז ער האָט זיך אָפּגעטראָט און מיט איין שפּרונג פון וואַסער, מיט איין קונ־ציקן שאַקל פון קאָפּ האָט ער אַרויסגעוואָרפן דעם גאַנצן מאַכל פון

מויל און איר בלייבט מיט גאָרניט; אָדער עס זאָל זיך טאַקע אייך
איינגעבן צו כאַפן איין בעס נאָכן צווייטן, כאַפן און ברענגען אין שיפל
אַרײַן.

אַזעלכע מאַמענטן ווערן באַצײכנט אַלס די, וואָס אָנשטאַט צו
פישן אין געײג נאָך „בעס“, יאָגן זיך גאָר די „בעס“ נאָך יעדן וואָרף
וואָס איר מאַכט. אַזאַ שפּיל האַלט אָן אַמאָל אַ האַלבע שעה, העכסטנס אַ
שעה, און אַלץ ווערט ווידער רואיק און שטיק, ווי עס וואָלט גאָרניט
פאַסירט. דאַן נעמען זיך ביידע פישערלייט צו דער אַרבעט, ווייל דאָס
איז איינער פון די זעלטענע מאַמענטן, אויף וואָס יעדער פישערמאַן
האַפט, ווען ער גייט פישן.

אַזעלכע מאַמענטן קאָכן אויף דאָס בלוט. די אויפֿרעגונג איז גרויס.
יעדע רגע, יעדער באַוועג, טאָר ניט גיין פאַרלוירן. אין דער טיפֿער
פּינצטערניש פון דער נאַכט הערן זיך בלוז אָפּגעהאַקטע ווערטער, וואָס
קלינגען ווי באַפֿעלן, איינער צום צווייטן:

— „ער איז דאָ.“

— „ליכט!“ !

— „באַשיין דאָס וואַסער!“ !

— „ער שלעפֿט.“

— „איך האָב שוין אַ בחור.“

— „האַלט אים!“ !

„ער שלעפֿט צו די גראָזן.“

„לאָז אים ניט פאַרפֿאַנטערן די 'לאַין'; אַ שטייפֿע 'לאַין', אַ
שטייפֿע 'לאַין' !“

דער, אין וועמענס הענט עס ציטערט די שטאַלערנע ווענטקע, אַר-
בעט שווער, בייגט זיך אויף אַלע זײַטן און לאָזט הערן מיט קורצע
פּראָזן, ווי ער האַלט אין דעם קאַמף.

— „ער אַרבעט מעשים. עס וועט נעמען אַ ביסל צײַט ביז איך
וועל אים אויסמאַטערן.“

— „שפיל אים. כאפ זיך ניט.“!
 — „ער איז אונטער דעם שיפל.“
 — „לאָז אים גיין. פיר אים אַרויס אין אָפענעם וואַסער!“
 — „ער ברעכט דאָס וואַסער.“
 — „גרייט צו די נעץ. ער ווערט שוואַך. גראָב איין די נעץ אין וואַסער. איך נעם אים אַרײַן.“
 — „ער איז דאָ. שוין איינמאָל אַ בחור.“
 — מסתמא אַ פיר פונט.“

די שײן פון עלעקטריק־לעמפל מאַכט מעגלעך צו באַטראַכטן דעם געפאַנגענעם „בעס“, וואָס ליגט אַן אויסגעמאַטערטער אין שיפל.

— „און אַז דרײַ פונט איז דיר ווייניק“?

דאָס אַלץ געדויערט אפשר ניט מער ווי געצײלטע מינוטן, אָבער פאַרנעסן וועט מען עס ניט יאָרן לאַנג. עס קריצט זיך איין אין זפרון, באַזעצט זיך דאָרט אויף אַ לאַנגער צײט און פאַר יאָרן און יאָרן לאַנג לאָזט זיך דער מאַמענט אָפּפרישן און איבערלעבן.

באַלד ווערט אַלץ ווידער רואיק און די שפיל גייט אָן ווייטער. ערשט יעצט הייבט מען אָן זיך טײלן מיט דער ערשט געשעענער פאַר־סירונג. יעדער איינצל־הייט פון דער רגע זינט דער פיש איז געקומען אין באַרירונג מיט דעם „פלאַג“, ביז דעם מאַמענט ווען מען האָט אים אין נעץ אַרײַנגעפירט. און אין שײף אַרײַנגעלײגט, ווערט איבערגעגעבן פון יעדן איינעם אויף זײן אופן און אויף זײן שטייגער, און דערווייל גייט מען אָן מיט דער אַרבעט און מען וואַרט אויף אַ נײעם חברהמאַן, וואָס זאָל ווידער זיך פאַרטשעפּען אָן דעם „פלאַג“ און ווידער צושטעלן אַ פרישע איבערלעבונג פון קאַמף.

איך האָב דערמאָנט דאָס וואָרט „נעץ“ און איך וואָלט ניט וועלן, אַז איר זאָלט חלילה בלײבן אונטער דעם איינדרוק, אַז מען כאַפט דעם פיש מיט אַ נעץ. ניין. ווען דער פיש ווערט פון דעם קאַמף אויסגעמאַטערט און שלאָגט זיך אַרויס פון די פּוּחֹת, ווערט ער פון וואַסער אויפגע־הויבן מיט אַ האַנט־נעץ, אָנשטאַט אויף דער ווענטקע.

די ווענטקע, וואָס ווערט באַנוצט אין דעם שפּיל, איז אזאָ גרינגע און איידעלע און איז אזוי געמאַכט, אז זי קאָן שנעל אויסמאַטערן אַ גרויסן פּיש, ווען מען שפּילט מיט איר ווי עס דאַרף צו זיין. די ווענטקע דינט אָבער ניט אויפצוהייבן אַ שווער וואָגיקן פּיש. זי קאָן זיך אָדער צוברעכן אָדער אויסבייגן. אַ האַנט־נעץ פאַרהייט דעריבער פון שאַדן די דעליקאַטע, פון פּיינסטן באַמבו קינסטלעריש געמאַכטע ווענטקע. ווען דער פּיש פאַרלירט דעם קאַמף און בלייבט ליגן לעבן שפּיל אָן פּוהות, אַ באַזיגטער, דאַן לייגט מען אונטער די נעץ אונטער אים און אזוי אַרום ווערט ער אַרײַנגעבראַכט אין שפּיל.

און אפילו ווען מען באַנוצט זיך ניט מיט קיין איידל געמאַכטער ווענטקע, נאָר טאַקע מיט אזאָ, וואָס איז פון שטאַל געמאַכט און קאָן זיך ניט איבערברעכן און ניט צעבייגן, איז נאָך אלץ געוואונטשן, אָנ־שטאַט אויפהייבן דעם פּיש פון וואַסער, אים בעסער אַרײַנברענגען מיט אַ האַנט־נעץ, מחמת גאַנץ אָפט טרעפט, אז דער פּיש רייסט זיך אָפּ ביים אויפהייבן אויף דער „לאַין“. אַ האַנט־נעץ איז דעריבער די בעסטע פאַרזיכערונג. מען דאַרף אויך געדענקען, אז נאָכדעם ווי די „לאַין“ פון דער ווענטקע ווערט באַנוצט פאַר אַ קורצער צײַט, ווערט זי שטאַרק אָפּגעשוואַכט בײַ די לעצטע אַכט, צען אינטשעס, און ווען מען פאַרגעסט און מען וויל אויף דער אָפּגעשוואַכטער „לאַין“ אויפ־הייבן אַ פּיש וואָס וועגט דריי, פיר און אַמאָל אויך פינף אָדער זעקס פונט, — איז גאַנץ אָפט דער רעזולטאַט אַ גרויסע אַנטווישונג. מען קען געווינען דעם קאַמף און פאַרלירן דעם פּיש. געניטע פּישערלייט רייסן טאַקע יעדן מאָל אָפּ די לעצטע אַכט, צען אינטשעס פון זייער „לאַין“, איידער זיי הויבן אָן פּישן. און אויך דאַן איז אַ האַנט־נעץ די בעסטע פאַרזיכערונג.

עס טרעפן אָבער אַוונטן און נעכט, ווען דאָס באַנוצן זיך מיט אַ „פּלאַג“ איז ניט אזוי דערפאַלגרייך ווי מיט אַ פּליג. עס איז באַמת ניט צו גלויבן וויפּיל פאַרשיידענע פּליגעלאַך און אלערליי באַשעפענישן עס לאָזן זיך אַראָפּ אויפן טײַך דורך דער נאַכט. אָפט לאָזן זיך אַראָפּ ווייסע פּליגעלאַך, וואָס זעען טאַקע אויס ווי אַ שניי וואָלט באַדעקט דעם טײַך. איך קאָן נאָך ביז היינט ניט ענטפערן אויף דער פּראַגע, צי זיי קומען אַרונטער זיך אָפּצוקילן, אָנטרינקען זיך מיט וואַסער, אָדער אָנהאַדעווען די פּיש. און אפשר טאַקע פאַר אלע צוועקן צוזאַמען. בפרט לאָזן זיך אַרונטער גרויסע נאַכט־פּליגן פון פּל המינים. און די „בעס“

האלטן שוין אן אויג אויף זיי און ווארטן ביז זיי קומען ארונטער און לאזן זיך שווימען אויף דער אויבערפלאך.

עס לאזט זיך דאן הערן דער געיעג פון „בעס“ נאך די פליגן. די לופט ווערט פול מיט דעם אַפּקלאַנג פון די פּיש וואָס וואַרפן זיך אויף די גרויסע, שיינע פליגן. אין אזא אָוונט בייט מען גלייך די טאַקטיק. מען לייגט אַוועק דעם „פּלאַג“ און מען נעמט זיך צו דער ספּעציעל געמאַכטער ווענטקע, פּדי צו כאַפּן פּיש דורך פּליגן.

און דאָס איז נאָר אַן אַנדער מיטל. די ווענטקע איז אַן אַנדערע, די „לאַין“ אַן אַנדערע און אַ פּליג פאַרנעמט דעם פּלאַץ פון אַ „פּלאַג“. אַ „פּלאַג“ ווערט אַרויסגעוואַרפן גאַנץ ווייט דורך דעם פּוח פון דעם „פּלאַג“ גופא, בעת אויף אַ פּליג-ווענטקע קאָן דאָס ניט געשען מיט דעם פּוח פון אַ פּליג. דערפאַר ווערט עס אַרויסגעוואַרפן מיט דעם פּוח פון דער „לאַין“ וואָס איז ספּעציעל געמאַכט פאַר דעם צוועק. אין ביידע פּאַלן דאַרף מען זיך נאַטירלעך אויסלערנען ווי אַרויסצואוואַרפן, ווייל דער גאַנצער בוי פון ביידע ווענטקעס איז פאַרשידן. דאָס הייסט, אַז אַחוץ דעם פּוח וואָס ליגט אין די מכשירים, דאַרף מען אויך נעמען אין אַכט די קענטעניש פון דעם פּישערמאַן גופא. טשעפעט מען טאַקע צו אַ קינסטלעך נאָכגעמאַכטע פּליג און מען לאָזט זי פּאַלן אין די זעלבע פּלעצער וואו די „בעס“ רוען ביינאַכט. איך פּלעג שטענדיק אויספרוואוון וועלכער מיטל איז דער בעסטער, דורך דעם, וואָס איינער פּרואווט מיט אַ פּליג און דער צווייטער מיט אַ „פּלאַג“, ביז מען זעט וואָס עס אַפּעלירט צו זייער אַפּעטיט אַמבעסטן. און ווען די פּיש ווייזן אַ שטאַרקערע נייגונג צו „פּלאַגס“, ווי צו פּליגן, אָדער פאַרקערט, דאָן באַנוצט מען זיך געוויינטלעך מיטן בעסטן מיטל.

באמת זיינען פישערלייט צעטיילט אין פארשיידענע קלאסן. עס זיינען פאַראַן פּילע, וועלכע באַטראַכטן דאָס פאַנגען פון פּיש דורך פּליגן בכלל, און ביינאַכט בפרט, פאַר אַ פּיל העכערער קונסט ווי מיט „פּלאַגס“. דער פּליג-פּישערמאַן טענהט, און ביז אַ געוויסן גראַד מיט רעכט, אַז דערמיט וואָס ער באַנוצט זיך מיט אַ פּליג, גיט ער דעם פּיש אַ גרעסערע געלעגנהייט צו ווייזן זיין בריהשאַפט און זיך צו באַפּרייען פון דעם האַקן, און אין דער זעלבער צייט פאַרלאַנגט עס אויך פון דעם פּישערמאַן פּיל מער פעאיקייטן אַריינצוברענגען דעם פּיש, וואָס האַלט זיך בלויז מיט אַ קליינעם האַקן אויף דער פּליג. דער קלענסטער

טעות פון דעם פיש-פאנגער — און דער פיש איז פריי. ווען אָבער דער פיש כאַפט אַרײַן דעם אויסגעפּוצטן „פּלאַג“, וואָס האָט אויף זיך פּון זעקס ביז נײַן האָקנס, נעמט עס נאַטירלעך צו בײַ אים די מעגלעכקײט פּון צו קעמפּן פאַר זײַן באַפּרייאַונג און פּון מאַכן דעם שפּיל אַזױ אָנצײענד און אײַנטערעסאַנט. דער פיש פאַרלירט גיך זײַנע פּוהות דורך דעם גרויסן „פּלאַג“ און די פּילע האָקנס וואָס באַפּוצן אים.

בײַן אײך דער לעצטער אַרויסצוגעבן אַ פּסק־דין, ווער פּון די קריגנדיקע צדדים עס איז גערעכט. אָבער מען מוז מודה זײַן, אַז פירן אַ קאַמף בײַנאַכט, אין דער פּינצטערניש, ווען די שײַן פּון דעם עלעקטריק־לעמפל קאָן אײך בלוז ווײַזן וואו די „לאַיף“ געפּינט זיך; צו שפּילן מיט אַ ווענטקע אין האַנט, וואָס וועגט געצײלטע אָנצעס, מיט אַ גרויסן פיש, וואָס האַלט דאָס פּליגעלע מיטן האָקן אין מויל און טראָגט זיך אין וואַסער מיט אַ שנעלקײט וואָס נאָר אַ פיש קאָן באַווײַזן; צו פּילן יעדע באַוועגונג דורך דער ווענטקע אין האַנט, מיט נערוון אָנגעשטרענגטע, מיט דעם באַוואוסטזײַן, אַז אײַן פאַלשער שריט און דער פיש ווערט פּריי, אָדער די ווענטקע ווערט צעבראַכן; מיט דעם שטאַרקן פאַרלאַנג אַרויס־צוקומען דער זיגער, — איז באַמת אַן אונטערנעמונג פאַר וועלכער עס זײַנען נױטיק קענטענישן און פעאיקײטן. און דאָס איז טאַקע באַמת אַ געראַנגל פּון פּוה, גבורה, קענטעניש, און פאַרגעניגן.

מען דאַרף נאָך אויך צוגעבן, אַז גראַד די גרעסטע און די שווער־וואַגיקע „בעס“ זײַנען פּון די, וועלכע ווײַזן זיך גאַנץ אָפטער בײַנאַכט ווי דורכן טאַג. צו וואָס לײקענען? גאָר אָפט בלײבט מען שטײן אין שפּיל, ווי אַן אָפּגענאַרטער, ווען אין מיטן קאַמף, ווען אַלץ גײט ווי עס דאַרף צו זײַן און מען איז, דאַכט זיך, פּולשטענדיק זיכער מיטן זיג, — זאָל מען דערפּילן, אַז הילד איננו. דער „בעס“ איז אַוועק. מען בלײבט טאַקע אויף אַ רגע אַנטווישט. אײך ווייס אפילו פּון אַ סך וואָס נעמען זיך שוין גאָר שטאַרק צום האַרצן, אָבער צווישן געניטע פישערלײט דערלויבט מען זיך נײַט קײן עגמת נפש. פאַרקערט, מען גיט דעם „בעס“ זײַן פאַרדינטן קרע־דיט און מען זוכט די סיבה און די שולד פאַר דעם דורכפאַל. דערבײַ מען ניט צו ספּעקולירן אויך אויף דעם, ווי גרויס און וואַגיק דער באַ־פּרייטער פיש איז געווען. און די שפּיל גײן ווייטער אָן.

ביידע, אַי דאָס פּליגעלע, אַי דער „פּלאַג“, איז גוט צו האָבן פּון ליכטיקע קאָלירן. דאָס איז נױטיק ניט צוליב דעם אַז די פיש זאָלן שנעלער

דערזען און דערפאר וועט זיין גרינגער זיי צו פאנגען. איך האָב זיך שוין לאַנג איבערצייגט און אויך איבערצייגט אַ סך אנדערע, אז אין גאַנצן שוואַרצע פליגן און נאָר טונקעלע „פלאַגס“ האָבן געבראַכט פונקט אַזעלכע רעזולטאַטן ווי די נאָר ליכטיקע און גלאַנציקע. עס זיינען אפילו דאָ פעסט באַשטימטע מיינונגען, אז וואָס פינצטערער די נאַכט, אַלץ טונקעלער דאַרף זיין דער „פלאַג“ אָדער די פליג. אָבער איך בין ניט שטאַרק איבער־צייגט אויך אין דעם. ניט מער, וואָס איך האַלט און רעקאָמענדיר די ליכ־טיקע אַנשטאַט די טונקעלע, ניט צוליב די פיש, נאָר צוליב די פישערלייט. אסך מאָל אין דעם געראַנגל מיט אַ פיש, וועט אייך די ליכטיקייט פון אַ „פלאַג“ אָדער פליג שטאַרק צונאָך קומען, פדי צו דערזען אין וועלכער ריכטונג דער פיש פאַרנעמט זיך און פון וועלכע שוועריקייטן מען זאָל זיך אין דעם קאַמף פאַרהיטן. עס זיינען פאַראַן פילע, וועלכע באַנוצן זיך מיט „פלאַגס“, וואָס שיינען ביינאַכט ווי אַ ליכט, און זיי דענקען, אז דאָס ציט צו מער פיש. איך בין ניט קיין שטאַרקער מאַמין אין דעם, ווייל איך ווייס, אז אַ פיש קען זען אין דער פינצטער אויך אַ טונקעלען צוציאונגס־שפייז, אבי נאָר עס באַוועגט זיך. אָבער פדי צו זען וואוהין דער פיש יאָגט זיך מיט דער „לאַי“, איז אַ שיינענדע, ליכטיקע פליג, אָדער „פלאַג“, זייער אַ גוט באַקאַנטער מיטל.

עס איז אויך גוט צו געדענקען, אז ביים פישן ביינאַכט מוזן באַנוצט ווערן בלויז די פליגעלאַך און „פלאַגס“, וואָס זיינען אַזוי געבויט, אז זיי שווימען אויף דעם וואַסער און ניט אונטער דעם וואַסער, פונקט ווי עס וואַלט געווען אַ מין געזעץ, אז ביינאַכט מעגן די פיש זיך יאָגן בלויז נאָך די באַשעפענישן וואָס זיינען אויפן וואַסער און ניט אין דעם וואַסער. אַלע מיינע באַמיוואַנגען אַפצושאַפן דעם געזעץ, האָבן זיך ניט איינגעגעבן. אַלע מיטלען מיט וועלכע איך פאַנג דערפאַלגרייך דורכן טאָג אין דער טיפעניש פון וואַסער, זיינען אַ פולשטענדיקער דורכפאַל פאַר פישן ביי־נאַכט.

אינטערעסאַנט איז אויך, וואָס בעת בייטאָג איז וויכטיק אַרויסצו־וואַרפן די שפייז וואָס ווייטער פון שיפּל, איז דאָס ביינאַכט נאָרניט נויטיק. צען און פופצן פיס פון שיה האָט זיך מיר אַסך מאָל אָן שוועריקייט איינ־געגעבן צו כאַפן נאָר גרויסע „בעס“.

אַזוי איז מיר אויסגעקומען אסך מאָל צו פאַרברענגען אַ גאַנצע נאַכט אויפן טייך, הערן די פאַרשידענע קולות פון פייגל און חיות; באַגעגענען

דעם זון־אויפגאנג, זיך ראנגלען מיטן שלאָף און טרינקען שטארקע קאווע, וואָס האָט דעמאָלט גאָר אַ באַזונדערן געשמאַק; פירן שמועסן און אָפֿ־פרישן זכרונות; זאָרגן און חלומען פון אַ בעסערער וועלט; און גלויבט מיר, ווען איך זאָג אייך: געבענטשט זאָלן זיין די שטיִלע זומערנעכט אויפן טייכל; געבענטשט זאָלן זיין אַלע גאָטס באַשעפענישן, וואָס עפענען פאַר אייך אַ פאַרבאָרגן וועלט, וואָס איז אזוי טיף באַהאַלטן און אזוי פרעמד פאַר אַסך מענטשן. אַ דאַנק דער ליבע און ענטוויאַזם צום ספּאָרט פון פּיִש־פּאַנג, עפנט זיך פאַר אייך אַ שיינע וועלט, אין וועלכער מען פילט זיך אָפט גליקלעכער ווי אין דער פון טאַג. ווילט איר האָבן אַן אמתן פאַר געניגן, ווילט איר דורכלעבן שיינע מאָמענטן אין דער סביבה פון אזויפיל גאָטס באַשעפענישן, אין דער שטילקייט פון דער נאַכט אונטער דעם אַקאַמפּאַנימענט פון אַלערליי טענער; ווילט איר זיך באַדן אין דער לופט פון אַ פאַרפּשוּפּטער לבנה־נאַכט; ווילט איר זיך דערפילן אַלס אַ טייל פון גאָטס וועלט, קומען אין נאָענטן באַריר מיט דער נאַטור, אין קאַמף מיט די הערשער פון טיך, — לאָזט זיך אַריין אין דעם פאַרבאַפּענדן שפּיל וואָס הייסט פּיִש־פּאַנג. האָט ניט קיין מורא. באַזאָרגט זיך מיט אַ חבר, מיט אַן עלעקטריק־לעמפל, נעמט די מכשירים, און לאָזט זיך פאַרברענגען אַן אָוונט אויף דעם טייכל אין געיעג נאָך „בעס“. גייט פּיִשן ביינאַכט. עס וועט אייך קיינמאָל ניט באַנג טאָן.

„קאליקאס“ אָדער „קראַפּים“

אַ הוץ די מינים פיש, מיט וועלכע איר זייט שוין באקאנט, געפינט זיך אַ מין, מיט וועלכן עס איז זיך פּדאָי צו באקענען. עס איז שווער אים אָנצורופן ביים נאָמען, ווייל ער האָט באמת אזוי פיל נעמען, אַז עס איז ניט גרינג צו באַשטימען אונטער וועלכן פון זיי ער וועט גיכער דער־קענט ווערן. עס איז ניט קיין גוזמא, ווען איך וועל באהויפטן, אַז אין יעדער פּי־שפּאַנג געגנט רופט מען אים מיט אַן אַנדער נאָמען: „קאליקאָ בעס“, „סטראַכערי בעס“, „קראַפּים“, „פּיפּער מאוט“, „גראָז בעס“, „פּלּה פּוּרטש“, „זילבער פּיש“, „דינער מויל“, „ספּעקל פּוּרטש“, און נאָך אַ סך אַנדערע אויסצורעכענען.

עס זיינען פאַראַן שוועריקייטן איבערן גאַנצן לאַנד וואָס שייך די נעמען פון פּיש; מען באַצייכנט זיי, ווי וועמען עס פאַלט איין, און אונטער די נעמען שווימען זיי אין אַ סך טייכן, אזוי, אַז עס איז אָפט ניט גרינג זיך פּונאַנדערצוקלויבן און צו פאַרשטיין וועלכן מין פּיש מען מיינט. אַט האָב איך יאָרן לאַנג געהערט וועגן „ספּעקעלט פּוּרטש“ אין פּלאָרידא, און געווען זיכער, אַז דאָס איז עפעס אַ פּיש וואָס לעבט בלווי אין די וואַרימע טייכן פון יענער געגנט, ביז איך האָב אויסגעפינען, אַז דאָס איז ניט מער ווי דער זעלבער פּיש, וועלכער שווימט אונטער די פּילע נעמען. צוויי פון די פּילע נעמען ווערן אַלץ מער און מער פּאָפּולער, דאָס איז „קראַפּי“ און „קאליקא בעס“. יש אומרים, אַז צווישן די ביידע איז אַפּילו דאָ עפעס אַ קליינער אומבאַדייטנדער חילוק, אָבער דאָס דאַרף מען איבער־לאָזן צו די וואָס גיבן זיך אָפּ מיט וויסנשאַפטלעכער באַהאַנדלונג, מחמת פאַר אונדז איז ניט וויכטיק זיך אַרײַנצולאָזן אין דעם.

בכלל איז עס אַ זעלטן שיינער מין, פּול מיט קאָלירן ליכטיק גרינע, טונקל גרינע און זילבער־שוואַרץ, וואָס מישן זיך איבער דער לענג פון פּיש און באַפּוצן אים; אַ ברייט־בייניקער, מיט אַ גרויסן קאָפּ און מיט אַ מויל, וואָס ווען עס עפנט זיך, שטעלט עס אַן ליפּן, וואָס זען אויס ווי זיי וואָלטן געווען געמאַכט פון וואַקס־פּאַפּיר; זיינע אויגן זיינען גרויסע און דער פּיש בכלל זעט אויס גאָר בעל הבתּיש.

מײן ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט אַט די פּיש האָב איך געמאַכט מיט יאָרן לאַנג צוריק, אין ניריאָרק סטייט. מיר איז דעמאָלט אויסגעקומען צו פאַרברענגען אויף וואַקאַציע לעבן אַ גאַנץ שיינעם טייך, וואָס איז געווען

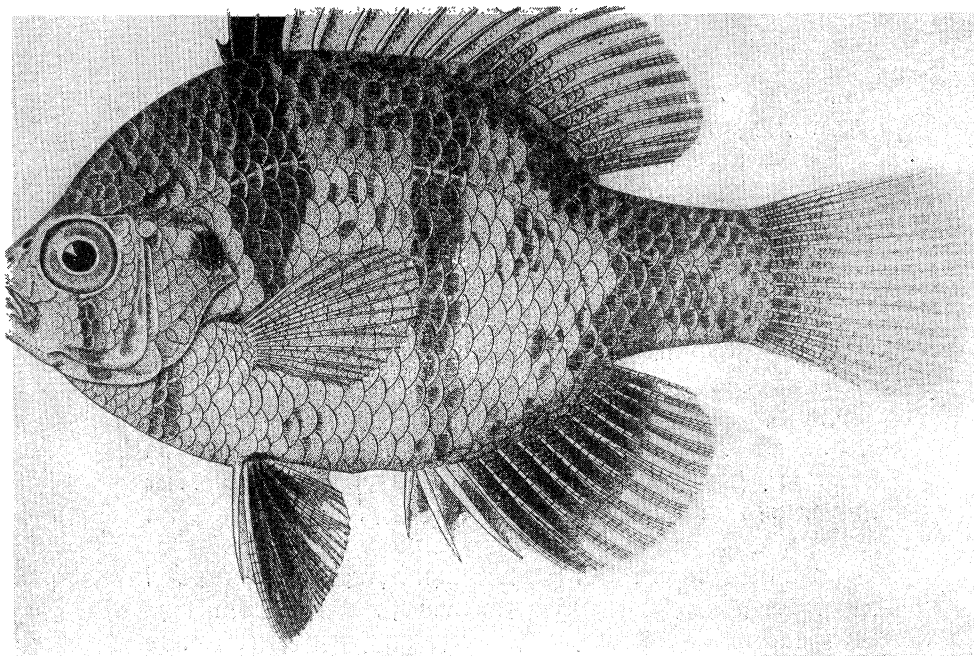
אַרומגערינגלט מיט גרייך-כאַוואַקסענע בערג. איך בין שוין דאָן געווען
באַהאַונט אין פּיש-פּאַנג און ווי איבעראַשט בין איך געווען, ווען גאַנצע
דריי טעג, נאָך שעהען לאַנג זיין אויפן טיך, בין איך געקומען צוריק
פּמעט אָן פּיש, בעת איך האָב געזען, ווי אַנדערע פּישערלייט האָבן גע-
האַלטן אין איין כאַפּן פּיש. אַלע מיינע מיטלען האָבן מיר ניט געהאַלפּן
און איך האָב באַמת ניט געוואוסט וואָס צו טאָן, פּרי צו ענדערן מיינ
מזל גדים.

את חטאי אני מזכיר. אויפן פערטן טאָג בין איך אַרויס מיט אַ באַ-
שטימטן פּלאַן, נאָכצוקוקן וואָס די אַנדערע פּישערלייט טוען און וועלכע
מעטאָדן זיי באַנוצן אויף צו זיין דערפּאָלגרייך אויף דעם טיך. במשך
עטלעכע שעהן האָב איך געמאַכט דעם אָנשטעל, אַז איך פּיש, ווען אין
דער אַמתן האָב איך גאָר געהאַלטן אַן אויג אויף די מכשירים און מיטלען
פון די אַנדערע פּישערלייט. אָן איבעריקער מי האָב איך אויסגעפונען, אַז
זייערע מיטלען זיינען אַנדערש, ווי מיינע. איך האָב דערזען, אַז זיי פּישן
ניט טיף; נוצן אַלס צוציאונג-שפּייז קליינע פּישעלאַך, ניט מער פון
צוויי אינטשעס די לענג, און אָנשטאַט שטיין אויף איין אָרט, פירן זיי
דאָס שיפּל זייער באַמעלאַך. די מינים פּיש, וואָס די פּישערלייט האָבן
געכאַפט, האָב איך קיינמאָל פּריער ניט געהאַט געזען אין די וואַסערן
פון אונזער געגנט. דאָס זיינען געווען די אויבנדערמאָנטע „קאַליקאַ
בעס“, אַדער „קראַפּיס“, מיט וועלכע איך האָב זיך דאָן באַקאַנט צום
ערשטן מאָל.

עס האָט ניט לאַנג געדויערט, און באַנוצנדיק זיך מיט זייערע מיטלען,
האָב איך געבראַכן דעם דריי-טאָגיקן שטילשטאַנד און אויך נאָרמאַל
אָנגעהויבן פּאַנגען פּיש. פון דאָן אָן ביז היינט צו טאָג, בין איך שטענדיג
דיק גרייט צו לאָזן זיך אין געיעג נאָך אַט דעם מין פּיש; ער פּאַרשאַפט
גרויס פּאַרגעניגן, סיי אין פּאַנג, סיי ביים טיש און איז צווישן די גע-
שמאַקסטע פּיש אין די זיסע וואַסערן.

דער וואַקס פון אַ „קאַליקאַס“ דערגרייכט ניט איבער דריי פונט,
אַפילו אין די געגנטן וואו די פּיש וואַקסן גרויס; זיין דורכשניט-דוואַג איז
מער ווינציקער ביז אַ פונט, אָבער דערפאַר האָט אַט דער פּיש אַזויפיל
טעמפּעראַמענט, אַז אויב מען קען ניט זיינע באַראַקטעריסטישע שטריכן,
קען מען אַמאָל פּטרן גאַנצע טעג און אים ניט פּאַנגען. עס איז איינער פון
די פּיש, וואָס אַדער איר פּאַנגט זיי איינס נאָך איינס, אַדער זיי ווילן גאָר-

Credit: U. S. Fish and Wildlife Service

א ק א ל י ק א ב ע ס

ניט א שמעק טאָן אייער מאכל. זיי שווימען קינמאָל ניט איינציקווייז
 אָדער אָפגעזונדערט, נאָר שטענדיק אין א נאנצער מחנה, אָדער, ווי מען
 רופט עס אין „שולן“. זיי זיינען בעלנים אויף אלץ : א וואָרים, א פליג,
 א „פלאַג“ און בפרט א קליין פישל. דאָס שווערסטע אָבער איז זיי צו
 געפינען. זיי שטייען ניט אויף איין פלאַץ, בייטן זייערע ערטער זייער אָפט
 און זוכן שטענדיק נאָר טיפע וואַסערן. אַמאָל פאַנגט מען זיי נאָענט צום
 גרונט, און אַן אנדערש מאָל נאָענט צו דער אויבערפלאַך פון וואַסער. דע-
 ריבער איז טאַקע דער בעסטער מיטל, אַרויסצולאָזן צוויי „לאַינס“ ; איינע
 זאָל שווימען טיף און נאָענט צום גרונט, און א צווייטע גאָר נאָענט צו
 דער אויבערפלאַך. דאָס שיפל דאַרף זיך רירן זייער, זייער פאַמעלאַך.
 אויף יעדן האַקן דאַרף זיין צוגעטשעפעט א קליין פישל און פאַרויס, פאַר
 דעם האַקן, איז גוט צו האָבן א קליין לעפעלע. אזוי דאַרף מען שווימען
 געדולדיק און פאַמעלאַך ביז די „קאליקאס“ וועלן אייך אַנזאָגן די בשורה
 טובה, אז זיי זיינען דאָ. דאָן ווייסט איר שוין, וואָס איר האָט צו טאָן.
 בלייבט אין דער זעלבער געגנט, מאַכט שוין די צווייטע „לאַין“ אויף דער
 זעלבער הויך, ווי די, וואָס האָט געפאַנגען דעם פיש, און זעצט פאַר דאָס
 פאַרן ווייטער ; דרייט זיך אַרום אין א מין קאַראַהאַד, און זייט זיכער,
 אז זיי וועלן שוין אייך האַלטן פאַרטאָן און פאַרנומען. האָט שטאַרק אין
 זינען דעם פאַפירענעם מויל פון אַט דעם מין פיש ! ווען איר פאַנגט א
 קאליקאס, שלעפט ניט צו שטאַרק, ווייל איר קענט אים פאַרלירן. האַלט
 טאַקע די „לאַין“ אָנגעצויגן, אָבער שלעפט ניט מיט צופיל פח ; באַהאַנדלט
 אים איידל ; היט זיך פאַר זיין מויל, מחמת זיינע דינע ליפעלאַך קאַנען זיך
 ניד איבערייסן.

אסך מאָל, ווי נאָר איך פאַנג איינעם פון די „קאליקאס“, ווענד איך
 אַן אזא מין מיטל : דורך שיפן זיך פאַמעלאַך, פאַר איך אָפ אַן ערך הונד-
 דערט פום ווייטער, לאָז אַרונטער שטילערהייט דעם אַנקער, און דורך
 דעם לאַנגן שטריק קום איך צוריק צו זייער פלאַץ. אזוי אַרום ווערן זיי
 ניט צושראַקן דורך אַראַפלאָזן א שווערן שטיין אין וואַסער, און בלייבן
 דעריבער אויף דעם זעלבן אָרט. עס איז אויך א מעלה פאַר דעם מין פיש,
 צו האַלטן דאָס שיפל בלויז מיט איין אַנקער, אזוי אז עס זאָל זיך פון
 צייט צו צייט באַוועגן. דאָס וויגן זיך פון שיפל, מאַכט די שפיז באַוועג-
 לאַך און די „קאליקאס“ האָבן ליב א פישל, ווען עס האַלט זיך אין באַ-
 וועגן. מיט אַט די מיטלען האָב איך א סך מאָל געהאַט גרויס פאַרגעניגן
 ביים פאַנגען די שיינע טעמפּעראַמענטפולע „קאליקאס“.

איך האָב שוין פריער אָנגעוויזן, אַז די „קאַליקאַס“ האָבן ליב צו זיין מערסטנס אין טיפע וואַסערן פון טייך. דאָס מיינט אָבער ניט, אַז שטענדיק אַזוי. טיילמאָל טרעפט מען זיי נאָר נאָענט צו די ברעגן, כּפרט דאָרט, וואו עס וואַסט פיל גראַז, און וואו פון וואַסער שפּראַצן אַרויס קאַלירטע ליַיעס, באַדעקט מיט ברייטע גרינע בלעטער, אונטער וועלכע עס האַדעווען זיך קליינע פישעלאַך. אַהינצו לאָזן זיך די גרויסע הערשער פון דער טייך-מלוכה אויף צו כאַפּן אַ געשמאַקן ביסן. מען קאָן זיי דאָרט טרעפּן אָונט-צייט, ווען די זון האַלט ביים זעצן זיך. אין אַזעלכע מאָ- מענטן, איז זיי גרינג צו פּאַנגען מיט פליגעלאַך. זיי קומען גערן אַרויף, ווי נאָר דאָס קונציק אויסגעפּוצטע „פליגעלע“ דערגרייכט נאָענט צו די גרינע בלעטער און ווערט געפירט צוריק איבערן וואַסער. מיט אַ גיכן שוויס קומט אַפיר דער „קאַליקאַ“ פון אונטער דעם וואַסער און מיט אַ מאַנגעטישן צי ווערט פאַרשוואונדן דאָס „פליגעלע“, און ערשט דאָן ווייזן זיך סימנים אויפן וואַסער, דורך דער באַוועגונג פון דעם פיש. עס איז פונקט דער היפּך פון אַנדערע פיש, וואָס פריער דערועט מען זייער שפּרונג און לויף, און ערשט שפּעטער — דאָס פאַרשוואונדן פון פליגעלע. דערי- בער איז גוט צו האַלטן אַן אויג אויף יעדן באַוועג פון שווימענדיקן פליגעלע און ווי נאָר עס ווערט פאַרשוואונדן, דאַרף מען גלייך, מיט אַ קורצער האַנט-באַוועגונג, אַנציען די „לאַינ“. איך מוז אָבער זאָגן, אַז צו דער פינקלעכקייט פון „בעס“, סיי דעם קליין אָדער גרויס-מויליקן, קומען די „קאַליקאַס“ ניט. אַ „בעס“ וועט זעלטן, זייער זעלטן פאַרפּעלן צו כאַפּן דאָס פליגעלע, ווי נאָר ער אַטאַקירט. די „קאַליקאַס“ דאַגעגן, זיינען ניט אַזוי פעאיק צו טרעפּן; זיי גיבן זיך אַ יאָג נאָך דעם פליגעלע, אָבער אַפט טרעפּן זיי ניט אין ציל, און דאָן קאָן מען זען, ווי זיי באַמיען זיך ווידער און ווידער צו טרעפּן, ביז עס ניט זיך זיי איין.

די „קאַליקאַס“ ווערן אַריינגערעכנט צווישן די מינים פיש, וואָס יאָגן זיך נאָך שפּייז מערסטנס ביינאַכט. וועגן דעם פאַקט אָבער, ווייסן זייער ווייניק פישערלייט.

אייער פון די אינטערעסאַנטע כאַראַקטער-שטריכן פון די „קאַלי- קאַס“ איז, וואָס זיי זוכן שטענדיק אין וואַסער אַזוינע פּלעצער, וואו עס געפינען זיך אַ סך צווייגן פון פאַרפּוילטע בוימער. ווייס איך ניט, צי דאָס איז דערפאַר, וואָס אין אַזעלכע פּלעצער, איז פאַר זיי גרינגער צו געפינען שפּייז, אָדער זיי האָבן דאָרט אַנדערע באַקוועמלעכקייטן, ווי, למשׁל, דאָס פאַרהיטן זיך פון דער זון, שאַפּן זייערע היימען, אָדער דורכ-

מאכן זייערע פּעריאָדן פון ברענגען א נייעם דור. אין צוזאמענהאַנג מיט דעם, האָב איך אַמאָל געמאַכט אזא מין עקספּערימענט: דורך די לאַנגע ווינטער־חדשים האָב איך אויף א געוויסן פּלאַץ אין טיפּן וואַסער, ניט ווייט פון מיין זומער־היים, געלאָזט אָנקלייבן אויף דעם אייז א סך פּאַר־דאַרטע צווייגן, צוהאַקטע בוימער, פּאַרפּרויערענע בלעטער, און דאָס אַלץ צונויפגעבונדן און אָנגעהאַנגען דאַרויף אַ שווערן שטיין. געלאָזט האָב איך עס אזוי לינג ביזן פּרילינג, ווען דאָס אייז איז צוגאַנגען און דאָס גאַנצע בינטל איז אַרונטער צום גרונט. לויט די אָנגענומענע פּללים, האָבן די „קאַליקאָס“ זיך געדאַרפּט אַהין צונויפקומען.

אין איין שיינעם טאָג, ווען די זון איז געווען אזוי שטאַרק, אַז מען האָט געקאָנט זען דורכן וואַסער גאָר טיף, בין איך צוגעקומען צום באַשטימטן פּלאַץ, אָפּגעשטעלט דאָס שיפּל, און אַרונטערגעלאָזט דעם אַנקער. מייע אַויגן, שטאַרק אָנגעשטרענגטע, האָבן געזוכט טיף אין וואַסער, פּרי צו דערגיין און אויסצוגעפינען, וואָס דאָרט קומט פּאַר. נאָך געציילטע מינוטן האָב איך דערזען, פּריער אַ קליין פּישל, נאָכדעם איז פּאַרביי געשוואומען אַ „פּוירטש“ און נאָך אים אַ היפּשער קאָרעסל. פּלוצלינג האָב איך דערזען פון דריי ביז פיר שורות פּיש, אויסגעשטעלט ווי סאָלאַרטן. זייערע אַויגן זיינען געווען געווענדעט צום שיפּל און כמעט אָן שום באַוועגונג האָבן זיי מיך מיט מיין שיפּל אָנגעקוקט און באַטראַכט. מינוטן לאַנג, האָב איך פון דעם בילד ניט אַראָפּגענומען מייע אַויגן און האָב באַלד באַשלאָסן צו זען ווי זיי וועלן רעאַגירן אויף אַ לעבעדיקן וואָרים. אַ רגע — און איינער פון די פּיש, האָט אַ כאַפּ געטאָן דעם וואָרים און גענומען פירן די „לאַין“ אין אַ זייט פון די צווייגן. איין קורצער, אָבער שאַרפּער צי פון דער ווענטקע — און דער האָקן איז שוין געווען פּאַרטשעפעט אין „פּאַפּירענעם“ מויל פון אַ „קאַליקאָ“. דער ערשטער „קאַליקאָ“ אויף דעם אָרט איז שוין געווען אַ געפּאַנגענער. באַלד זיינען געקומען אַנדערע, און ווער ווייס, ווי לאַנג איך וואָלט זיי דאָן געהאַלטן אין כאַפּן, ווען ניט אַ פּלוצלינגער שטאַרקער ווינט, וועלכער האָט אויפגעכאַפּט און פּאַרטראָגן מיין שיפּל מיטן אַנקער גאָר ווייט פון פּלאַץ. במשך אַ גאַנצן זומער האָב איך דאָן געטראָפּן דאָרט די „קאַליקאָס“, כמעט צו יעדער צייט.

נאָכדעם, ווי איך האָב וועגן דעם אָפּגעגעבן אַ באַריכט צו אונזער פּיש־פּאַנג־קלוב, האָט מען דעם זעלבן עקספּערימענט דורכגעפירט אין פּיל

פלעצער פון טייך, און אויך א סך אנדערע קלובס אין אונזער געגנט
האָבן דאָס זעלבע נאָכגעטאָן אויף זייערע טייכן.

די „קאָליקאָס“ זיינען פון דעם מין פיש, וואָס זיינען שטאַרק
און קאַנען איבערטראָגן א סך שוועריקייטן, נאָך דעם ווי מען פאַנגט
זיי, לעבן זיי אויך פיל לענגער פון אנדערע פיש. ווען דער „קאָליקאָ“
פאַנגט זיך אָן צו פלאָדיען, טראָגט ער אָפט טויזנטער אייערלאַך (טײל-
מאָל אפילו ביז צען טויזנט), און ווי גרויס עס זאָל ניט זיין זייער
שטערבלעכקייט, ווען זיי זיינען קליין, גיט זיך דאָך איין א גרויסע צאָל
פון זיי, איבערצוקומען אלע געפאַרן און זיך אנטוויקלען צו א גרויסן
וואוקס.

איך וואָלט געווען צופרידן, ווען מיר זאָל זיך איינגעבן דורך דעם
קאָפיטל אייך פאַראינטערעסירן אין דעם מין אינטערעסאַנטן פיש, וואָס
שווימט אונטער דעם נאָמען „קאָליקאָס“.

פיש-פאנג אין האַרבסט

פאַראַן מענטשן, וועלכע באַקלאַגן זיך, אַז אין די זומער-חדשים אין זיי עפעס ניט געווען מזלדיק דער פאַנג פון פיש. וואָלט איך זיי וועלן דערמאָנען, אַז האַרבסט איז די בעסטע צייט צו פאַרריכטן זייער מזל.

באַלד ווי די ערשטע קילע ווינטן הייבן אָן בלאָזן און די שטיקנדיקע היץ האַלט אין פאַרשווינדן; ווען די אַלול-טעג הייבן זיך אָן צו דער-נעענטערן; ווען עס קומט די צייט, ווען „די פיש אין וואַסער הייבן אָן ציטערן“ — דעמאָלט איז גוט זיך אַרויסצולאָזן אויף אַ פיש-פאַנג-דייזע. אַלע פיש אָן אויסנאַם ווערן אין גאַנצן אַנדערש אין דער צייט. די נאַטור און אַלעס וואָס לעבט אין איר בייט דעם כאַראַקטער. די פעלדער און די ביימער אין די וועלדער בייטן זייערע קאָלירן און פּוּצן זיך אויס, ווי זיי וואָלטן וועלן זיך איבעריאָגן אין דער פאַרביקייט פון קאָלירן. אין דער צייט פון יאָר ליגט דאָס טייכל ווי פאַרפישופט; שטאַלץ און צופרידן מיט די אויסגעפּוּצטע ביימער, וואָס זעען אויס ווי מחותנים אויף אַ חתונה. די זון וואַרעמט, די לופט איז קיל און דער הימל טונקט זיך אין וואָלקנס, וואָס קומען גיך און שוועבן גיך פאַרביי. די גראַזן, וואָס האָבן געשפּראַצט אַ גאַנצן זומער ביי די ברעגן און אין די בוכטעס פון טייכל, זיינען שוין אָפּגעשטאַרבן און האָבן זיך ביסלעכווייז אוועק-געטראָגן מיטן וואַסער. ווי נאָר די בוכטעס זיינען געוואָרן נאַקעט, אַזוי האָבן אַלע קליינע פישעלאַך, וואָס האָבן אין זיי און אַרום זיי געלעבט אַ גאַנצן זומער, זיך געלאָזט, מחנותווייז, אין די אָפּענע וואַסערן פון טיך. מען קאָן זיי זען שווימענדיק גרופּענווייז אין פאַרשידענע געגנטן פון טיך. נאָך זיי, שווימען נאָך אַלע גרויסע און היפשע פיש, זוכנדיק אַ געלעגנהייט אָנצופאַלן אויף דער באַוועגלעכער אַרמיי פון די קליינע פישעלאַך. און אַזוי ווי אַלע פיש, אָן אויסנאַם, בפרט ווען זיי וואַסן אונטער, האָבן ליב די קליינע פישעלאַך, ווי דעם בעסטן מאַכל, ווערט טאַקע זייער אומרויאיקייט אין דער צייט, פיל שטאַרקער, ווי אין די זומערדיקע טעג. האַרבסט-צייט ברויזט דאָס גאַנצע טייכל מיט אַקטיו-וויטעט. אַלע פיש איילן זיך, אַלע פיש יאָגן זיך, אַלע זיינען הונגעריק.

מיט איין וואָרט, ווען די בלעטער אויף די ביימער שיינען מיט קאָלירן פיערדיקרויט, ליכטיק-געל, ברוין, העל-גריין און גאַלד; ווען די

וואסערן זיינען ריין — זיינען די פיש גרייט צו קעמפן, כדי צו באפרידיקן זייער הונגער. אין דער צייט זיינען די „בעס“ אמבעסטן צוגעפאסט און גרייט צו דער שלאכט. אין די שטארק הייסע טעג פון זומער ליגן די „בעס“ אין די טיפע וואסערן, דאָרט וואו עס איז קילער. אָבער באַלד ווי דער זומער גייט אַוועק און די אויבערשטע דעק פון וואַסער ווערט אָפגעקילט, דאָן קומען די „בעס“ נעענטער צו די ברעגן און שווימען אַרײַן אין די ווינציקער טיפע פלעצער אין די בוכטעס און אַרום די אינדזלען.

מען דאַרף נעמען אין אַכט, אַז איינע פון די הויפט־שטריכן אין דעם כאַראַקטער פון די „בעס“, איז זייער טעמפעראַמענט. אין די הייסע טעג זיינען זיי פּויל, יאָגן זיך ניט שטאַרק נאָך שפּײַז. אַחוץ שפּעט אין אָוונט, אָדער נאָך פּרי אין פּרימאָרגן, באַוועגן זיי זיך ניט פּיל. אָבער פון סעפטעמבער אָן, ביז דער צייט, ווען דאָס אייז באַווייזט זיך אויפן וואַסער, רוען זיי ניט קיין רגע, נאָך שווימען אַרום און זוכן אַכילה. ווען עס מאַכן זיך אָבער ווידער וואַרעמע טעג, אָדער עס ברעכט אויס אַמאָל, האַרבסט־צייט, אויף אַ קורצער צייט אַ היץ, רופט עס זיך באַלד אָפּ אויף די פיש און זיי הערן אויף זיך צו באַוועגן, ביז עס ווערט ווידער קאַלט. טייל האַלטן, אַז אין די חדשים ערב דעם ווינטער, זיינען די „בעס“ ניט נאָר מער ענערגיש, שטאַרקער, נאָר זיי זיינען אויך בעסער צום עסן, ווי אין דער זומער־צייט. אַ סך פישער־לייט גלויבן, אַז נאָך דעם ווי די גראָזן שטאַרבן אָפּ און בלייבן ליגן פאַר דאַרטע אויפן גרונט פון טיך, און די וואַסערן ווערן ריינער און קלאָרער, — ווערן אויך די פיש ריינער פון בלאַטע, וואָס זיי נעמען אָן אויף זיך, שווימענדיק אין די גראָזן. מיט איין וואָרט, זיי זיינען בכל אופן בעסער אין דער צייט פון יאָר. מחמת דעם, וואָס האַרבסט־צייט ווערן די וואַסערן שטאַרק קלאָר, איז פּדאי צו וואַרפן די שפּײַז גאַנץ ווייט פון שיפּל, ווייל אין קלאָרע וואַסערן זעען אויך די פיש בעסער דעם פישערמאַן, און קיין מעלֶה איז דאָס זיכער ניט.

די מערסטע פיש פון מיין טייכל, שלאָפן איין אין די קאַלטע ווינטער־חדשים. דעריבער טאַקע זוכן זיי האַרבסט־צייט אָנצופילן זייערע בייכער מיט עסנוואַרג, און יאָגן זיך נאָך אַלץ, וואָס גאָט שיקט צו אויפן וואַסער — אַ פּליג, אַ זשאַבע, אַ קליין פישל, אבי נאָר עס באַוועגט זיך און ווייזט אַרויס סימנים פון לעבן. די פיש גרייטן זיך צום ווינטער, פונקט ווי עמעצער וואָלט זיי אָנגעזאָגט, אַז אָט, אָט וועלן פאַרשווינדן

די פליגן און פליגעלאך, מיט וועלכע די נאטור איז אזוי רייך געווען
זומער- צייט.

הארבסט איז די צייט, ווען די פיש אליין גייען פישן... ווען זיי
אליין יאגן זיך נאך קלענערע און שוואכערע. דעריבער איז גוט, אין
דער צייט פון יאר, זיך ארויסצולאזן אויף פישפאנגרייזעס. געדענקט
וועגן דעם, און איר וועט זיין מזלדיק מיט אייער פאנג.

פון אלע צוציאונג-שפיין איז אין דער צייט פון יאר דאס קליינע
לעבעדיקע פישל דאס בעסטע און זיכערסטע מיטל. איך האב אמבעסטן
ליב אָנצוהענגען א פישל אויף דער ווענטקע מיט א קארק אויף דער
„לאין“, ארויסווארפן ווייט פון שיפל, און לאָזן דעם ווינטל טרייבן
דאס שיפל. שוין דערמיט אליין, וואָס דאָס שיפל לאָזט זיך טראָגן דורך
פאַרשיידענע ערטער, גיט עס די מעגלעכקייט צו פאנגען אלערליי פיש.
אַפט טרעפט מען אָן אין דער צייט נאנצע מחנות פיש. אריינווארפן
די ווענטקע שטילערהייט אין אַט אַזא מין מאסע, ברענגט שטענדיק
גוטע רעזולטאַטן. מערסטנס, האַלטן זיך אַזעלכע מחנות אין איין געגנט
א היפשע צייט, און עס שאַט ניט צו פאַראַנקערן דאָס שיפל, ווען מען
טרעפט אָן אַזא חבּרותא. איר קענט זיך אויסקלייבן יעדן מעטאָד פון
פישן, ווי „טראָלן“, „קעסטן“, אָדער אַן אימיטירטע פליג, און איר
מעגט זיין זיכער, אַז אין דער צייט וועט איר האָבן דערפאַלג.

קייער קען זיך ניט באַקלאָגן אויף אַ לאַנגווייליקער פישפאַנג-
רייזע האַרבסט-צייט.

צו אלע מעלות קומט אויך צו די גוטע מעלה, וואָס מען דאַרף
אין דער צייט, ניט אויפשטיין אזוי פרי, ווי אין די זומער-טעג. גאָר
פרי, ווען די לופט האָט זיך נאָך ניט אָנגעוואַרעמט נאָך דער קאַלטער
נאַכט, איז דער פישפאַנג נאָך ניט אזוי גוט, ווי ערשט שפעטער, אין
פרימאָרגן, ווען עס ווערט וואַרעמער. ווען די זון פאַרנייט, און די קאַלטע
נאַכט רוקט זיך אָן, איז אויך ניט אמבעסטן צום פישן. דערפאַר אָבער
וועט איר דעם אמתן תענוג פון פישפאַנג פילן אין מיטן אַ האַרבסט-
טאָג; ווען איר דערזעט די ענדערונגען אין דער נאטור; ווען איר פילט,
ווי אַלע באַשעפענישן באַהאַלטן זיך אין די טיפענישן און גרייטן זיך
אָן שפיין פאַר דעם ווינטער. עס דערמאָנט אונז, אַז אויך מיר וועלן
דאַרפן לאַנגע חדשים זיין אָפגעריסן פון דעם טייכל און פון פיש-
פאַנג-שיפּל.

צו וואָס לייקענען? — עס טרייבט טאַקע אָן אַ שטיקל אומעט,
אַבער איר האָט דערביי אַ גרויס פאַרנעניגן דערוויל נאָך צו פישן,
און ס'ווילט זיך אינראַמען אַ סוד אין אויער פון אייערע פריינט און
באַקאַנטע: „פּאַלנט מיך. גייט פישן אין האַרבסט“.

פיש־פאנג דורכן אייז

א ווינטער־פרימאָרגן. איינער פון יענע פרימאָרגנס, ווען די זון באַווייזט זיך מיט איר ליכט און שיין אויף אַ לויטערן הימל. דער ברע־נענדיקער פראַסט האָט פאַרגליווערט און איינגעוויקלט די געגנט אין קעלט און שניי. אַלץ אַרום איז באַפּוצט אין אויסטערלישע קאָלירן, וואָס שפיגלען זיך אָפּ פון דעם בלויען הימל און דער זון. די בימער — נאַקעטע, קרומע, מיט פאַרדאַרטע צווייגן, שטייען ווי סקעלעטן און רוען אויס זייערע שאַטנס אויף דעם פינקלדיקן שניי. די הייזער מיט שניי־באַדעקטע דעכער און מיט אייז־פאַרקאוועטע פענצער, טוליען זיך צו די אייגענע קווימענס, וואָס רויכערן פון גאַנץ פרי אָן און טרייבן דעם רויך גלייך אַרויף צום הימל.

פון אונטער דעם שניי שטאַרצן אַרויס פלויסן, שפיצן פון פאַר־פרוירענעם גראַז, פאַרדאַרטע יונגע ביימלעך און פון ווינט אַראָפּגעריסענע צווייגן. קיין זאָך באַוועגט זיך ניט, ווי די נאַטור וואָלט איינגעהאַלטן איר אָטעם; אַ פאַרגליווערטע, זעט זי אויס ווי אַ ווינטער־פּיוואַזש פון אַ מאָלער, אויפגעהאַנגען אויף אַ וואַנט, אָדער, ווי זי וואָלט געמאַכט אַן ערנסטע מינע, גרייט געמאַלן צו ווערן.

אַ קליין לויפנדיק טייכל, וואָס מאַטערט זיך זומער־צייט מיט דער אייגענער טרוקעניש, איז היינט פול מיט וואַסער און מיט כוואַליעס, וואָס רוישן און טומלען. דאָס טייכל איז שטיפּעריש און פּריילעך. עס געדענקט, ניט איצט געדאַכט, יענע הייסע זומער־הרשים, ווען עס איז אַליין שיער ניט אויסגעגאַנגען פון דאָרשט נאָך אַ טראָפּן וואַסער... היינט איז עס אויפגעריכט; זיינע וואַסערן לויפן, ווי עמעצער וואָלט זיי געיאָגט, און שלאָגן זיך דורך צווישן די ברעגן, באַדעקטע פון אויבן מיט שניי און אונטן מיט אייז. אַ דורכזיכטיקע פאַרע הויבט זיך איבערן וואַסער און די לופט איז קלאָר און ריין, ממש מיט די הענט אָנצוטאַפּן.

ס'איז איינער פון יענע טעג, ווען עפעס רופט, ציט, רוימט איין אַ סוד אין אויער: זע נאָר, ווי איך האָב זיך היינט אויסגעפּוצט פאַר דיר, פאַרלאָז אַלץ און קום! ... איך ווייס, וואָס דאָס מיינט. פאַר מיר איז עס שוין לאַנג קיין סוד ניט און איך באַשליס טאַקע באַלד: היינט פאַר איך פישן דורכן אייז, און טאַקע מיט מיין אַלטן שותף צום פיש־פאַנג, מיין זיבעציק יעריקן שכן, וועלכער איז ווי אַ יונגל שטענדיק גרייט צו דעם מין ספּאָרט.

מיר מאכן אין איילעניש אלע צוגרייטונגען : ריכטן אויס די אוי-
טאמאבילן פאר דער נסיעה איבערן פארשנייטן וועג, פארפאקן די פישער-
מכשירים און גרייטן צו עסנווארן, ניט פארלירנדיק קיין איבעריקע רגע.
אלץ ווערט פון אונז געטאן פיבערהאפט און סיסטעמאטיש, אזוי, אז ווען
עמיצער א „פרעמדער“ זאל זיך צו דעם צוקוקן, קען ער מיינען, אז נאָט
ווייסט צו וואָס פאר אַן אונטערנעמונג מיר גרייטן זיך ...

מיר לאָזן זיך אין וועג, פאָרן פארביי די שטאָט, אָבער מיר ווילן
ניט אַנטרעפן קיין באַקאַנטע. נאָך אַלעמען, איז עס אַ מיטן וואָכן-טאָג
און מיר פילן זיך ווי שולדינגלעך, וועלכע באַהאַלטן זיך אויס פון
לערנען ... אָט האָבן מיר זיך אָפגעשטעלט לעבן אַ געוועלכל אויף איינ-
צוקויפן עטלעכע קלייניקייטן. דאָס פענצטער פון געוועלכל איז באַפּוצט
מיט קווייטן פון פראָסט און מען קאָן גאָרניט זען דורכן גלאָז. מיר
גייען אַריין אינעווייניק. אַ פאַרפאַלק, אָנגעטאָן אין שווערע ווינטער-
מלבושים, שטייט ביי אַן איי-איינוועלע און וואַרעמט זיך. דער מאַן
דערלאַנגט אונז די סחורה און די פרוי, ניט אַראָפּנעמענדיק די אויגן
פון אונזערע אויסטערלישע קליידער, פרעגט מיט אַ ניט זיכערן טאָן :
איר מיינט צו זאָגן אויף אַן אמת, אַז איר גייט פישן אין אַזאַ ביטערער
קעלט ? — אָט זעט איר דאָך — האָט מיין שותף געענטפערט מיט אַ
יינגלעשן שטאַלץ.

זיי האָבן זיך ביידע איבערגעקוקט. ער — אַ קניטיש מיט די פליי-
צעס, זי — מיט אַ פאַרפרוירן און פאַרגליווערט פנים, און דוכט זיך,
אַז אַ בלינדער האָט געקענט באַמערקן, ווי אויף ביידנס ליפן איז גע-
בליבן הענגען דאָס וואָרט : משוגעים ...

מיר פאָרן איבערן בריק, שניידן דורך אַ וועג צווישן אָנגעלאָדענע
לאַסט-מאַשינען, קריכנדיקע באַסעס און אויטאָמאָבילן, וואָס זעען אויס
אין דעם ווינטער-פרימאָרגן ווי מיליטערישע פעלד-סיכן. דער וועג צום
טייך, וואָס פירט איבער בערג, וועלדער און טאָלן, איז באַדעקט מיט
זון און בלענדיקן שניי. דאָ און דאָרט זעען זיך פּוס-טריט פון אַ היהלע,
וואָס איז פאַרבייגעלאָפן איבערן גלאַטן שניי. ערטערווייז טרעפן מיר
אָן אַ מחנה שוואַרצע פויגלען, רייסנדיק זיך איבער אַ פאַרפרוירענער
שמאַטע אין מיטן וועג ; ווען מיר דערנענטערן זיך, צעפליען זיי זיך
אין אלע זייטן און קערן זיך באַלד צוריק, ווי נאָר מיר פאָרן פאַרביי.
די פאַרמס ביים וועג זעען אויס פאַרלאָזענע, אָן אַ סימן פון לעבן. הויכע

וועגענער, מאשינען, פארם-פארמעגנס, ליגן צעוואָרפענע, צוגעדעקט מיט שניי, און אלץ זעט אויס, ווי עס וואָלט זיך איינגעוויקלט אין שניי אויף צו קענען ביישטיין דעם פראָסט.

אויפן וועג פארפאָרן מיר אין הויף פון א פארמער, אויף איינצוקויפן קליינע פישעלאך — שפייז פאר די גרויסע פיש. אין א ברייטן קאסטן, וואָס שטייט אין מיטן פון א קוואַל, שווימען ארום די קליינע פישעלאך. ווען דער פארמער קומט ארויס פון הויז, באַגלייט אים א מחנה קאָלירטע קעץ, וועלכע ווייסן שוין, אז ווען מען עפנט דעם קאסטן און עס שווימען ארום פון אויבן טויטע פישעלאך, איז עס זייער חזקה. מיר פילן אָן די עמערס מיט א צאָל פישעלאך, וואָרפן ארויף שטיקלאך האַלץ, אז דאָס וואַסער זאָל זיך ניט איבערגיסן, און לאָזן זיך ווייטער אין וועג, מחמת דער טאָג שטייט ניט.

ענדלעך פארקערעווען מיר פון הויפט-טראַקט און לאָזן זיך אויף א שמאָלן פארס-וועג, וואָס ציט זיך דורכן וואַלד ביז צום טייך. עס ווייזן זיך טאָקע שוין די ערשטע סימנים פון טייך און מיר פילן, אז אָט באַלד, וועלן מיר זיך טרעפן מיט א ליבן פריינט. מיר פאָרן אריבער די קליינע בריקלעך איבער די וואַסערן און עס ווייזן זיך שוין די גרינע ביימער פון סאָסנע-וועלדל; די איינציקע, וואָס זעען אויס אין זייערע גרינע בנדים, ווי יום טובדיק אויסגעפוצטע און שפיגלען זיך אָפּ אויף דעם פינקלדיקן שניי, ווי זיי וואָלטן געפירט א שפיל מיט די אייגענע שאַטנס.

אָרומגערינגלט מיט הויכע ברעגן, באַוואַקסענע מיט ביימער, ליגט אין טאָל דער טייך איינגעדעקט אין שניי. ערטערווייז האָט דער ווינט איבערנעלאָזט אויפן טייך א קלאַר-ריינעם אייז. די זון שיינט אזוי שטאַרק, אז מיר מוזן פארזשמורען די אויגן, כדי צו זען וואָס עס טוט זיך אויפן טייך. מיר שטעלן אָפּ אונזער מאַשין אונטער א ברייטן גרינעם סאָסנע-בוים, פונקט ווי מיר וואָלטן זיך אריינגעקליבן אין א שיינער דירה פון אונזערס א רייכן פריינט.

מיר טוען אָן שטיוול מיט ספעציעל געמאַכטע פאָדקאוועס, כדי צו קענען לויפן איבערן אייז און זיך ניט אויסגליטשן. מיר נעמען אַרויס אונזערע מכשירים, די עמערס מיט די פישעלאך, אַן אייז-האַקער, א זייערל, און לאָזן זיך אויף דעם אייז. היינט האָבן מיר דעם גאַנצן טייך פאר זיך, מחמת קיינער איז נאָך אַהער ניט געקומען, און קענען דעריבער פאָר-

נעמען יעדע געגנט, וואָס אונז געפעלט. עס ווילט זיך אָבער זיין אין דער זעלבער צייט איבערן גאַנצן טייך. מיר באַשליסן זיך אָפּצושטעלן ניט ווייט פון אַ בוכטע, וואו אונטער דעם אייז, אין ניט טיפן וואַסער, געפינט זיך גראַז און ליליע־בלעטער, צווישן וועלכע העכט האָבן ליב אַרומצושווימען, זוכנדיק אַ געשמאַקן ביסן. פון דאָרט וועלן מיר אויס־שטעלן אַ לאַנגע ליניע ביז צו די טיפע וואַסערן, וואו אין דער צייט פון יאָר שווימען אַרום די „פערטש“, אָדער „אַקוניעס“, ווי אַנדערע רופן זיי, אויף דעם נאָמען פון דער אַלטער היים.

דער אַלטער נעמט דעם אייז־האַקער, איך — די האַק, און ווי איך־זשינערן, וואָס מעסטן אַ פּלאַץ לויט אַ באַשטימטן פּלאַץ, הויבן מיר אָן האַקן דעם אייז. יעדער קלאַפּ איבערן אייז היכט אָפּ איבער דער שטילער געגנט. שטיקער אייז פליען אין דער הויך, פאַלן צוריק און צעדרייבלען זיך אין קליינע פינקלדיקע שטיקלאַך. עס דונערט אונטער די פיס און יעדער קלאַפּ וואַרפט אָן אַ שרעק אויף די, וואָס זיינען צום ערשטן מאל אויף אַ טייך אין אַ קאַלטן ווינטער־טאָג. עס דוכט זיך, אַז דאָס אייז שפּאַלט זיך און אָט, אָט עפנט זיך דער טייך און די וואַסערן וועלן אַלץ פאַרשלונגען.

בעת דער אַלטער האַקט לעכער, בוי איך אויף מיט דער האַק אויפן אייז אַ באַקוועם באַהעלטעניש, אויף צו האַלטן די פישלאַך אין פרישן טייך־וואַסער, ווי אויך אַן אָרט פאַר די לעבעדיקע פיש, וואָס מיר וועלן כאַפן.

נו, און איצט וועל איך אייך באַקענען מיט דעם אופן פון פיש־פאַנג דורכן אייז. אויב איר זענט מער, אָדער ווייניקער באַהאַונט, ווי אזוי מען פאַנגט פיש אַ גאַנץ יאָר און איר מיינט, אַז ווינטער איז עס מסתמא אביסל אַנדערש, וויל איך בלויז צוגעבן: ניט אַביסל, נאָר אין גאַנצן אַנדערש. ניטאָ קיין ווענטקע אין האַנט, ניטאָ קיין קאָרק פאַר די אויגן, ניטאָ קיין אָפּן וואַסער — עפעס נאָר אַנדערע מכשירים.

איר דאַרפט, למשל, אַ שייַן־געשניצט שטעקעלע צו וועלכן עס איז צוגעטשעפעט אַ פּרוּנזשינע, מיט אַ רויטן „פליגעלע“, וואָס הענגט אויף דער ענד; אַ „פּישינג־לאַין“ מיט אַ היפּשן האַקן און אַ שטיקל בליי, וואָס ווערט אויף אַ שפּאַלעכל („ריעל“), אָדער סתם אזוי באַפעסטיקט צום שטעקעלע. אויפן האַקן טוט מען אָן אַ לעבעדיק פישל און מען לאַזט עס אַרונטער ביז צען — צוועלף אינטשעס פון גרונט. ווי נאָר

דער פיש הויבט זיך אָן פֿאַרען אַרום דעם פּישל אין וואַסער, שפּרינגט אויף דער רויטער „פֿלענגעלע“. אויף דער רגע וואַרט דער פּישערמאַן מיט אומגעדולד. יעדער שפּרונג פֿון „פֿלעג“ מאַכט אַן איבערקערעניש: מען לויפט, מען פֿליט און מען יאָגט זיך, ווי נאָך דעם גרעסטן געווינס. די שטעקלעך ווערן אויפגעשטעלט לעבן די אויסגעהאַקטע לעכער אין אייז און באַפעסטיקט דורכן פּראָסט אַזוי, אַז זיי שטייען ווי צוגע-שמידטע. לויטן געזעץ מעג אַ פּישערמאַן אויפשטעלן אַזעלכע זעקס שטע-קעלאַך און ניט מער.

עס דויערט גענוג לאַנג, ביז מיר ווערן פּאַרטיק מיטן אויפשטעלן אַ לאַנגע שורה שטעקלאַך, וואָס זעען אויס ווי זעלנער אויף זייערע פּאַסטנס. די שטעקלאַך שיינען, די „פֿלאַגס“ אַרונטערגעבויגן צום שניי, רויטלען זיך נאָך מער אַנטקעגן דער זון; די „לאַינס“, אָנגעלאַדענע מיט צאַפֿלדיקע פּישלאַך און אַרונטערגעלאַזענע אין וואַסער, ציען זיך אויף דער לענג פֿון דער בוכטע ביז כמעט צום מיטן טייך, און מיר זיינען גרייט צו כאַפֿן פּיש.

— ווייסט איר גאָר וואָס — זאָג איך צו מיין שותף — איצט וואָלט ניט געשאַדט אַ וואַרעם טעפעלע ציקאָריע.

— ניט איך — שרייט אויס דער אַלטער — ביז איך כאַפֿ ניט דעם ערשטן פּיש, נעם איך גאַרניט אין מויל אַריין.

בין איך מספּים מיט זיין נדר און מיר וואַרטן ביידע אויף דעם ערשטן פּיש-קרבן. אונזערע אויגן צילן נאָך אַן אויפגעהויבענעם „פֿלאַג“, אַלס סימן פֿון אַ פּיש, וואָס פּישט נאָך אונזער שיפֿל אויפן „לאַיין“.

איך זוך אַ באַקוועמען פֿלאַץ ביים ברעג, וואוהין צו קענען איבער-טראָגן עסנוואַרג, אויף צו פּראַווען אַ סעודה, אָנקלייבן האַלץ, מאַכן אַ פּיער און זיך איינאַרדענען אויף צו פּאַרברענגען די צייט פֿון טאָג. פּלוצים האָט דער אַלטער, שטייענדיק נאָענט צו מיר, זיך געגעבן אַזאַ וואַרף, פֿונקט ווי אַ שלאַנג זאָל אים האַבן אַ ביס געטאָן, און גלייך זיך געלאָזט לויפֿן מיט אַ ווילד געשריי.

איך האָב פֿון דער ווייטנס נאָכגעפּאַלגט זיינע באַוועגונגען. ער איז געשטאַנען אָנגעבויגן איבער דעם אויסגעהאַקטן לאַך אין אייז און גע-פּאַרעט זיך מיט דער „לאַיין“. נאָך עטלעכע מינוט האָט ער זיך אויפֿ-

געהויבן און מיט צעשפרייטע הענט געלאָזט וויסן אויף שטום־לשון, אז אומזיסט דער טומל, אז דאָס פישל איז אפילו ניט אָנגערירט.

אָבער, ווייזט אויס, אז די העכט, שווימענדיק אַרום, האָבן אונזערע פישלאַך יאָ באַמערקט און גענומען זיך פאַרען אַרום זיי. איין „פּלאַג“ נאָך דעם צווייטן האָט אָנגעהויבן שפּרינגען, שאַקלענדיק זיך הין און צוריק, ווי זיי וואָלטן געלאָזט וויסן, אז מען זאָל זיך צואוילן וואָס גיכער, ווייל ס'איז עפעס דאָרט פאַראַן. זיינען מיר טאַקע געלאָפּן פון איינעם צום צווייטן, געשלעפט, געכאַפט, פאַרלוירן, אָנגעטאָן פּרישע פישלאַך, געבראַכן דעם איין, וואָס האָט גענומען דעקן די אָפּענע לעכער און פּירן די „לאַינס“, און געוואָרן אזוי פאַרנומען, אז מיר האָבן קיין צייט ניט געהאַט אויסצורעדן אַ וואָרט.

דער פּאַנג האָט זיך אָנגעהויבן. און אזוי זיינען די געכאַפטע העכט און „פּערטש“ אַרומגעשוואומען, אָבער ניט מער אונטערן איין, נאָר אין וואַסער אויפן איין...

האַבנדיק פאַרזיכערט דעם דערפּאָלג פון אונזער עקספּעדיציע, האָבן מיר מיט אַן אינערלעכער פּרייד זיך געלאָזט וואוילגיין מיט הייסער קאווע. איך ווייס שוין לאַנג דעם סוד, אז קאווע האָט מער ווי איין טעם און אז עס איז אויך אָפהענגיק פונעם אָרט און פון דער צייט וואו מען טרינקט זי. אָבער אַלע טעמים האָט קאווע דעמאָלט, ווען מען טרינקט אויפן איין, שטייענדיקערהייט, לעבן נאָר וואָס געכאַפטע שיינע העכט און „פּערטש“.

מיר האָבן זיך געלאָזט צוריק אַהיים און פון דערווייטנס נאָך געכאַפט אַ בליק אויפן הויכן ברעג פון טייך, וואו עס האָט זיך געטראָגן דער רויך פון צעלייגטן פיער הויך איבער די ביימער אין וואַלד אַריין.

פאסירונגען

דער עיקר, וואָס ציט צו אַ סך צום ספּאָרט פון פּיִש־פּאַנג, זיינען פּאַסירונגען וואָס טרעפּן אויף די פּאַרשיידענע רייזעס, און וואָס בלייבן אין זפּרון אויף אייביק; עפעס אַזוינס וואָס לאָזט ניט פּאַרגעסן, וואָס צווינגט טיילן זיך מיט אַנדערע ספּאָרטסלייט און דערציילן עס צו באַקאַנטע. יעדער פּיִשערמאַן האָט עפעס וואָס צו דערציילן וועגן אינערעסאַנטע צופּאַלן. ווער פון אַ גרויסן, ריזיקן פּיִש, וואָס האָט צעבראַכן די ווענטקע, צעריסן די „לאַיִן“, און אַוועק; ווער פון צוויי פּיִש וואָס האָבן זיך אָנגעכאַפט אין דער זעלבער צייט אויף איין האַקן; ווער פון אַ פּיִש וואָס האָט ערשט ביים אַרייננעמען דעם „פּלאַג“, פּמעט שוין פון וואַסער אַרויס, זיך אַ יאָג ענטאָן און אַרויסגעריסן דאָס גאַנצע קלאַפּערגעצייג פון די הענט פון דעם איבעראַשטן פּיִש־פּאַנגער.

מען וואָלט געקאַנט פון אַט די פּאַסירונגען צונויפּשטעלן אַ גאָר גרויסע זאַמלונג פון פּאַלקלאָר־שאַפּונגען אַרום דעם ספּאָרט פון פּיִש־פּאַנג. געוויס ווערן די אַלע פּאַסירונגען צוגעשריבן צו די באַקאַנטע גוזמאַדיקע „פּיִש־געשיכטעס“, פון וועלכע פּיִשערלייט האָבן אַ שם. מען האַלט, אַז פיל מעשיות זיינען פשוט אויסגעטראַכטע. אַוודאי איז אמת, אַז אַ סך ספּאָרטלייט האַלטן פון פּלל, אַז פּרי צו זיין אַ נומער פּיִש־פּאַנגער מוז מען אויך קאָנען דערציילן געשיכטעס, וואָס זיינען ניט געשטויגן, ניט געפּלויגן. אַז פּיִשערלייט זיינען מזום ביים איבערגעבן געוויסע פּאַסירונגען, דאָס איז זיכער, אָבער דאָס קומט אין אַ גרויסער מאָס פון ענטוויאַזם, פון זיין פּאַרקאָט און פון לאָזן די פּאַנטאַזיע זיך אַ ביסעלע צעשפּילן. בכלל, ווען אַ פּיִשערמאַן זוכט צו דערציילן וואָס ער האָט איבערגעלעבט ביי אַ געוויסער איבעראַשנדיקער געשעעניש אויף זיינער אַ פּיִש־פּאַנג־עקספּעדיציע, קלינגט עס אין די אויערן פון אַ פרעמדן אינגאַנצן ווי אַן אויסגעטראַכטע זאַך. און ביי דעם בלייבט עס, אַזאַ מזל און אַזאַ רעפּוטאַציע האָבן שוין די פּיִש־פּאַנגער.

נעמט, למשל, אַזאַ פּאַל. דאָס איז געווען אויף מיין ערשטער רייזע קיין פּלאָרידאַ. צוזאַמען מיט אַ פּריינד, אַ געניטער פּיִש־פּאַנגער, האָבן מיר זיך אַרויסגעלאָזט אויף אַ שיפל ניט ווייט פון ברעג און לויט דער אָנווייזונג פון אַ היגן פּיִשערמאַן האָבן מיר זיך אָפּגעשטעלט נעבן אַ פּלאַץ, וואו מיר זיינען די גאַנצע צייט געווען פּאַרנומען מיט אַ מחנה „שיפּהערס“, אָדער „אַרעסטאַנטן“, ווי אַנדערע רופן זיי צוליב זייערע

שטרייפן, וואָס דערמאָנען דעם אָנצוג פון אַרעסטאַנטן. פּלוצלינג האָט זיך עפעס אַ לאַז געטאָן מיט מיין „לאַיף“, אזוי, אז איך האָב קוים געהאַט פּוה איינצוהאַלטן די ווענטקע מיטן „ריעל“. איך האָב באַלד דערפֿילט, אז איך האָב דאָ צו טאָן מיט אַ באַשעפעניש, וואָס איז געוואַלדיק גרויס און שווער און דעריבער אָנגעווענדט מיין גאַנצע קענטעניש צו באַהאַנדלען דעם פּיש לויט אַלע פּלליים, פּדי אים אויסצור- מאַטערן און אַריינקריגן אין שיפּל. דער פּיש האָט זיך געיאָגט אויף אַלערליי וועגן; אויף אַ שטייפּער „לאַיף“ האָט ער געשניטן דאָס וואַסער ווי מיט אַ מעסער און איז אַרומגעגאַנגען אַרום דער שיף מיט דער גאַנצער „לאַיף“, אזוי, אז איך האָב שוין אָנגעהויבן פּילן אז מיינע הענט ווערן שוואַך. און דאָך האָט זיך מיר ניט איינגעגעבן אַרויסצוברענגען דעם פּיש, פּדי כאַטש צו וואַרפּן אַ בליק אויף אים. דער פּיש האָט געאַרבעט מעשים, אָבער אַלץ אין דער טיפעניש פון וואַסער. איך האָב באַשלאָסן אָנצוואווענדן אַביסל פּוה אויף אַרויסצוברענגען אים פון דער טיפעניש, אָבער ווי נאָר ער האָט דערפֿילט, אז מען מיינט שוין טאַקע אויף אַן אמת מיט פּוה עפעס צו טאָן קעגן אים, האָט ער פּלוצלינג אַזאַ רים געטאָן די „לאַיף“, אז עס איז אַ נס וואָס איך בין געבליבן מיט דער ווענטקע אין האַנט. די „לאַיף“ האָט געפּלאַצט און דער פּיש איז אַוועק. אונזער גרעסטער פאַרדרום איז געווען, וואָס מיר האָבן ניט געוואוסט וואָס פאַר אַ פּיש מיר האָבן פאַרטשעפּט. אָבער מיר האָבן ניט געקענט פאַרנעסן, אז דאָס איז געווען אַ פּיש פון אַזאַ מין גרויס, אז ס'איז אַפּילו ניט מעגלעך געווען צו כאַפּן אַ בליק אויף אים, ווער שמועסט פון אַריינברענגען אים אַ געפאַנגענעם, איז דאָך שוין געווען אָפּגערעדט.

אויף צומאָרגנס זיינען מיר ביידע געפאַרן צו אַ פּלאַץ, וואו דער גאַלף פון מעקסיקאָ גיסט זיך אַריין אין אַ ריי טייכן. מען רופט עס „מידנייט פעס“ און פּישפאַנגער זיצן דאָרט אין שיפּלעך טאָג און נאַכט. מיר האָבן זיך באַזאָרגט מיט לאַנגע, שטאַרקע באַמבורווענטקעס, מיט וועלכע די היגע איינוואוינער באַנוצן זיך. ווען עס איז געקומען די צייט עפעס איבערצוכאַפּן, האָב איך איבערגעלאָזט די „לאַיף“ אין וואַסער און זיך געקוויקט מיט אַ געשמאַקן זאַפטיקן מאַראַניץ. פּלוצלינג, האָט זיך דער לאַנגער באַמבור-שטעקן גענומען פאַמעלאַך רירן און ביז איך האָב צייט געהאַט משיג צו זיין, וואָס דאָ קומט פאַר, איז שוין די ווענטקע אין איר גאַנצער לענג געשוואומען אין וואַסער, געשלעפט פון אַ פּיש.

מיר האָבן זיך ניט פארלוירן. דער נעכטיקער אינצידענט מיטן פיש איז נאָך געווען צו פריש אין אונזער זכרון און מיר האָבן גיך אויפגעדייבן די אַנקערס און זיך געלאָזט צו דער שווימענדיקער ווענטקע.

מיין פריינד האָט געארבעט מיט אַלע פוחות, ביז מיר האָבן אָנגעיאָגט דעם פלאַץ און איך האָב געכאַפט דעם באַמבן אין האַנט, אַרונטערגעלאָזט דעם אַנקער, און אָנגעהויבן זיך ראַנגלען מיטן פיש. דאָס וואַסער איז געלאָפן גיך אונטערן שיפּל און דער פיש האָט גענומען אַרויסווייזן גבורות. אָן אַ גוזמא האָב איך זיך געראַנגלט מיט אים אַ האַלבע שעה צייט, און דאָן זיך געביטן מיט מיין פריינט; איינער האָט געקעמפט, דער צווייטער אָפגעכאַפט דעם אָטעם. מיר זיינען שוין ביידע געווען נוט אויסגעמאַטערט. אַלע פישערלייט פון די שיפלעך אַרום האָבן ניט אַרונטערגענומען זייערע אויגן פון אונזער ספעקטאַקל, און דער סוף איז געווען דער אייגענער ווי נעכטן: דער פיש האָט אַ ריס געטאָן מיט אַ מאָרנעם פרישן און שטאַרקן פוח; דער שפיץ פון דער גרויסער מעכטיקער ווענטקע האָט זיך איינגעבראַכן און דער פיש איז אַוועק מיטן „לאַיף“ און מיטן שפיץ פון דער ווענטקע.

ווי אָפגעשמיסענע, אויסגעמאַטערטע און באַנאַרישטע, זיינען מיר געבליבן זיצן אין שיפּל און דער גרעסטער פאַרדרום איז ווידער געווען ניט דער פיש, וואָס איז אַוועק, נאָר וואָס מיר האָבן ניט באַוויזן אַפילו צו כאַפן אַ קוק אויף דעם קעגנער אין וואַסער. דער פאַקט, וואָס דאָס איז געשען איין טאָג נאָכן צווייטן, האָט געמאַכט דעם איינדרום נאָך שטאַרקער.

אויף צומאַרנגס, נאָך דעם צווייטן אינצידענט, זיינען מיר ווידער געקומען צום זעלבן פלאַץ וואו נעכטן, צום „מידנייט פעס“. מיר האָבן זיך באַזאָרגט מיט שטאַרקע „לאַינס“ און זיך פאַרזיכערט מיט נייע, שטאַרקע באַמבורווענטקעס. מיר האָבן דאָרט פאַרבראַכט אַ היפש ביסל צייט און געכאַפט מער פיש ווי מיר האָבן געדאַרפט אָדער געזוכט. מיר זיינען געשטאַנען אַפּשר 100 פוס פון דעם אָרט, וואָס האָט זיך אונז נעכטן אַזוי טיף איינגעקריצט אין זכרון. די זון האָט זיך גענומען אַרונטערלאָזן צו מערב. דער הימל איז געווען לויטער; דאָס וואַסער, וואָס האָט גערוישט און געשטורעמט אַ גאַנצן טאָג, האָט זיך אָנגעהויבן באַרוואַיקן און די פיש האָבן אונז ניט געלאָזט זיך אָפרייסן. אַזוי אַנדערש איז געווען דאָס פישן אין די וואַסערן פון זוניקן פלאַרידאָ, אַז עס האָט דערקוויקט ממש יעדן אבר.

מיט אמאָל האָב איך דערפילט אַ שטאַרקן צי אויף דער „לאַיִן“ און ווען איך האָב אַ נעם געטאָן די ווענטקע צו כאַפֿן דעם פּיש, וואָס טשעפעט זיך צו מיין „לאַיִן“ אין וואַסער, האָט זיך מיר געדוכט, ווי איך וואָלט זיך פאַרטשעפעט אין אַ קלאַיז. די „לאַיִן“ האָט זיך אָנגעד- צויגן און זיך ניט גערירט פֿון אָרט. איך האָב זיך אַפֿילו געוואונדערט, מחמת איך האָב געוואוסט, אַז דער גרונט אין וואַסער איז אַ זאַמדיקער און קיין קלעצער אָדער שטיינער זיינען דאָרט ניט פאַראַן. פֿלוצלינג האָב איך דערפילט דורך מיין „לאַיִן“, ווי דער קלאַיז באַוועגט זיך, ווייזט אַרויס לֵעבן. עס האָט לאַנג ניט געדויערט און דער גאַנצער נעכטיקער פּראָצעס האָט זיך איבערגעחזרט מיט אַלע פרטים, ניט מער וואָס דאָס מאָל האָבן מיר שוין געאַרבעט מיט פיר הענט אויף איין ווענטמע. אָבער נאָך אַ האַלבער שעה צייט האָט דער פּיש צעריסן די „לאַיִן“ און מיר האָבן אים פאַרלוירן.

ביז היינט צו טאָג הויבן מיר ניט אָן צו וויסן וועגן אָט דעם מין פּיש, און וועגן זיין גרויס, פונקט ווי מיר וויסן ניט וואָס פאַראַ פּיש ס'האָבן אונז אין די ערשטע צוויי טעג אויסגעמאַטערט און אָפּגעטאָן אויף טערקיש. איין זאך וויסן מיר אָבער יאָ, אַז דריי טעג נאָכאַנאַנד, האָבן מיר פאַרטשעפעט אַזעלכע גרויסע פּיש, אַז זיי האָבן צעבראָכן די „לאַיִן“, אויסגעשעפט אונזערע פּוחות און ניט געלאָזט אַפֿילו אויף זיך אַ קוק טאָן... און כאַטש מיר האָבן זיי ניט געזען, קענען מיר זיי אָבער קיינמאָל ניט פאַרגעסן. און זאָל עס אויך בלייבן אַ סוד צווישן אונז: אויפן פּערטן טאָג זיינען מיר מער ניט געגאַנגען פּישן. מיר האָבן זיך אָפּגערוט...

מיט אַ צייט שפעטער, איז אונז אויסגעקומען צו פאַרברענגען אויף אַ טייך אין פֿלאָרידאָ, וואָס איז באַקאַנט מיט זיין מאָדנעם אויסזען און מיט די וואַסערן וואָס זיינען אַ געמיש פֿון זיסע און געזאַלצענע שטראָמען צוזאַמען. אַ גאַנץ היפשע צאָל פּיש געפינען זיך אין אָט די וואַסערן און גאָר אַ סך פּישפּאַנגער קומען צו דעם טייך, וואָס הייסט „מאַיאָי ריווער“. זייענדיק צום ערשטן מאָל אויף פּרעמדע וואַסערן, האָב איך, לויט מיין געוואוינהייט באַשטעלט אַ וועגרווייזער, וועלכער האָט אויף אונז געוואַרט אין אַ צוגענרייט שיפֿל, און נאָך דעם ווי ער האָט איבערגעקוקט אונזערע מכשירים, האָט ער זיך העפלעך אַנטשולדיקט און געבעטן, יעדער פֿון אונז זאָל אים ווייזן, ווי אזוי מיר זיינען באַד- האַונט אין דער קונסט פֿון „קעסטן“. מיר האָבן זיך באַמת ביידע אַביסל

פארשעמט און אביסל באליידיקט. האלט מען דאך אונז פאר גרויסע
עקספערטן און מיר אליין האלטן פון זיך נאך מער, ווי אנדערע, און
דא שטעלט מען אונז גאר צו א פראבע? ...

אָבער וואָס טוט ניט אַ פּיִש־פּאַנגער צוליב פּיִש כאַפּן? האָבן מיר
טאַקע איינער נאָך דעם צווייטן אַ פּאַר מאָל פאַרוואָרפּן דעם „פּלאַג“ אי
ווייט, אי שייַן, און באַלד דערזען אַ שמייכל פון צופּרידנקייט אויף דעם
פאַרבּרענטן פּנים פון אונזער וועגווייזער. דער ברייטבייניקער „פּלאַרידאָ
קרעקער“ ווי מען רופּט זיי דאָ אין שפּאַס, האָט אונז גענומען דערקלערן
דעם צוועק פון דער פּראַבע: „איר זעט, איך נעם אַרויס יעדן טאַג אַנדערע
געסט. צווישן זיי טרעף איך גאַנץ אָפּט אַזעלכע, וועלכע ווילן גיין פּיִשן,
ווילן כאַפּן גרויסע פּיִש, און עס הויבט זיי ניט אָן צו אַרן, וואָס זיי
ווייסן ניט ווי צו האַלטן אַ ווענטקע אין האַנט; אַבי זיי האָבן אַ וועג-
ווייזער און ער וועט שוין זען, אַז אַלץ זאָל זיין אין אָרדענונג... קומט
מיר אויס, אָדער צו זיצן שעהן לאַנג אין אַ שיפּל מיט מיין נשמה
אויפּן שפּיץ נאָז און ווערן אזוי נערוועז, אַז איך זאָל פאַרזאָגן אַ צענטן
מער ניט נעמען אַזעלכע קאַליקעס; אָדער זיך צו קריגן מיט מיינע געסט.
גלויבט מיר, אַז איך בין זיי מוחל די דריי דאָלער אַ טאַג און וועל בעסער
גיין אַליין פּיִשן.

איך האָב דעם שומר אונזערן אי פאַרשטאַנען, אי מוחל געווען
און מיר האָבן זיך געלאָזט אויף אַ ריזע פון עטלעכע מייל. דאָס וואַסער
דאָרט איז שטראָמיק, דער טייך — אַ שמאַלער, בלוז ערטערווייז צעגיסט
ער זיך גאָר ברייט. די ברעגן — ווילד באַוואַקסענע; די ביימער ביי די
ברעגן — אויסגעדרייטע, מיט מעך באַדעקטע און די צווייגן צעוואַקסענע
אין דער ברייט, גרייכן צו דער ערד און ביזן וואַסער. דאָס בילד איז
אזוי אַנדערש פון אונזערע טייכן און ברעגן, אַז פאַר אַ צייט זיינען מיר
ביידע געווען פאַרכאַפּט מיט דעם אויסזען פון דער נאַטור, און פשוט
נעשלאָנגען דעם גאַנצן אַרומ.

דער מאַטאָר איז אָפּגעשטעלט געוואָרן, דער וועגווייזער האָט זיך
געזעצט אין מיטן אויף די וועסלעס, גענומען רעגולירן דאָס שיפּל און
אָנווייזן וואוהין מיר זאָלן צילן אונזערע „פּלאַגס“. ס'האָט ניט לאַנג גע-
דויערט און די „סנוקס“, אַן אָנגעזעענער מיוחס צווישן די פּלאַרידאָ-
פּיִש, האָבן זיך גענומען מיט אונז רייצן, טשעפען, כאַפּן און פאַרלירן.
אונזער בלוט האָט זיך צושפּילט און מיר זיינען גלייך פאַרכאַפּט געוואָרן
מיטן שפּיִל.

נאָכדעם, ווי מיר האָבן געכאַפט אַ צענדליק קלענערע „סנוקס“, האָבן מיר גענומען זוכן דעם גרויסן, דעם, נאָך וועמען אַלע יאָגן זיך. אָבער ערשט נאָך עטלעכע שעה אַרבעט האָט זיך מיר איינגעגעבן אַרייַנ- צופאַקן אַ צען פונטיקן „סנוק“, וועלכער האָט ניט פאַרפעלט צו ווייזן וואָס ער קאָן און ניט פאַרשעמט די משפּחה זיינע. מיין פריינד האָט נאָך ניט צייט געהאַט זיך גוט אָנזעטיקן מיט דעם אויסזען פון מיין פאַנג, ווען מיר זיינען פּלוצים געוואָרן טויט צעשראַקן פון אַן אויפרייס, ווי עס וואָלט עפעס עקספּלאָדירט אונטערן שיפּל. און ביז מיר האָבן צייט געהאַט צו באַגרייפן וואָס דאָ האָט פאַסירט, האָט מיין פריינד דערפילט, אַז זיין ווענטקע שאַקלט זיך אין זיינע הענט, ווי אַ לולב, און די „לאַיַן“ לויפט שנעל, אָן אַן אָפּשטעל. דער וועגווייזער איז געווען דער ערשטער צו פאַרשטיין וואָס דאָ קומט פאַר און האָט גלייך אויסגעשריגן צו מיין פריינד: — „האַלט אים! — דאָס איז ער!“ אָבער מיין פריינד האָט די „ריעל“ ניט געקאַנט האַלטן. די „לאַיַן“ איז געלאָפּן אזוי גיך, אַז מען האָט מיט אַ פינגער זיך ניט געקאַנט צו איר צורירן, מחמת, ס'האַט געברענגט ווי מען זאָל זיך צורירן צו פייער. „דער פיש האָט זיך אַליין אָפּגעשטעלט“ — האָבן מיר געקלערט. ווען מיין חבר, אָבער, האָט זיך גענומען צו דער ווענטקע און זיך געשטעלט אין דער פּאָזיציע אָנצו- פאַנגען דעם געראַנגל, איז שוין געווען נאָך אַלעמען. די „לאַיַן“ בלוין איז געבליבן אויפן „ריעל“ און דער פיש מיט דעם „פּלאַג“ זיינען פאַר- שוואַנדן.

— „אַ שאַד“, האָט דער וועגווייזער שטיל באַמערקט, „אַ גוטער פּלאַג געווען, מען קריגט זיי אזוי זעלטן היינטיקע צייטן“.

— „וואָס דרייט ער אַ קאַפּ מיטן „פּלאַג“? — אַ שאַד דער פיש!“ — האָט מיין פריינד מיט שרעק און האַרצווייטאָג אויסגערופּן. — „איך וואָלט כאַטש וועלן זען ווי דער „בחור“ האָט אויסגעזען“.

— „וואַרט“, האָט דער וועגווייזער געענטפערט, — „ער וועט זיך באַלד ווייזן. האַלט אַן אויג אויפן וואַסער, וועט איר עפעס זען“.

מיר זיינען געבליבן זיצן אין שיפּל, די ווענטקעס אָן אַ זייט און מיט די אויגן אָנגעשטרענגט אויף דעם וואַסער אַרום. און פּך הוה: אַ גרויסער „סנוק“, זיכער איבער צוואַנציק פונט, האָט ווי טאַרפּעדאָ אַרויסגעשאָסן פון וואַסער, און אין זיין נאַנצער גרויס פון קערפּער,

מיט א שטארקן שאַקל פון קאָפּ, אַרויסגעטרייסלט פון זיך דעם „פּלאַג“,
זיך באַפּרייט פון די האַקנס און איז פאַרשוואַנדן.

דער וועגווייזער האָט זיך גלייך געלאָזט מיט דעם שיפּל נאָך דעם
„פּלאַג“, מיר אָבער זיינען פון אַט דער סצענע געבליבן זיצן ווי פאַר-
פּישופּטע. ביים וועגווייזער איז דאָס געווען אַ טאַגטעגלעכע פּאַסירונג —
ער קאָן די פּיש און ווייסט זייערע געוואוינהייטן. מיר אָבער האָבן עס
ניט פאַרגעסן. לעבעדיק איז דער טאַג, דער טייך, דער „סנוק“, דער
אויפּרייס און אונזער איבערלעבונג. דאָס זיינען פון די פּאַסירונגען,
וואָס מען פאַרגעסט ניט פּל זמן דער זכּרון איז פעאיק צו אַרבעטן...
איז עס אַ חידוש, וואָס פּישערלייט האָבן אַזוי ליב צו רעדן און דער-
צײלן פון אַזעלכע פּאַסירונגען?

אין געיעג נאך גרויסע ים־פיש

א צייט לאנג האב איך געהאט א שטארקן חשק צו זען און בייך וואוינען דעם גאנצן פראצעס, וואס איז פארבונדן מיט פאנגען די גאר גרויסע ים־פיש. איך בין בכלל ניט קיין גרויסער אנהענגער פון פישן נאך די ים־חיות און פון יאגן זיך נאך די ריזיק גרויסע באשעפענישן. אבער עס ווערט אזוי פיל געשריבן און דערציילט וועגן די דערפארונגען פון פיש־פאנגער אויף די גרויסע ימים, אז איך האב פון לאנג געזוכט א געלעגנהייט דורכצומאכן אזא נסיעה. איך האב ניט ברעה צו פאר־בייטן דעם ספארט פון פישן אין די זיסע וואסערן אויף דעם געיעג פון פאנגען די ווילדע ים־פיש; אבער אליין בייצוואוינען איז עס ווערט. היינטיקן ווינטער האב איך געהאט דערצו די געלעגנהייט און איך וויל טאקע וועגן דעם דערציילן.

נאך א לאנגן, ווארעמען ווינטער אין פלארידא, האבנדיק פארבראכט אויף די וואסערן כמעט די גאנצע צייט וואס איך בין געווען אין דער ווארעמער געגנט, האב איך געהאט צו פארצייענען א גרויסן דערפאלג אין געיעג מיט פארשידענע פיש. בפרט איז מיר געלונגען צו פאנגען א געוואלדיק גרויסע צאל „טראוט“. עס זיינען געווען טעג, ווען אין משך פון עטלעכע שעהן איז מיר געלונגען צו פאנגען אן ערך פון 40 ביז 50 „טראוט“, וואס האבן געוואויגן פון 60 ביז 70 פונט. עס איז געגאנגען אזוי ווייט, אז נאכדעם ווי איך האב באזארגט אלע פריינד און שכנים מיט פיש, וויפל זיי האבן נאך געקאנט באנוצן, האב איך געהאט א פראבלעם וואס צו טאן מיט די איבעריקע. סידן, כאטש נעם און פארקויף — און דאס איז גרינגער צו זאגן ווי צו טאן.

שוין יארן לאנג, ווי איך ראנגל זיך מיט דעם געדאנק, צי זאל איך ברעכן די טראדיציע פון א ספארטסמאן, א ליהאבער פון פישן, און אריבערגיין אין דער קאטעגאריע פון איינעם וואס דערלויבט זיך צו פארקויפן די פיש פאר געלט. דעם יאר האב איך דעם נסיון ניט אויס־געהאלטן און געזינדיקט מיט פארקויפן א היפשע פאר פונט גלייך צום מארקעט. יא, איך בין זיך מודה און מתודה אויף מינע זינד ...

סוף ווינטער, ווען אין די קאלטע געגנטן הייבט אן ווערן ווארעם און אין די ווארעמע היים, הויבן אן די פישערלייט צו ווארטן אויף דעם וועלט־בארימטן פיש, „טארפאן“. לכתחילה ווייזן זיי זיך אין

די „עווערגלידז“ און אין א קורצער צייט שפעטער קומען זיי אין פלאַרידאָ און מען כאַפט זיי דורך דעם גאַנצן זומער. מיר איז באַשערט געווען ניט נאָר צו גיין צום ערשטן מאָל אויספרואוון מיין מול אין אזא מיין געיעג, נאָר אויך צו פאַרטשעפען און ראַנגלען זיך מיט דעם ערשטן „טאַרפּאָן“, וואָס האָט זיך באַוווּזן דעם סעזאָן אין די „עווער-גליידז“. צוזאַמען מיט מיין פרוי זיינען מיר אָנגעקומען אין אַ קליין דערפֿ, וואו עס שטייען עטלעכע געציילטע הייזער מיט אַ קליינער צאָל איינוואוינער, וועלכע לעבן נאָר פון פישפּאַנג. יעדן פרימאָרגן פאָרן פון דאָרט אַרויס פלערגליי שיפן, באַלאָדן מיט אַלע נויטיקע מכשירים און גרייט צום געיעג. אָט די שיפן פירן גאַנצע מחנות ספּאָרטסלייט, וועלכע קומען אַהער פון אַלע עקן לאַנד. דער פירהויז פון האָטעל, אין וועלכן מיר זיינען איינגעשטאַנען, זעט אויס ווי אַן אַקוואַריום מיט פלערגליי ים־פיש. ניט מער, וואָס דאָ הענגען זיי אויף די ווענט פאַרגליווערטע, אָבער אזוי קינסטלעך אויסגעשטאַפּט, אַז זיי זעען אויס ווי לעבעדיק. אַלע מענטשן אין אָט דעם דערפֿ לעבן אין אַן אַטמאָספּערע פון פישפּאַנג. מען איז פאַרטאָן, פאַרנומען אין קומען, גיין, מאַכן הכנות פאַר אַ פישדייזע.

גאַנץ פרי זיינען מיר אַרויסגעפאָרן מיט אַ דערפאַרענעם וועג-ווייזער, וועלכער האָט אונז געפירט דורך די צען טויזנט אינדזלען, דורך וועלכע מען טאָר זיך אַליין הלילה ניט לאָזן, ווייל מען וועט קיינמאָל אַליין ניט געפונען דעם וועג צוריק. די רייזע צווישן די אינדזלען האָט געדויערט איבער אַ שעה צייט. ווי נאָר מען דערגרייכט די וואַסערן פון מעקסיקאַנער גאַלף, לאָזט מען אַרויס די „לאַינס“, באַוואַפנט מיט גרויסע האַקנס און ווענטקעס, שווערע און אָנגעלאָדן מיט נאָך שווערערע „ריעלס“. פאַר אַ פישערמאַן וואָס קאָן הנאה האָבן פון אַ לייכטער ווענטקע פון דריי און אַ האַלב „אַנצעס“, ווערט אַביסל קאַלעמוטנע אויפן האַרצן, ווען מען דערלאַנגט אים פלוצים אַזעלכע שווערע מכשירים. מען מוז אָבער זיין קאַלטבלוטיק און אויך דאָס אויספרואוון. דאָס פישן איז אויסשליסלעך דורך „טראָלן“. די „לאַינס“ ווערן אַרויסגעלאָזט אַן ערך 70 אָדער 80 פוס ווייט און דאָס שיפל ווערט געפירט פאַר מעלעך. צום האַקן ווערט צוגעטשעפעט, אָדער אַ פעדער, אָדער אַ טייל פון אַ פיש, וואָס ווען מען פירט עס דורכן וואַסער, מאַכט עס דעם איינ-דרוק פון אַ לעבעדיקן פיש.

מיר זיינען אין דער געגנט געווען אַרומגערינגלט מיט אַ גרויסער צאָל שיפן, אָבער קיין פיש האָבן זיך עפעס ניט געכאַפט. אין משך פון

אנדערהאלבן שעה זיינען צווישן אלע שיפן אפשר געפאנגען געוואָרן
 נעציילטע דריי אָדער פיר פיש און דערצו גאַנץ קליינע. די וועגווייזער
 זיינען געוואָרן אומרואיק און באַזאָרגט, און געקלערט, צי דאָס איז
 ניט אַמאָל איינער פון יענע טעג, ווען די פיש פאַרעקשנען זיך און ווילן
 זיך ניט צורירן צו קיין שפייז. זייענדיק אַ שטענדיקער זוכער און צו
 יעדער צייט גרייט צו עקספערעמענטירן, האָב איך אַרויסגענומען אַ
 גאַנץ קליינעם „פלאַג“, מיט וועלכן איך האָב אַ גאַנצן ווינטער גוט
 געאַרבעט, און אויף מיין אייגענער פאַראַנטוואָרטלעכקייט, אים צוגעטשע-
 פעט צום „לאַינ“ און אַרויסגעלאָזט פון שיה. איך האָב געטראַכט: די פיש
 בייסן דאָך כמילא ניט, וואָס האָב איך צו פאַרלירן? אָבער מיין „פלאַג“
 איז נאָך רעכט ניט אַרויס האַלב וועג, ווען איך האָב דערפילט, אַז
 ער גייט ניט ווייטער, ווייל ער האָט זיך אין עפעס פאַרהאַקט. ניט וועלנדיק
 פאַרלירן דעם „פלאַג“, אָדער צערייסן די „לאַינ“, האָב איך אויסגעשריגן
 צום קאַפיטאַן, אַז איך בין פאַרטשעפעט, און נאָך איידער ער האָט גע-
 האַט אַ געלעגנהייט זיך פונאַנדערצוקלייבן אין דעם וואָס איך שריי
 צו אים, האָט מיין „לאַינ“ זיך אַ צי געטאָן מיט אַזאַ גיכקייט, אַז איך
 האָב מיינע ווערטער ניט פאַרענדיקט, און מיט אלע כוחות אָנגעשטעלט
 דעם „ריעל“, פדי צו פאַרהאַלטן דעם וועג. די ווענטקע האָט זיך אַ בויג
 געטאָן אַזוי, אַז עס האָט מיך גאַנץ גוט צעטרייסלט און פון וואַסער
 איז אַרויס אַ חיה, וואָס האָט דערגרייכט אין דער לופט די הויך פון
 40 אָדער 50 פוס. די קאָלירן פון פיש, זון און הימל, האָבן געמאַכט
 דעם איינדרוק פון אַ פאַרביקן רעגנבויגן, אויף וועלכן עס גלויבט זיך
 איינקריצן מיט די אויגן און ניט וועלן זיך אָפּרייסן. און באַלד איז
 דער פיש אַרונטער אין וואַסער.

מען קען זיך פאַרשטעלן די געשרייען און דעם טומל אַרום פון
 די אַנדערע שיפן. די לופט איז דורכגעשניטן געוואָרן מיט איין איינ-
 ציקן קול: „טאַרפּאָן! טאַרפּאָן!“ אָבער הטאַרפּאָן איננו. ער האָט אויס-
 געשפיגן מיין „פלאַג“, וואָס איז אַרויסגעפלווין פון זיין מויל, ווי אַ
 קויל פון אַ ביקס, און איז פאַרשוואַנדן. ער האָט צעבראַכן אלע האַקנס
 פון „פלאַג“ און עס האָט ניט געקאַנט זיין קיין רייד פון פאַנגען אים.
 בכלל פאַנגט מען אַ „טאַרפּאָן“ זייער זעלטן. דאָס מויל פון „טאַרפּאָן“
 איז אַזוי האַרט און ביינערדיק, אַז סײַדן מען זעצט אַריין דעם „האַקן“
 טיה אין זיין האַרטן מויל, אַזוי, אַז זיין שפרונגען, טאַנצן און קעמפן
 קאָן אים ניט כאַפּרייען; אַנדערש קאָן מען אים ניט פאַנגען. אָבער

ספאָרטסלייט זיינען צופרידן זיך צו ראַנגלען מיט אַ „טאָרפּאָן“ און צו ציילן וויפּל מאָל און ווי הויך ער שפּרינגט אַרויס פּון וואַסער. דעריבער זיינען מיך אַלע מקנא געווען, וואָס מיין מזל האָט מיר צוגעשפּילט און איך האָב געהאַט די זכּיה צו פּאַרטשעפּען דעם ערשטן שליה פּון דער „טאָרפּאָן“ משפּחה. אָבער אין אַ צען מינוט אַרום האָט געטראָפּן עפעס אַזוינס, וואָס האָט גיך געמאַכט פּאַרגעסן דאָס פּריערדיקע.

אויף איינעם פּון די שיפּלאַך האָט אַ פּרוי פּאַרטשעפּעט דעם צווייטן „טאָרפּאָן“ און ווען ער איז אַרויס פּון וואַסער, האָבן אים די וועג-ווייזער געשאַצט כּמעט צוויי מאָל אַזוי גרויס ווי „מיינעם“, דאָס הייסט קרוב צו 130 פונט. ער האָט מיט אַזאַ בוח אַ צי געטאָן די „לאַיף“, אַז ער האָט פּון די הענט פּון דער פּרוי אַרויסגעריסן די ווענטקע מיטן „ריעל“ און גאַנצן קלאַפּערגעצויג. מיר זיינען אַלע געבליבן זיצן אויף אונזערע שיפּלאַך פּאַרגליווערטע פּון דעם בילד. איבער אַ שעה צייט האָט מען געזוכט צו כאַפּן די ווענטקע מיטן „ריעל“, אָנשטאַט דעם „טאָרפּאָן“. מער קיין פּיש האָט מען דעם טאָג ניט געכאַפּט. אָבער די צוויי געשעענישן זיינען געווען גענוג, אַז די גאַנצע געגנט זאָל זיין פול מיט די נייעס, אַז די „טאָרפּאָנס“ זיינען שוין דאָ. אַזוי אַרום האָב איך דעם יאָר באַוווּזן צו עפענען דעם „טאָרפּאָן“-סעזאָן.

פּון יענעם אָרט זיינען מיר געפּאָרן צום „גאָלד-שטראָם“. מיר האָבן געוואָלט זען, ווי מען פּאַנגט די „סייל-פּיש“. דאָס מאָל זיינען מיר געווען אַ גרופּע פּון פינף. מיר האָבן זיך גאַנץ פּרי אַרויסגעלאָזט אויף אַ שיינער שיף וואָס ווערט באַדינט פּון דריי מענטשן. דער סאָרט פּאַנגען איז גאָר אויף אַן אַנדער אופן: פּיר ווענטקעס זיינען צוגעשרויפט צו דער שיף, און אַזוי ווי די שיף פּאַרט, שלעפּט זי מיט די פּיר „לאַינס“, און פּירט זיי דורכן וואַסער. קיינער פּון די פּישערלייט האַלט ניט די ווענטקעס אין זיין האַנט. ווען, אָבער, אַ פּיש כאַפּט זיך צו דער שפּיז, דאַן גיט די „ריעל“ אַזאַ מין זינג, אַז עס גייט דורך אַלעמענס נערוון, און דאַן נעמט מען ערשט די ווענטקע אין האַנט און מען פּאַנגט אָן די מלחמה פּון ברענגען דעם פּיש אויף דער שיף.

דער קאַפיטאַן שטייט די גאַנצע צייט, פּון אויבן אויפן דאַך פּון שיף און כּשעת ער פּירט דאָס שיפּל, זיינען זיינע אויגן אָנגעשטרענגט, צו זען וואָס עס טוט זיך אויף דער פּלאַך פּון וואַסער. דאָרט וואו ער זעט סימנים פּון פּיש, אַהינצו טרייבט ער דאָס שיפּל; און זיינען זיי

נאך פאראן אין דער געגנט, דאן זעט מען זיי שפרינגען און זיך ווארפן פון וואסער, ווי זיי וואַלטן גערופן און גערייצט מען זאָל קומען צו זיי.

אזוי פאָרנדיק, זיינען מיר אַריינגעפירט געוואָרן אין אַ מחנה „דאָל־פינס“. זיי זיינען געשפרונגען אין דער לופטן, וואָרפנדיק זיך אויף אונזערע האַקנס. ניט איינמאָל האָבן זיי אונז אזוי צעטומלט, אַז אונזער שיפל האָט אויסגעזען ווי אויף אַ יאָרד אין אַ קליין שטעטל. די „ריעלס“ האָבן געזונגען, די פישערלייט האָבן געשריגן און געאַרבעט מיט די ווענטקעס, דער קאָפיטאַן האָט געגעבן באַפעלן פון דאָך און די וועג־ווייזער האָבן געהאַלפן. איינער האָט ניט געוואוסט וואו דער צווייטער האַלט מיט זיין פיש. די אויפֿרעגונג איז געווען ניט צו באַשרייבן און אויב דאָס איז נאָך געווען ווייניק, האָט אונז נאָך גאָט צוגעשיקט איינעם, מיט אַ פּאָטאָ פּיל־אַפּאַראַט, און אים איז געגאַנגען אין לעבן צו פּאָטאָגראַפירן אונז גראַד אין מיטן פון געראַנגל; ער איז מיט זיין פּאָטאָ־אַפּאַראַט געקראַכן אונז אין פנים, גראַד ווען אונז איז געשטאַנען אין קאָן צו געווינען, אָדער צו פאַרלירן דאָס גרויסע געווינס...

די קאָלירן פון די „דאָל־פינס“ אין די וואַסערן פון „גאַל־שטראָם“ זיינען ניט צו באַשרייבן. דאָס ערשטע מאָל אין מיין לעבן איז מיר אויסגעקומען צו זען אזוי פיל באַוועגלעכע קאָלירן בלישמעשן דורכן וואַסער. מיר האָבן זיך פאַרגינען אַריינצוברענגען 35 „דאָל־פינס“, וואָס האָבן געוואויגן אַן ערך פון אַכט ביז צען פונט יעדערער.

אַגב, ווייל איך פאַרצייכענען אַן עפיזאָד, וואָס מיר האָבן דורכ־געמאַכט ביי דעם דאָזיקן פּאַנג: איינער פון אונזערע פריינד האָט זיך געראַנגלט מיט אַ „דאָל־פּין“. ווייזט אים, אַז דער פיש איז געווען אַ גאַנץ היפשער, ווייל ער האָט אַוועקגעשלעפט אַ פּאָר הונדערט פּונט „לאַין“ און זיך ניט געלאָזט אזוי גרינג צוברענגען צו דער שיה. פּלוצ־לינג, האָט דער קאָפיטאַן פון אויבן גענומען שרייען, אַז ער זאָל שלעפן דעם „דאָל־פּין“ וואָס שנעלער, מחמת אַ גרויסער „שאַרק“ יאַגט זיך נאָך אים. מיר האָבן טאַקע אַלע באַלד דערזען, ווי דער „דאָל־פּין“ שפּרינגט פון איין זייט צו דער צווייטער און דער „שאַרק“ יאַגט און שפּרינגט נאָך אים. די צוויי געהיל־קאָפיטאַנען האָבן זיך ניט פאַרלאָזט אויף אונזער פריינדס פּוה, און וויסנדיק אַז דער „שאַרק“ וועט באַזיגן דעם „דאָל־פּין“, האָבן זיי גיך אַ כאַפּ געטאָן די „לאַין“ אין האַנט און גענומען שלעפן מיט אַלע פּוהות. דער „דאָל־פּין“ איז געשפרונגען, דער

„שארק“ האָט געיאָגט, און דורך דעם שלעפן פון „לאַיִן“ האָט מען געקענט זען דעם גאַנצן געיעג צווישן זיי. מיט אַ פאַרכאַפּטן אָטעם האָבן מיר נאַכגעפּאָלגט יעדער באַוועגונג. אָט, ווייזט אויס, האָט דער „שארק“ געפאַנגען דעם „דאָלפֿין“, און מען האָט אים, דוכט זיך, פון זיין מויל אַרויסגעשלעפּט. דער געיעג קומט געענטער און געענטער צו דער שיף. עס איז אַ פּראַגע ווער וועט זיגן: די פּישער, דער „שארק“, אָדער דער „דאָלפֿין“. חברה אַרבעט מיט אַלע כּוחות און באַווייזט צו ברענגען דעם „דאָלפֿין“ ביז צום שיף. אָבער דער „שארק“ באַווייזט אויך איינער צושלינגען דעם „דאָלפֿין“ לעבן שיף, פאַר אונזערע אַלעמענס אויגן. ער האָט אי געכאַפּט דעם פּיש, אי איבערגעביסן די „לאַיִן“, און איז אוועק. מיר זיינען שטאַרק איבערראַשט געוואָרן פון דער דאָזיקער סצענע און לאַנג ניט געקענט פאַרגעסן דאָס זעלטענע בילד פון קאַמף און געראַנגל צווישן פּיש אויף די וואַסערן פון „גאַלף־שטראָם“.

דער פּיש־פּאַנג איז ווייטער אָנגעגאַנגען, הגם מיר זיינען שוין פּולשטענדיק געווען אויסגעשעפּט פון אונזערע כּוחות. עס איז געווען אַ דערפּאָלגרייכע רייזע, אָבער עס האָט נאָך געפּעלט כּאָטש איין גרויסער, ריזיקער „סייל־פּיש“. דער קאַפיטאַן האָט געהלשט צו פּאַנגען כּאָטש איינעם, פּדי אונז צו ווייזן ווי דאָס ווערט געטאָן. אָבער אַז דאָס מוז שפּילט, איז דאָך ניט שייך. אין אַ קורצער צייט אַרום, שרייט אויס דער קאַפיטאַן, מען זאָל זיין גרייט; ער האָט דערזען אַ פּאָר גרויסע „סייל־פּיש“! ער פּאַרט צו זיי. מיר שטייען מיט אָנגעשטרענגטע נערוון און הגם די שיף ווערט געטריבן מיט אַלע כּוחות, דוכט זיך אונז, אַז זי גייט צו פּאַמעלעך. און פּלוצלינג הייבט אָן איין „ריעל“ זינגען אויף דער העכסטער אַקטאַווע. די „לאַיִן“ לויפט שנעל אָן אָפּשטעל. דער קאַפיטאַן זעט שוין פון אויבן, ווי דער פּיש טראָגט זיך מיט אונזער שפּיז, און גיט אָנווייזונגען וואָס צו טאָן. קיינער פון אונז כאַפּט זיך אָבער ניט צו דער ווענטקע, ווייל דער פּיש וואָס האָט ערשט געבראַכן די וואַסער־פּלאַך, זעט אויס אזוי גרויס, אַז מיר טרויען זיך אַליין ניט און שטייען אויף אַ זייט, ניט וועלנדיק זיך פאַרמעסטן מיט אַזאַ חברה־מאַן. איינער פון די געהילפן נעמט אָבער פּאַרט אַ ווענטקע, ברענגט זי אין אָרדענונג, שטעלט אָפּ דעם פּיש פון לויפן ווייטער פון זיינע 800 פּוס, וואָס ער האָט שוין אַרויסגעצויגן פון דער „לאַיִן“, און פּועלט ביי איינעם פון אונז צו נעמען די ווענטקע, פּדי אָנצוהייבן די אַרבעט;

ער פארזיכערט דערביי, אז אלע וועלן מיטהעלפן אריינצוברענגען דעם פיש.

און די ארבעט האָט זיך אָנגעהויבן : איינער פון די געהילפן האַלט דאָס בענקל מיטן פיש־פּאַנגער, דער צווייטער העלפט האַלטן די ווענטקע, אונזער פריינד פּאָכעט מיט דער נשמה צו קענען כאַטש גיבן עטלעכע דריי מיט דעם „ריעל“, און עס פּאַנגט זיך אָן אַ פּראָצעס פון געווינען אַ שפּאַן נאָך אַ שפּאַן. אָט בלייבט מען שטיין ווי אויף איין פּלאַץ ; ניט דער פיש וויל נאָכגעבן אַ שפּאַן און ניט דער פישערמאַן וויל נאָכ־געבן דעם פיש. ביידע רירן זיך ניט פון אָרט. און אזוי געדויערט עס איבער אַ שעה־צייט. אונזער פריינד, וואָס טוט עס צום ערשטן מאַל, איז זייער צופרידן, אָבער ער בלייבט שוין אָן פּוּחות. דער קאַפיטאַן פון אויבן פּאָלגט נאָך יעדער באַוועגונג. אָט שרייט ער, אז ער זעט אז דאָס איז ניט קיין „סייל־פיש“ נאָר אַ „מאַרלין“, אַ „ווייט־מאַרלין“ ; און אזוי פּאַמפעט מען — דיר אַן אינטש, מיר אַן אינטש, דיר אַ שפּאַן, מיר אַ שפּאַן, ביז מען דערגרייכט צום שיפּל. און דאָ הויבט זיך אָן נאָר אַ ניער פּראָצעס ; דער קאַפיטאַן מיט זיינע געהילפן נעמען איבער די אַרבעט, און אונז בעט מען במחילה זיך שטעלן אָן אַ זייט. דער קאַפּיטאַן קומט אַרונטער פון דאָך, טוט אָן אַ פּאַר גרויסע הענטשקעס אויף זיינע הענט, און איינער נעמט זיך צום רעדל פון שיה. דער פיש, וועמען זיי זעען שוין אין זיין גאַנצער גרויס, הגם אויסגעמאַטערט פון דעם לאַנגן קאַמף, ווייזט נאָך גענוג פּוּח צו גיין פון רעכטס אויף לינקס און שלעפּן פון לינקס צו רעכטס, בעת דער קאַפיטאַן זוכט די געלעגנהייט צו כאַפּן אים אין אַ לאַגע, וואו ער זאָל אים קאַנען אַרייַן־שלעפּן.

דאָס שיפּל ניט זייער פּאַמעלאַך, פּמעט וואָס עס רירט זיך. עפעס פּלאַץ־נעווען די וועג־ווייזערס, אָבער וואָס ווייסן מיר ניט. עס בלייבט טאַקע די פּראַגע, ווי אזוי וועט מען פּאַרט אַרייַנשלעפּן אזאַ גרויסן פיש, וואָס וועגט צענדליקער פונט. דער קאַפיטאַן אָבער, בייגט זיך איבער נאָך נאָענט צום וואַסער און כאַפט אָן מיט ביידע הענט דעם לאַנגן שנאָבל וואָס שטעקט אַרויס ווי אַ שפּיז פון קאַפּ פון פיש. און אזוי גיך, ווי ער האָט אים אָנגעכאַפט מיט די הענט, האָט דער, וואָס איז געשטאַנען ביים רעדל, אַ לאָז געטאָן די שיה מיט אלע פּוּחות. פון דעם אימפעט און גיכער באַוועגונג פון דער שיה און דורך דעם וואָס דער קאַפיטאַן האָט געהאַלטן דעם קאַפּ פון פיש אַרויס פון וואַסער, האָט דער גאַנצער

פיש זיך א הייב געטאָן פון וואַסער און זיך געפינען ווי אין דער לופטן.
דעם מאַמענט טאַקע האָט דער קאַפיטאַן אויסגענוצט אויף אים אַרייַנד
צוברענגען פון דער לופטן אין דער שיף אַרײַן. דאָס איז געטאָן גע-
וואָרן אויף אַ וואונדערלעך שנעלן אופן און איידער מיר האָבן זיך
אַרומגעזען, איז דער גרויסער פיש שוין געלעגן אַ געפאַנגענער.

עס איז געווען אַ „ווייס־מאַרלין“, אַ פיש ענלעך צו אַ „סײַל־פיש“,
אַבער ווייזט אויס, אַז מען פאַנגט אים זעלטן, מחמת דער קאַפיטאַן
פון שיף און זיינע געהילפן זיינען געווען מיט אים גאָר צופרידן. מיר
זיינען געווען שטאַרק אויפגערעגט, און דער פריינד, אויף וועמענס
נאָמען דער פאַנג ווערט פאַררעכנט און וועלכער איז געווען אין גאַנצן
אויסגעמאַטערט און בלייך, האָט געשמייכלט מיט גרויס צופרידנקייט.
אַ קליינע פּאָן איז גלייך אויפגעהאַנגען געוואָרן אויף דעם שפיץ פון
שיף, אַנזאָגנדיק מיט שטאַלץ אלע אַנדערע שיפן, אַז מיר האָבן דעם פאַר-
מעגן פון אַ „ווייס־מאַרלין“, וואָס וועגט קרוב צו 80 פונט.

איבעריק צו דערציילן וועגן דעם קבלת פנים וואָס מיר האָבן געהאַט
ביי אונזער צוריקקער. דער גרויסער עולם, וואָס האָט אונז אָפגעוואַרט,
איז געווען אויפגערעגט און טומלדיק. מיר זיינען באַטראַכט געוואָרן
ווי געוואַלדיקע העלדן. פּאָטאַגראַפּיסטן האָבן גענומען בילדער, רעפּאָר-
טערס האָבן פאַרשריבן די נעמען פון יעדן איינעם פון אונז, און עס
איז געווען לעבעדיק. און פאַרט, וויל איך זאָגן, אַז הגם די גאַנצע ריזע
און דער פּראָצעס פון פאַנגען אַזאַ גרויסן פיש איז געווען, אַן ספק,
גאָר אינטערעסאַנט, דאָך קען מען עס ניט פאַרגלייכן מיט דער קונסט
און דעם פאַרגעניגן פון פישן אויף קלענערע פיש, אי אויף זיסע, אי
אויף געזאַלצענע וואַסערן.

דעם פאַנג פון די גרויסע פיש קאָן מען מער פאַרגלייכן צו אַ שווערער
אַרבעט, ווי צו דער קונסט פון פישן. אַוודאי דאַרף מען זיין מסוגל צו
אַט אַזאַ מין אַרבעט, אָבער זי איז, לויט מיין מיינונג, אַ סך ווייניקער
קאַמפּליצירט און אינטערעסאַנט, ווי דאָס פישן אויף אַ פשוטן און גאָר
מאַלן אופן. ווען מען נעמט נאָך דערצו אין אַכט דעם שעדן־לאַנגן גע-
ראַנגלט מיט אַן איינציקן גרויסן ים־פיש און דעם אָנטייל פון אַ סך
מענטשן דערביי, בלייב איך פעסט ביי מיין מיינונג און איך זאָג: גיט
מיר ווייטער אַ „פּלאַג“ צו וואַרפן; אַ ווענטקע, וואָס וועגט דריי און אַ

האלב אָנצעם ; אַ פּליגעלע, וואָס איז לייכט ווי די לופט, און אַ פּיש
וואָס וועגט אַמאָל ניט קיין הונדערט חלק פון די גרויסע ים־חיות !

איך בין אָבער צו יעדער צייט גרויט, צו זיין אַן עדות אויך פון
אזאַ מין פּישן און בייצווואוינען דעם אינטערעסאַנטן געראַנגל מיט די
גרויסע, ווילדע ים־פּיש.

נאַכוואַרט

ביים פאַרענדיקן די נאַטיצן פון מיין בוך, ווערט מיר ערשט קלאַר, ווי פאַרצווייגט עס איז דער גאַנצער ענין פון פיש־פּאַנג־ספּאַרט. איך האָב אין מיינע פאַרצייכענונגען זיך אָפּגעשטעלט בלויז וועגן דעם פיש־פּאַנג אויף די זיסע וואַסערן, און דאָס נאָר וועגן די קליינע אַזערעס און טייכן, מיט וועלכע אונזער לאַנד איז אַזוי רייך. וואַלט איך אַריבער די אָנגעצייכנטע ראַמען, בין איך זיכער, אַז אַ בוך פון טויזנט זייטן וואַלט ניט גענוג געווען, אויף צו באַשרייבן די כלערליי מינים פיש און די פאַרשיידענע מיטלען, איינפאַלן און מעטאָדן פון פיש־פּאַנג.

עס איז כּדאי אַמאָל אַ בליק צו טאָן אין אַ פרייען, שיינעם טאָג אויף דעם וואונדערלעכן בילד, ווי טויזנטער מענער, פרויען און קינדער זיינען פאַרטאָן אין געיעג און אין צאַפּל פון פיש־פּאַנג־ספּאַרט, כּדי צו באַגרייפן, אַז דאָס איז אַ וועלט פאַר זיך.

ערשט אין די געזאַלצענע וואַסערן זיינען פאַראַן כלערליי מינים פיש, מיט באַשטימטע פּעריאָדן פון קומען און אַוועקגיין; פיש מיט ספּע־ציפּישע כאַראַקטערן, פאַר וועלכע עס פאַדערט זיך אַנדערע מיטלען, אַנדערע שפייזן. יעדער געגנט פון לאַנד האָט זיך אויסגעאַרבעט פאַר־שיידענע מעטאָדן און זיך ספּעציאַליזירט אין פּאַנג פון באַשטימטע מינים פיש. אַנדערש איז דער פיש־פּאַנג אין פּלאָרידאַ, אַדער קאַלי־פּאַרניע און אַנדערש אין די קאַלטע געגנטן פון מעין און קאַנאַדע, מיישינגען און וויסקאָנסען, קאַלאָראַדאַ, אַדער אין די נאַציאָנאַלע פאַרקן פון אונזער לאַנד.

פאַרשטייט זיך, אַז אין ענגליש איז פאַראַן אַ רייכע ליטעראַטור אויף דעם געביט פון פיש־פּאַנג און עס זיינען אַרויס גאַנצע ביכער וועגן באַזונדערע מינים פיש, ווי וועגן „טראַוט“, „בעס“, העכט און סעמען, אַדער וועגן פאַרשיידענע ים־פיש.

נו, מיין איצטיק בוך איז, אויב איך האָב קיין טעות ניט, די ערשטע אויסגאַבע אין יידיש, געווידמעט דעם ענין פון פיש־פּאַנג, און איך וואַלט געווען שטאַרק צופרידן, ווען מיינע נאַטיצן וועגן דעם זאַלן אַרויסרופן אַן אינטערעס ביי אונזערע ליענער. איך וויל האַפּן, אַז מיט דער צייט, וועל איך נאָך האָבן אַ געלעגנהייט זיך ברייטער אָפּ־צושטעלן אויך וועגן אַנדערע מינים פיש, וואָס איך האָב ניט באַוווּן צו טאָן אין מיין איצטיקן בוך.

ווערטער-טייטש

“לאין”

שנור

“פלאַג”

געפארבט העלצל

“ריעל”

שפאלעכל

“קעסטן”

וואָרפן, פאָרוואָרפן (די ווענטקע אָדער נעץ)

“קאַרקס”

קאַרקעס

“בייט”

פאָרנאָריביטן, צוציאונג־שפייז

“שטיל פישן”

כאַפן פיש, שטייענדיק אויף איין און דעם זעלבן פלאַץ

“טראַלינג”

פאַמעלען פירן דאָס שיפל, שלעפנדיק מיט זיך די צוציאונג־שפייז

“בייט־קעסטינג”

אַרויסוואָרפן, נוצן ביים פאַנג נאַטירלעכע און אויך נאַכגעמאַכטע צוציאונג־שפייז

“פלאַי־קעסטינג”

אַרויסוואָרפן, נוצן אימיטירטע צוציאונג־שפייז, מערסטנס פליגן

א י נ ה א ל ט :

זייט

13	.....	מייז טייכל
18	.....	קארעסלאך
26	.....	„פערטש“ (אָקוויעס)
31	.....	„בולהעדז“
36	.....	העכט
55	.....	„בעס“
64	.....	מכשירים
70	.....	פיר אופנים
91	.....	אן עקספערימענט
95	.....	פיש און זייערע מאכלים
109	.....	וועגן פאַרמערן פיש
113	.....	פיש-פאַנג ביינאַכט
125	.....	„קאליקאַס“ אָדער „קראפוס“
132	.....	פיש-פאַנג אין האַרבסט
136	.....	פיש-פאַנג דורכן אייז
142	.....	פאַסירונגען
149	.....	אין געיעג נאָך גרויסע ים־פיש

געזעצט און געדרוקט ביי
מאַרכטיון פרעס, אינק.,
228 איסט 45 סט., ניו-יאָרק
אייגנטימער: ישראל לאַנדאָן